

Phương Pháp Chính Xác Để Cưa Đồ CV Kỳ Cựu

Contents

Phương Pháp Chính Xác Để Cưa Đồ CV Kỳ Cựu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	86
24. Chương 24	91
25. Chương 25	95
26. Chương 26	99
27. Chương 27	102
28. Chương 28	106
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	118
32. Chương 32: Hoàn Kết	122
33. Chương 33: Phiên Ngoại Thẩm Tô	126
34. Chương 34: Phiên Ngoại Bắc Nam	129
35. Chương 35-1: Phỏng Vấn Thẩm Tô (1)	131
36. Chương 35-2: Phỏng Vấn Thẩm Tô (2)	134
37. Chương 36-1: Phiên Ngoại Bì Mạc (1)	137
38. Chương 36-2: Phiên Ngoại Bì Mạc (2)	140
39. Chương 36-3: Phiên Ngoại Bì Mạc (3)	142
40. Chương 36-4: Phiên Ngoại Bì Mạc (4)	145
41. Chương 36-5: Phiên Ngoại Bì Mạc (5)	149

42. Chương 36-6: Phiên Ngoại Bì Mạc (6)	152
43. Chương 36-7: Phiên Ngoại Bì Mạc(7)	156
44. Chương 36-8: Phiên Ngoại Bì Mạc(8)	159

Phương Pháp Chính Xác Để Cưa Đổ CV Kỳ Cựu

Giới thiệu

Edit: Phúc Vũ Thể loại: Vong phối, hài, ảm áp, phúc hắc niên hạ công x tiểu bạch tặc mao thụ. Câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-chinh-xac-de-cua-do-cv-ky-cuu>

1. Chương 1

Tô Tạ ngâm vát mỳ gói vị dưa leo mới ra của nhãn hiệu Khang Sư Muội vào nước sôi xong, liền ngâm nĩa ngồi vào bàn máy vi tính.

Ba ngày.

Tròn ba ngày.

Đã ba ngày hắn không được đụng tới máy vi tính.

Loại cảm giác không nhà sẽ chết người này với Tô Tạ mà nói, quả thật chính là nỗi dày vò cực hạn sống không bằng chết.

Khi Tô Tạ lệ rơi đầy mặt mở màn hình máy vi tính, hắn lập tức có một loại cảm giác ‘rót cuộc cũng được cứu rồi linh hồn’, ngay cả tiếng hệ thống máy khởi động đã nghe cả vạn lần nhưng lúc này đây lọt vào tai Tô Tạ lại trang nghiêm thần thánh không khác gì Phạm Âm (một khái niệm bên đạo Phật).

Nhìn chiếc máy vi tính để bàn quen thuộc, Tô Tạ mỉm cười, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ chết không hối tiếc.

Hắn ngân nga trong lòng, hơi bằng hữu cứu biệt trùng phùng của ta, người có khỏe không...

Ba ngày nay Tô Tạ thực sự bận đến sứt đầu mẻ trán, thiếu chút nữa lao lực quá độ mà chết luôn.

Cũng may, hắn đã vượt qua tất cả để có thể một lần nữa ngồi vào bàn máy vi tính, ôm lấy cái máy thân yêu.

Tô Tạ hai tay run run, vô pháp che giấu nội tâm kích động click từng cái từng cái icon quen thuộc trên màn hình.

Nghe một chuỗi âm thanh tí tí tí tí liên tục sau khi đăng nhập QQ, Tô Tạ nhất thời lại lệ rơi đầy mặt... Lâu như vậy cứ nhiên còn có người nhớ đến hắn... (tít tí là tiếng tin nhắn offline của QQ ^^)

Tô Tà dùng đôi tay đang run lấy bầy dụi dụi mắt, được người ta gọi là đại nhân...

Được người ta gọi là đại nhân...

Thân là vai phụ vụn vặt, Tô Tà lập tức có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Hắn nơm nớp tiếp tục kéo xuống nhìn, nhưng lại thấy được một cái tên không tưởng.

...

Dòng bốn: Tình yêu của Dao Đại khó kham a...

Dòng năm: Đại nhân người còn có Dao Đại a...

Dòng sáu: Dao Đại mau tới đỡ dành tiểu thụ nhà người đi...

...

Tô Tà sửng sốt, Dao Đại...

Quân Ý Như Dao?

Quân Ý Như Dao!!!

Con chuột trong tay Tô Tà run lên, thiếu chút rớt khỏi miếng lót chuột.

Quân Ý Như Dao, cái tên này, bản thân nó chính là một huyền thoại.

Lúc Tô Tà chưa đặt chân vào giới CV, đã nghe truyền thuyết về hắn.

Kịch mà Quân Ý Như Dao thủ vai chính chỉ có vài bộ, nhưng bộ nào cũng kinh điển.

Bài hát được cover lại của Quân Ý Như Dao, truyền bá còn rộng hơn còn có khí chất hơn cả nguyên khúc.

Nói chung, Quân Ý Như Dao là một CV kỳ cựu danh xứng với thực.

Thật ra Tô Tà là fan của Quân Ý Như Dao, fan cuồng nhiệt.

Đến độ có thể nói rằng, hắn chính vì Quân Ý Như Dao nên mới muốn bước chân vào giới CV...

Thế nhưng trước giờ hắn chỉ toàn lặng lẽ hết lần này tới lần khác truyền bá ca khúc được cover hoặc nguyên khúc của Quân Ý Như Dao, hết lần này tới lần khác nghe kịch của Quân Ý Như Dao, hết lần này tới lần khác đọc tất cả những bài viết liên quan đến Quân Ý Như Dao, cứ thế lặng lẽ tham quan weibo của Quân Ý Như Dao, chưa từng nhấn tin riêng hay comment gì.

Quân Ý Như Dao cũng không quá nhiệt tình với weibo, weibo gần như hoang vu, có thể nói là điều hui, ngoại trừ thỉnh thoảng để lại vài dòng về tiến độ kịch của mình.

Hắn chưa bao giờ giao lưu qua mạng với ai, náo náo loạn loạn yêu nhau ghét nhau gì đó càng không có, nhưng lượng fan follow weibo của hắn vẫn là một con số tương đối khổng lồ.

... Thế nhưng, thần tượng từ lúc nào lại có quan hệ với mình?

Tô Tà nào bộ ứng thủy, sống chết vẫn nhớ không ra mình đã làm gì, hắn đã điên cuồng chạy qua bên fan club chính thức của Quân Ý Như Dao tỏ tình? Hay là bản thân đã làm chuyện gì kinh thiên động địa?

Hắn tiếp tục rê chuột xuống nhìn, bên dưới không ngoại lệ toàn là comment có liên quan đến Quân Ý Như Dao...

Thậm chí có người còn đem dòng tâm tình của mình @ cho Quân Ý Như Dao...

Tô Tà hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt, hắn chỉ mới không lên mạng ba ngày thôi, sao giống như đã lạc hậu quá xa so với thế giới này...

Hắn hoảng hốt mở icon chim cánh cụt đang tí tí tí liên tục của QQ, phát hiện là một tiểu học đệ của hắn.

Tiểu học đệ này cũng là CV, bất quá cũng là một kẻ chuyên đóng vai phụ.

Học đệ: Học trưởng học trưởng, chúc mừng người đã trở nên nổi tiếng =v=

Tô Tạ: Nổi tiếng cái đầu người, lão tử hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra!

Học đệ: Ai nha học trưởng mới sáng sớm đã sùng sộ là không tốt nga~ vượt giận vượt giận

~Tô Tạ: Vượt giận cái đầu người, đây là chuyện gì!

Học đệ: Học trưởng người ngạo kiêu như thế lỡ dọa cho lão công nhà người chạy mất dép thì làm sao đây a

~Tô Tạ: Biến đi, lão tử không phải thụ (^) đừng có đánh trống lảng, đây rốt cuộc là chuyện gì!

Học đệ: Có tiểu thụ nào chịu thừa nhận mình là thụ đâu, ta hiểu mà, muốn biết chuyện gì xảy ra cứ lên diễn đàn xem là hiểu.

Tô Tạ hung hăng vút lại một chữ “xéo” cho tiểu học đệ rồi tự mình mò lên diễn đàn.

Diễn đàn này là diễn đàn nổi tiếng nhất về giới CV và kịch truyền thanh.

Tô Tạ vừa bò lên liền bắt gặp một bài post in đỏ nổi bật trên đầu trang, chính là bài post cho ra lò một bộ kịch truyền thanh.

Tên kịch nhìn quen quen... Tô Tạ vượt cảm, bỗng nhiên sức nhớ, kịch này không phải là bộ hai năm trước mình từng tham gia sao? Hắn còn tưởng kịch này đã bị bỏ dỡ... Thật ra chế tác một bộ kịch truyền thanh mất một hai năm là chuyện bình thường, Tô Tạ đã sớm quăng bộ kịch này ra khỏi đầu, không ngờ nó cứ nhiên được phát hành.

Tô Tạ mở bài post, liền hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

Bộ kịch này có Quân Ý Như Dao.

Kịch chỉ có Quân Ý Như Dao, không còn XFXXY nào khác.

Vì vậy kịch này, nổi tiếng.

Cho nên, ngay cả một vai siêu phụ như Tô Tạ cũng thơm lây, cũng nổi tiếng.

Bộ kịch này cải biên từ một thiên tiểu thuyết võ hiệp.

Vai chính tên Cẩm Sư, là một kiếm khách.

Quân Ý Như Dao đương nhiên vào vai Cẩm Sư, chất giọng hần trước sau như một, đậm mẽ mà mang theo chút ung dung, giống như thanh âm lạnh lùng đến cực điểm lại có loại phong lưu ưu nhã đặc thù.

Bộ này là kịch võ hiệp, không liên quan gì tới phong nguyệt hay tình ái, đây là một thế giới võ hiệp, chỉ có giang hồ.

Cẩm Sư ngao du giang hồ, bằng hữu khắp thiên hạ, thế nhưng tri kỷ chỉ có một.

Trong kiếm có kiếm tiên, trong rượu có tửu tiên.

Tri kỷ của Cẩm Sư tự xưng là Tửu Tiên, suốt ngày làm bạn với rượu.

Mà Tô Tạ, chính là vào vai Tửu Tiên này.

Thật ra lời thoại của hắn không nhiều lắm, ấn tượng duy nhất của hắn cũng chỉ có ba câu đối thoại lúc mở màn Cẩm Sư tìm đến Tửu Tiên thám thính tin tức.

“Trong kiếm có kiếm tiên, trong rượu có tửu tiên, ta chính là tiên trong rượu...”

“Ta uống rượu chưa bao giờ dùng chén.”

“Cẩm Sư, khi nào người lại đến đối ẩm cùng ta...”

Đây rõ ràng chỉ là kịch võ hiệp, không có khuynh hướng gì, không có những đoạn đối thoại ái muội lộ liễu, vô cùng trong sáng a...

Nào bộ Tô Tạ vẫn ứng thủy, hắn tiếp tục lục lọi khắp diễn đàn, liền phát hiện có vài bài post liên quan đến bộ kịch Cẩm Sư.

Tô Tà click vào xem, trong đó viết về nhân vật Tửu Tiên đến thần kỳ, từ ngữ dường như cất lực miêu tả mối quan hệ ái muội giữa Cầm Sư và Tửu Tiên...

Tri kỷ, sinh tử chi giao, hảo hữu.

Thực ra ngẫm lại, hình như cũng thấy vui vui... Tô Tà mỉm cười thu nhỏ trang diễn đàn.

Trước giờ luôn có không ít tin đồn trong giới CV, đợi đến khi cơn sốt bộ kịch này qua đi, nhiệt tình của quần chúng tự nhiên sẽ giảm xuống, huống hồ số CV có tin đồn với Quân Ý Như Đào cũng rất nhiều, nói không chừng so với vị trí của một nha đầu nô tỳ mình cũng không hơn...

Tô Tà nghĩ đến đây, bỗng nhiên không khỏi có chút mất mát.

Chính ngay lúc này, chim cánh cụt của hắn lại títt títt títt, Tô Tà liếc nhìn, là tiểu học đệ ban này.

Học đệ: Học trưởng học trưởng ==

Tô Tà: Làm gì khoa trương vậy, chuyện gì cũng phải bình tĩnh, bình tĩnh...

Học đệ: Học trưởng không thể bình tĩnh được a học trưởng == Đào Đại hân... hân cư nhiên comment trên weibo của người...

Tô Tà: Na... ni!!!!!!! = =!!!!!!!

—

Tác giả phát biểu:

Thật ra ta cũng không am hiểu lắm về kịch truyền thanh này nọ...

Chỉ là muốn viết nên viết...

Cho nên có gì sơ sót các vị nhất định phải chỉ giáo ta TVT

Bộ này nhất định HE.

2. Chương 2

Trái tim nhỏ bé của Tô Tà một giây bất cẩn đã đập siêu tốc, hắn run rẩy dời con trỏ mở weibo của mình...

Quả nhiên thấy bên dưới dòng chữ 'Ta không bao giờ tin vào tình yêu nữa' có thêm một comment, thời gian hiển thị là hai phút trước.

Quân Ý Như Đào: Làm sao vậy

...

...

...

Tô Tà lập tức kích động đến tay run lên, con chuột liền bay xuống đất.

Cư nhiên không phải chuyển phát!!!

Cư nhiên không phải trích dẫn!!!

Cư nhiên là comment gốc!!!

Cư nhiên là comment gốc!!!!!!

Tuy chỉ là ba chữ rất bình thường, ngay cả một dấu chấm hỏi cũng không có... thế nhưng, thế nhưng... Tô Tà đưa tay ôm ngực, cảm giác nơi này đang nhảy nhót với tốc độ nhanh gấp đôi bình thường.

Quân Ý Như Dao...

Chỉ cần nhìn đến bốn chữ kia, liền cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang từ từ bành trướng, như thể muốn nổ tung.

Quân Ý Như Dao...

Tô Tà đã quen mỗi ngày đều nhìn trên màn hình tìm kiếm cái tên này, cho dù cái tên chỉ được nhắc thoáng qua hần vãn chăm chú mà đọc từng tin tức liên quan tới Quân Ý Như Dao... Hần đã quen mỗi lần kịch mà Quân Ý Như Dao thủ vai chính ra lò liền cuống cuống tải về sau đó lắng nghe chất giọng lãnh đạm mà ung dung kia hết lần này đến lần khác... Hần đã quen mỗi lần khởi động máy vi tính liền vào thư mục âm nhạc mở nhạc của Quân Ý Như Dao trước tiên... Hần đã quen mỗi lần có ai gọi điện là cố ý tiếp điện thoại chậm một chút, bởi vì nhạc chuông cũng là nhạc của Quân Ý Như Dao...

Tô Tà lặng lẽ biến mình thành fan cuồng nhiệt của Quân Ý Như Dao, lặng lẽ cất giấu cái tên Quân Ý Như Dao này vào góc khuất sâu nhất trong lòng.

Tô Tà chưa bao giờ ngờ được mình lại si mê một người như thế, hần thậm chí còn không biết tên thật lẫn tướng mạo người ta... Chỉ bởi vì giọng nói của người đó, mà vạn kiếp bất phục...

Rốt cuộc là, bắt đầu từ lúc nào lại đắm đuối như vậy? Tô Tà tự hỏi mình, nhưng dường như chính hần cũng không biết đáp án.

Có lẽ... là từ lần đầu tiên tình cờ lạc đến trang web kia nghe được khúc hát ấy, nghe được thanh âm tựa như không để ý đến bất cứ chuyện gì của người nọ... liền bắt đầu trầm luân.

Để tiếp cận Quân Ý Như Dao... cho dù chỉ một chút, Tô Tà chọn con đường vào giới CV, thế giới đã từng có thể xem là hoàn toàn xa lạ với hần.

Ở đó, hần hiểu biết thêm rất nhiều, học thêm rất nhiều, cũng thay đổi rất nhiều... Nhưng điều chẳng bao giờ thay đổi chính là ước nguyện ban đầu muốn tiếp cận thần tượng của hần, từ đầu đến cuối chưa từng thành hiện thực.

Ba năm trước khoảng cách giữa họ là thần tượng và fan cuồng.

Ba năm sau giữa họ vẫn chỉ là khoảng cách giữa thần tượng và fan ruột.

Thứ thay đổi chỉ có thời gian mà thôi.

Điểm khác biệt duy nhất chính là giới CV lại có thêm một siêu vai phụ... Thế nhưng, ai sẽ để ý tới?

Tô Tà từng vô số lần đau khổ thất vọng, thế nhưng có thể làm gì đây?

Lúc Quân Ý Như Dao lên YY hát live, Tô Tà cật lực tung hoa diên cuồng ca ngợi, thậm chí bị quản lý sau bao nhiêu lệnh cấm bị phốt lờ phải tổng cổ hần ra... Những fanclub của Quân Ý Như Dao chỗ nào Tô Tà cũng có tên nhưng lúc bị quản lý YY tổng cổ đều bị xóa hết toàn bộ... Trăm phương ngàn kế xin được số QQ của Quân Ý Như Dao, Tô Tà nhìn cái tên vĩnh viễn một màu xám kia liền biết hần đang ẩn thân, nhưng cũng không dám chủ động bắt chuyện...

Nói không chừng Quân Ý Như Dao đã sớm xóa luôn số QQ của mình rồi... Tô Tà cười ảm đạm.

Diệp Công hiếu long (*)... Chính là hần lúc này vậy.

Cho dù hai năm trước mặc danh kỳ diệu có được cơ hội tham gia một bộ kịch chung với thần tượng.

Thế nhưng sau đó, hai người không còn giao lưu gì thêm nữa.

Có lẽ Quân Ý Như Dao, căn bản từ đầu tới cuối không hề biết đến sự tồn tại của hần.

Dù sao, Tô Tà hần, cũng chỉ là một trong ngàn ngàn vạn vạn fan cuồng nhiệt của Quân Ý Như Dao mà thôi.

Thế nhưng hiện tại, Tô Tà nhìn cái tên mà hần đã vô số lần tìm kiếm trên màn hình, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác không chắc chắn.

Cho dù comment của người đó chỉ có ba chữ, nhưng đủ làm tim hấn một trận long trời lở đất.

Hấn hồi hộp click vào icon QQ của tiểu học đệ.

Avatar QQ của tiểu học đệ là một chén chè đậu đỏ nước cốt dừa, bởi vì trong giới kịch tên của tiểu học đệ cũng là “Chè đậu đỏ nước cốt”.

Thật ra ban đầu bước vào giới CV, tiểu học đệ có thể xem là người dẫn dắt Tô Tạ, Tô Tạ lại dốt vụ đặt tên, bèn theo đó lấy cái tên “Chè đậu xanh đường phèn”.

Chè đậu đỏ nước cốt... Chè đậu xanh đường phèn...

Hai cái tên thoát nhìn có cảm giác như là một cp, nhưng Tô Tạ biết giữa hấn và tiểu học đệ căn bản không phải mối quan hệ như thế.

Hấn và tiểu học đệ quen biết nhau đã hơn ba năm, có chuyện thì đã sớm xảy ra rồi.

Tô Tạ: Bây giờ ta nên dùng biểu tình gì để đối mặt đây...

Học đệ: Sao ta biết...

Tô Tạ: Cả người ta đều có loại cảm giác huyền huyền mơ hồ, nói cho ta biết đây có phải là triệu chứng trước khi xuyên không không...

Học đệ: Triệu chứng trước khi xuyên không hấn nên là “rầm” một tiếng bị xe tông văng vách a...

Tô Tạ: Nga... người mới “rầm” một tiếng bị xe tông văng vách á! Ta... ta phải trả lời sao đây... TVT

Học đệ: Tang thương thâm trầm nói là người bỗng nhiên giác ngộ

Tô Tạ: Tang thương thâm trầm cái đầu người a

Học đệ: Than thở một tiếng nhào tới ôm chân hấn

Tô Tạ: Ôm cái đầu người á

Học đệ: ... Vậy rốt cuộc người muốn thế nào

Tô Tạ: (^) ... Ta muốn đi theo hướng lãnh diễm cao quý...

Tô Tạ run rẩy hai tay, nhìn cái comment kia nửa ngày, mới cắn răng đáp lại.

Trả lời không bao lâu, liền thấy vô số comment ủa tới.

Bà tám A: Oa oa oa gian tình trong truyền thuyết...

Bà tám B: Quá chói rồi... Quá chói rồi... Ôi đôi mắt titanium của ta...

Bà tám C: Đạo Đại cư nhiên trả lời, lẽ nào 2012 thực sự tận thế...

Bà tám D: Đạo Đại trong truyền thuyết chưa bao giờ comment trên weibo người khác, giờ cư nhiên trả lời... Thế giới này sắp sụp đổ rồi...

Tô Tạ nhìn đồng comment kia, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Quân Ý Như Đạo rất hiếm khi lên weibo, hiếm khi trả lời weibo người khác... Quả thực là lần đầu tiên không có tiền lệ a!

Tô Tạ có chút ngượng ngùng xoa xoa mặt, này... có tính là, chiếm được lần đầu của thần tượng không a?

Tô Tạ nhoen miệng cười ngố.

Lúc này icon QQ của tiểu học đệ ở góc phải màn hình lại sáng lên.

Học đệ: Ta khinh ta khinh ta khinh... Học trưởng, đây là cái mà người gọi là lãnh diễm cao quý sao?

Tô Tạ: Thế nào...

Học đệ: *Bóp trán* “oa oa oa đại nhân, ta là fan cuồng a fan cuồng của người a, cho phép ta được ôm đôi chân cao quý của người”, *bóp trán* đây là câu trả lời lãnh diễm cao quý của người?

Tô Tà: ... Nhất thời kích động tay chân không chịu nghe theo sự sai khiến của ta, cũng không hiểu sao lại như vậy, đại khái là khi ta tỉnh táo trở lại thì ta đã post cái comment đó rồi TVT

Học đệ: ... Người đúng là...

Tô Tà: TVT

Mà bên kia màn hình thì ——

“...” Thẩm Cố nhìn câu trả lời trên màn hình, biểu tình tự tiếu phi tiếu.

Cái người đòi ôm chân hần này...

Cư nhiên mặc danh kỳ diệu có vài phần khả ái...

Thẩm Cố dùng tay trái chống cằm, ánh mắt phiêu tới chén chè đậu xanh nấu đường phèn bên bàn máy vi tính.

Chè đậu xanh đựng trong cái chén sứ vẫn duy trì nhiệt độ như lúc mới lấy ra từ tủ lạnh... Dù sao vào mùa đông thế này, nhiệt độ không khí dường như cũng không khác biệt lắm so với nhiệt độ trong tủ lạnh.

Một người giữa lúc trời lạnh thế mà vẫn còn có thể ăn chè đậu xanh nấu đường phèn, nhất định là bất ổn trong bất ổn...

Thẩm Cố cầm cái thìa nhỏ đút một hớp chè đậu xanh, cảm giác được một cổ lạnh lẽo tốc hành chạy xuống dạ dày, kích thích đường ruột từng trận co lại...

Thẩm Cố khẽ cong khóe môi, vươn cánh tay còn lại giữ con chuột, trên weibo của kẻ đang ngồi bên kia màn hình, click nút “Quan tâm”.

Chè đậu xanh nấu đường phèn, đúng là rất ngon nha

~~~~~  
(\* Diệp Công hiểu long: Diệp Công thích rồng. Cuối thời Xuân Thu, có một người tên là Diệp Tử Cao, thường được gọi là Diệp Công. Ông thường nói mình rất thích rồng. Trong nhà, chỗ nào cũng có hình rồng. Rồng thiệt trên trời nghe ông rất yêu quý rồng bèn sà xuống nhà để cảm tạ. Nào ngờ, vừa nhìn thấy rồng thiệt, ông sợ hãi đến nỗi xiêu hồn bạt vía, co chân chạy biến. Từ đó, mọi người mới biết Diệp Công chỉ thích rồng giả. Trong truyện ý chỉ em Su khoái Dao Đại, nhưng khi Dao Đại thật sự quan tâm thì lại hoảng sợ không dám tin.

### 3. Chương 3

Quần chúng không thể bình tĩnh B: Lúc này, chỉ còn biết mỉm cười... cười cái nha...

Quần chúng không thể bình tĩnh C: Ha... Ha ha... Ha ha ha ha ha ha...

Đây là thắng nam chân chính: Ta tuyệt vọng với cái thế giới đoạn tụ tập thể này rồi!

~~~~~  
Tô Tà lẳng lẳng nửa ngày, cuối cùng mới sực nhớ tới bát mì gói mình còn chưa ăn... Cũng đã nửa ngày...

Lúc này chắc mì đã nở thành hồ luôn rồi...

Mì ăn liền vị dưa leo mới nhất của Khang Sư Muội... Hần phải xếp hàng lâu lắm mới mua được a...

Tô Tà lập tức tỉnh táo lại, hần bật dậy, thẳng tiến nhà bếp.

Ba phút sau, hấn phát một dòng weibo.

Chè đậu xanh nấu đường phèn rất bổ: Mì ăn liền vị dưa leo mới nhất của Khang Sư Muội quả thật không tệ, cơ mà tại sao trong vắt mì ta không tìm thấy dưa leo...

Một bên sột soạt hút mì, Tô Tạ híp mắt hưởng thụ, bắt đầu lướt xem weibo của mình.

Bên dưới dòng weibo kia không ngừng xuất hiện comment mới, thiên hạ đều kêu gào là gian tình gì đó...

Cơn kích động mãnh liệt ban đầu của Tô Tạ dần lắng dịu...

Có lẽ Quân Ý Như Đào chỉ hứng thú nhất thời thôi, này có tính là gì, nói đến tin đồn, đối tượng được đồn với Quân Ý Như Đào có cả xe, xếp chung có thể hình thành một công ty trách nhiệm hữu hạn, nói không chừng ngay cả tiểu binh bếp núc Tô Tạ hấn cũng không được làm...

Tô Tạ suy đi nghĩ lại, có điểm lạc lõng, những fans follow weibo hấn, có rất nhiều người căn bản không phải yêu thích hấn thực sự, chẳng qua chỉ vì hấn có quan hệ với Quân Ý Như Đào nên mới muốn đến xem một chút...

Hấn mờ mịt click xem danh sách người follow mới, ngoài ý muốn lại phát hiện cái tên rất không tưởng kia.

... Quân Ý Như Đào.

Tô Tạ một thìa mì nuốt không trôi nghẹn ngay cổ họng, đợi đến khi hấn phản ứng được thì chỉ còn sức để ho sặc sụa, bàn tay run rẩy đến gần như không cầm vững chuột.

Bình ổn lại hô hấp, phản ứng đầu tiên của Tô Tạ chính là click vào avatar chim cánh cụt của tiểu học đệ.

Tô Tạ: Học học học học học học đệ... Đại đại đại đại đại nhân follow ta rồi...

Học đệ: ... Đánh máy cũng cà lăm được sao?

Tô Tạ: Ta ta ta ta ta quá kích động... tay tay tay tay tay tay không nghe não chỉ huy...

Học đệ: Một người quá, có gì mà kích động như vậy?

Tô Tạ: Quân Ý Như Đào đại nhân follow weibo ta...

Học đệ: Cái cái cái cái cái gì (° °|||)

Tô Tạ: Tiểu học đệ cung phản xạ của người có vẻ hơi bị dài...

Học đệ: Đào Đại cư nhiên follow người (° °|||) trong truyền thuyết hấn không phải là thế ngoại cao nhân không màng thế sự sao... cư nhiên quan tâm một nhân vật nhỏ bé vô hình hầu như ai cũng phớt lờ như người.

Tô Tạ: Nhân vật nhỏ bé cái đầu người... Bất quá người nói cũng đúng...

Học đệ: (° °|||) Học trưởng gần đây người đi đường giảm phải phân chó sao? Cư nhiên có vận phân chó như thế...

Tô Tạ: Em người mới giảm phân chó ấy (_) cả nhà người đều giảm phân chó, người trong vòng một cây số đều giảm phân chó!

Học đệ: Học trưởng hình như người cũng ở ngay trong vòng một cây số xung quanh ta a ()

Tô Tạ: ... Cái đầu người...

Tô Tạ hít sâu một hơi, nhìn kỹ lại danh sách người follow weibo hấn, cư nhiên đúng là Quân Ý Như Đào, không phải giả mạo cũng không phải hấn hoa mắt...

Quan hệ giữa hai người trên weibo lúc này, là quan tâm lẫn nhau.

Tô Tạ cảm giác thấy cả người hấn đều trôi nổi bồng bềnh.

Người kia thế nhưng là Quân Ý Như Đào a... Người mà bao năm qua mình sống chết nguyện làm fan của hấn...

Mà hần cứ nhiên cũng quan tâm mình.

Tô Tà có cảm giác như bị một trận mưa mì ăn liền Khang Sư Muội từ trên trời rớt xuống đầy đầu, miệng há hốc thành một đường cong thật rộng.

Tô Tà refresh weibo một lần nữa, thấy bên dưới đoạn weibo mới nhất mình vừa post đã có bình luận...

Người đầu tiên bình luận, cứ nhiên là... Quân Ý Như Dao!

Tô Tà trừng mắt thật lớn, hôm nay tần suất nhìn thấy cái tên này quá cao đến nỗi hần cũng mất cả cảm giác kinh ngạc...

Quân Ý Như Dao: Trong gói mì ăn liền Khang Sư Muội vị hoa cúc kinh điển cũng đâu có hoa cúc...

Tô Tà cả người đều = = !

Thế giới này quá huyền huyền rồi... Quân Ý Như Dao đại nhân cứ nhiên... cũng ăn mì Khang Sư Muội!

Khoan đã, hình như mình đi trật đường ray rồi.

Nhưng mà... nhưng mà Quân Ý Như Dao sao lại comment nhanh vậy a, chẳng lẽ, đại nhân vẫn luôn cầm cọc ở weibo nhà hần sao... Khuôn mặt Tô Tà thoáng đỏ lên...

Quả nhiên, bên dưới lập tức xuất hiện một loạt bình luận mới.

Người qua đường 1: Quân Ý Như Dao đại nhân đây là có ý gì? Phải chăng cũng như ta nghĩ?

Người qua đường 2: Dưa leo... hoa cúc... Sao ta mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó bất thường đang xảy ra a...

Người qua đường 3: Hình như ta đã nhìn thấy một chuyện không nên nhìn...

Người qua đường 4: Gió quá lớn... ta cái gì cũng không thấy...

Tô Tà nhìn màn hình cười ngổ mấy tiếng, ha ha ha ha ha ha ha...

Mãi cho đến khi bên dưới chắt đông thêm mấy chục bình luận, Tô Tà mới đột nhiên sực nhớ, nên trả lời đại nhân thế nào đây...

Không được lãnh diễm cao quý, cũng không được quá nhiệt tình, bằng không sẽ dọa đại nhân chạy mất dép...

... Tô Tà đắn đo một hồi mới run tay gõ từng chữ từng chữ trên bàn phím.

Hồi đáp: Đại nhân oa oa oa oa oa oa (° °|||) Đại nhân cũng ăn mì Khang Sư Muội sao, đúng là trùng hợp ha ha ha, ngoại trừ món này ra đại nhân còn thích ăn gì nữa ha ha ha ha...

Lúc comment xong Tô Tà lập tức hối hận, đây là kiểu đáp đỡ hơi gì a! Một điểm cũng không thể hiện được bản chất ngạo kiều thích xù lông của mình... Đại nhân nhất định sẽ cho rằng mình bị bệnh tâm thần a TVT...

Không lâu sau, Quân Ý Như Dao đáp lại.

Quân Ý Như Dao: Chè đậu xanh nấu đường phèn ăn cũng rất ngon.

Tô Tà lúc này chấn kinh rồi!

Hần đứng bật dậy khỏi cái ghế trước bàn máy vi tính!

Bát mì cầm trên tay đã rơi xuống đất, phát ra vài tiếng loảng xoảng không cam tâm oanh oanh liệt liệt vỡ tan tành.

Chè đậu xanh đường phèn...

Không... không phải như hần nghĩ đâu!

Thế nhưng rõ ràng là con mắt quần chúng đều sáng rực như tuyết.

Xoát một cái bên dưới lại thêm mười mấy dòng comment.

Quần chúng không thể bình tĩnh A: Ta đã hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với cái thế giới tim hồng bay tá lả này...

Quần chúng không thể bình tĩnh B: Lúc này, chỉ còn biết mỉm cười... cười cái nha...

Quần chúng không thể bình tĩnh C: Ha... Ha ha... Ha ha ha ha ha ha...

Đây là thằng nam chân chính: Ta tuyệt vọng với cái thế giới đoạn tụ tập thể này rồi!

...

Tô Tà như đang phiêu du trong phim khoa học viễn tưởng, hấn ngẩng đầu nhìn trời.

Trên đầu là trần nhà.

Tốt lắm, xem ra mình không hề xuyên không.

Tô Tà sờ đầu đưa tay véo mạnh đùi mình một cái...

Úi úi úi úi úi úi...

Tốt lắm, xem ra... cảm giác đau cho thấy thần kinh không có vấn đề TVT

Vậy... tức là Quân Ý Như Dao đại nhân xuyên không sao?

Nhất định là thế rồi!

Quân Ý Như Dao đại nhân nhất định bị người ta hack nick!

Hừ, tên hack nick sẽ chết không có hộ khẩu!

Tô Tà lẳng lặng nhìn cái bát in hình chuột Mickey bởi vì cơn kích động mãnh liệt của mình ban nãy mà rơi xuống đất chết không toàn thân, âm thầm mặc niệm ba giây, liền bị âm thanh liên hoàn đoạt mệnh từ khung chat QQ của tiểu học đệ triệu hồn trở về thế giới hiện thực.

Học đệ: Học học học học học học học trường ngươi xong đời rồi...

Tô Tà: Ngươi mới xong đời á!

Học đệ: Không phải a học trường, ngươi quả thật xong đời rồi... Ngươi lên diễn đàn xem đi...

Tô Tà: Ngươi đùa đủ chưa... Vụ gì nữa...

Tô Tà tuy nghi hoặc, nhưng vẫn bò lên diễn đàn, vừa nhìn, hấn lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Tầng đầu tiên của trang đầu tiên của diễn đàn, đang cập nhật với tốc độ chóng mặt mỗi phút một bình luận, luôn chêm trệ chiếm ngay hàng đầu của trang.

Tiêu đề bài post kia nổi bật với mấy chữ to tướng ——

Mạc Phụ Như Lai bị Tiểu Tam, Quân Ý Như Dao cấm sừng! Chè đậu xanh đường phèn là kẻ thứ ba?

4. Chương 4

Tô Tà lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai đều là kỳ cựu trong giới CV, hơn nữa cũng không biết là trùng hợp hay là vì cái gì, hai người thường xuyên phối chung một bộ kịch, một người phối giọng công, một người phối giọng thụ. Thành thử vô cùng tự nhiên, bị ghép thành cp.

Tô Tà từ khi bắt đầu biết Quân Ý Như Dao cũng đã biết cả Mạc Phụ Như Lai. Mà trong những bài post có liên quan tới Quân Ý Như Dao Tô Tà tìm đọc hầu như đều xuất hiện cái tên Mạc Phụ Như Lai này, tựa hồ như hình với bóng.

Cho dù Quân Ý Như Dao có rất nhiều tin đồn cp, thế nhưng Mạc Phụ Như Lai vĩnh viễn là cái tên nổi trội nhất.

Quân Ý Như Dao thường được các CV khác đùa là sở hữu hậu cung ba ngàn, mà Mạc Phụ Như Lai chính là chánh cung.

Những chuyện này, Tô Tạ sớm biết hết, từ lúc bắt đầu trở thành fan ruột của Quân Ý Như Dao đã biết hết tất cả.

Tô Tạ không chút để tâm phì cười, nói hần là người thứ ba? Hình như quá đề cao hần rồi.

Tô Tạ: Kẻ thứ ba xen vào gì chứ, lão tử 100% vô tội (-__-)

Học đệ: Cũng đâu phải ngày đầu tiên bước vào vòng phối, phải bình tĩnh... Bình tĩnh...

Tô Tạ: Bình tĩnh cái đầu người a (-__-) người thứ bị người ta gọi là kẻ thứ ba chen chân vào giữa hai bức tường xem...

Học đệ: Ta ước gì được như vậy a, cơ mà không có tường cho ta chen

Tô Tạ: ... Người là đồ...

Tô Tạ tự nói với mình phải bình tĩnh, loại chuyện vô cớ bị oan kiểu này ở trong giới CV là rất bình thường...

Chuẩn bị tâm lý thật tốt, Tô Tạ cẩn thận click mở bài post kia.

Tầng đầu tiên của bài post liệt kê một lượt tất cả các kịch mà Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai cùng phối vai chính, còn có các trường hợp hai người cùng xuất hiện, hai người đồng loạt góp giọng trong sinh nhật ca hội của CV nào đó, có cả hôm hai người đồng thời chuyển phát một bài hát ca từ thoát nhìn ái muội tràn đầy cảm giác cp trên wb của mình... Thậm chí còn có vài dòng tán gẫu trong nhóm chat QQ... Còn có hai người không biết trong lúc nào và trong trường hợp nào đã nói thích cùng một thiên tiểu thuyết hay cùng một bộ phim...

Tô Tạ quả thật bội phục sát đất, cái gì cũng sưu tầm ra được! Đúng là...

Chủ nhân bài post này gần như ngay cả Quân Ý Như Dao thường mặc quần lót hiệu gì, thích dùng kem đánh răng hương gì cũng tìm ra được...

Tô Tạ sâu sắc cảm nhận, mình thua rồi!

Hần tự xưng là fan cuồng cấp mười của Quân Ý Như Dao nhưng cái gì cũng không biết, còn đối phương tìm ra được mọi thứ!

Kế tiếp, người post từ góc độ triết học đẳng cấp cao trình bày và phân tích sự tất yếu cùng tầm quan trọng khi Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai đến với nhau.

Sau đó người post dùng ngôn từ kịch liệt chỉ trích phê phán Chè đậu xanh đường phèn, bao nhiêu khinh thường đều biểu lộ triệt để.

... Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai mới là cp chính thức! Cp vương đạo!

Chè đậu xanh đường phèn chẳng qua chỉ là kẻ thứ ba giữa đường xen vào!

Thực lực của Chè đậu xanh đường phèn chỉ thuộc hàng thường thường bậc trung, nhất định là muốn mượn cơ hội để ngóc lên! Tự biên tự diễn ác liệt...

Cuối cùng, người post chuyển đề tài, bắt đầu trừ tình hần đi.

... Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai đã cùng nhau đi qua bao nhiêu năm tháng, trải qua bao nhiêu thế sự, ngắm qua bao nhiêu phong cảnh, dù có quanh quanh quẩn quẩn thế nào, đến sau cùng, bọn họ nhất định sẽ trở về bên nhau.

Nguyện quân tình ý liệt như đao. Mạc phụ như lai mạc phụ khanh.

Tô Tạ đọc xong chỉ cảm thấy nước mắt cũng sắp rơi xuống...

Sao nàng này lại tài hoa đến thế... có cần phải trữ tình như vậy không a...

Nhưng mà nếu kẻ thứ ba bị nàng phê phán không phải là Tô Tạ hấn, thì càng hay hơn.

Tầng thứ hai thứ ba bên dưới đều là fan trung thành của cp Quân Ý Như Dao Mạc Phụ Như Lai.

...

Quả nhiên mấy tầng đầu đã quyết định toàn bộ hướng đi của bài post.

Những tầng cuối cùng của bài post, hầu như đều là dùng câu “Nguyện quân tình ý liệt như đao. Mạc phụ như lai mạc phụ khanh” làm tiền đề bình luận.

Tô Tạ bắt đầu cảm thấy nếu hấn không ra mặt thanh minh một chút sẽ thực sự bị trông vào đầu cái tội danh oan uổng này.

Suy xét xong, Tô Tạ khoác áo giáp Chè đậu xanh đường phèn của mình, quyết định xung trận.

...

Chè đậu xanh đường phèn: Nguyện quân tình ý liệt như đao. Mạc phụ như lai mạc phụ khanh ← Ta ủng hộ đội hình này, nhân tiện nói luôn ta hoàn toàn vô tội... Ta chỉ là người ngoài cuộc thôi...

Comment xong, Tô Tạ thở phào nhẹ nhõm... Như vậy đã cho thấy lập trường của mình rồi, hấn sẽ không chuốc thêm phiền phức vào người nữa...

Tô Tạ không có tâm trạng đợi xem phản hồi, hấn quả quyết click vào dấu x đỏ chót trên góc phải bài post, sau đó tắt màn hình.

Tô Tạ xoa xoa mặt, sau đó đứng lên cầm lấy áo gió treo trên ghế mặc vào chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này cửa ký túc xá vừa vặn được ai đó mở ra từ bên ngoài.

Một nam sinh thoát nhìn rất sáng sủa rất khỏe khoắn đang cầm một chiếc khăn màu xanh ngọc vừa lau mồ hôi vừa tiến vào.

Hấn mặc bộ đồ cầu thủ bóng rổ đỏ rực, khuôn mặt hồng hào vì vừa vận động xong, từng giọt từng giọt mồ hôi to đùng từ hai bên thái dương chảy dài xuống dưới.

Người này chính là lão đại trong ký túc xá của Tô Tạ, Triệu Bắc.

Theo sau hấn, là một nam sinh mang mắt kính gọng đen, thoát nhìn yếu đuối nho nhã, trong tay nam sinh này cầm một quyển Nghiên cứu về tính chất và nguồn gốc của tài sản quốc dân.

Nam sinh này trong ký túc xá của Tô Tạ đứng hàng lão tam, tên là Bùi Nam.

Triệu Bắc và Bùi Nam, một đến từ phương bắc, một đến từ miền nam, tính cách một trời một vực, nhưng không hiểu sao lại trở thành đôi bạn thân nhất.

Hai người họ tuy thường cãi nhau, nhưng không bao lâu lại cùng ngồi trong căn tin, một bên chê bai đồ ăn của căn tin, một bên ngẫu nhiên đến núi lửa... Cảm tình giữa họ đặc biệt tốt, cứ như hình với bóng...

Lão nhị của ký túc xá từng phát biểu một câu mà đến nay Tô Tạ vẫn luôn tôn sùng là danh ngôn chí lý

“Bùi Nam tới, Triệu Bắc còn có thể ở đâu xa?”

Lão tứ của ký túc xá cũng từng có bình luận như sau về hai người họ ——

Một đôi cầu nam nam!

Còn hai vị đương sự hoàn toàn không để tâm, vẫn kẻ vai sát cánh... Đương nhiên phần nhiều thời gian là Triệu Bắc đơn phương bám lấy Bùi Nam.

Nhắc mới nói, ký túc xá của bọn Tô Tạ có tổng cộng năm người, Tô Tạ rất bất hạnh... đứng hàng thứ năm.

“Trận bóng hôm nay thế nào?” Tô Tạ một bên mang giày một bên liếc mắt nhìn hai người.

“Chết tiệt... Hôm nay thiếu chút nữa đã thắng đám ký túc xá sát vách kia...” Triệu Bắc vẻ mặt bực bội hùng hù hỏ hỏ nói.

“Thua.” Bùi Nam thần sắc lãnh đạm.

“Kháo... Lần sau nhất định phải thắng đám rùa đó... hại lão tử lại thua hết một trăm tệ...” Triệu Bắc vẻ mặt phần hận bất bình.

“Lần trước ngươi cũng từng nói vậy.” Bùi Nam ngữ khí lạnh lùng dìm hàng hẳn.

“Ngươi có thể đừng đả kích sĩ khí như thế không... Lần này chúng ta phải hảo hảo nghiên cứu chiến lược một chút... Chúng ta trên chiến lược thì coi trọng kẻ địch, trên chiến thuật thì coi rẻ kẻ địch!”

Bùi Nam nhàn nhạt liếc Triệu Bắc, mở quyển sách trong tay lật trang đầu tiên ngay sau bìa sách, xoay người ngồi lên giường.

Triệu Bắc thấy Bùi Nam không thèm đếm xỉa mình, lại quay sang Tô Tà định trình bày chiến lược quyết sách trọng đại của hẳn.

Hắn vừa xoay người liền phát hiện Tô Tà đã mang giày xong chuẩn bị ra ngoài.

“Ai... hiếm thấy, hiếm thấy thật nha, không phải ngươi luôn thích ru rú trong phòngsao? Cưng nhiên chịu bước ra khỏi cửa, ngươi không sợ đi dưới ánh mặt trời sẽ lộ nguyên hình à?”

“... Bây giờ là cuối tháng, ta đã cạn kiệt lương thực, định đi bổ sung lương thực dự trữ... Đúng lúc hôm nay trời đẹp, ra ngoài tắm nắng sẵn tiện hứng chút tia hồng ngoại sát trùng diệt khuẩn...” Tô Tà nhướn mày nói, với lại hẳn cũng đâu phải yêu tinh, gì mà lộ nguyên hình...

“Oa... mấy tháng rồi ngươi không thấy mặt trời... Coi chừng phơi nắng xong tan chảy thành nước a... Mang ô theo đi! Phải rồi, nếu ra ngoài đường gặp người già té ngã nhớ dừng ngăn ngại mà chạy lại đỡ nha, anh đây sẽ chống lưng cho chú em!”

“...” Đối với tên Triệu Bắc này, Tô Tà luôn có loại cảm giác vô lực bó tay.

Thực ra có đôi khi hẳn rất bội phục Bùi Nam, thật đấy!

Hệ thống tự động phốt lò + bỏ qua này không phải người bình thường nào cũng có thể vận dụng được.

5. Chương 5

XX5: Lạy thánh Adam (= =)... Ta vừa nhìn thấy gì thế này (° °|||) Là gian tìnhsao?!?

XX6: Quân Ý Như Dao đại nhân cư nhiên hiện thân (° °|||) Phấn nộ thay cho tiểu thụ chẳng?

XX7: A a a chẳng lẽ Quân Ý Như Dao x Chè đậu xanh đường phèn là thật sao?

Đợi đến khi Tô Tà trở lại ký túc xá, đã là chạng vạng.

Trời mùa đông quả nhiên mau tối...

Lúc Tô Tà ném cái túi đầy mì gói Khang Sư Muội vị dưa leo lên giường, đồng hồ trên tường đã điểm sáu giờ rưỡi, vừa vặn ngay giờ ăn tối, những người khác trong ký túc xá đều chưa về.

Tô Tà quyết đoán lôi ra một gói mì xé bao bì cho vào bát đi châm nước sôi.

Châm nước xong, Tô Tà ngồi vào bàn mở máy vi tính, trong lúc chờ máy khởi động tiện tay cầm lấy cuốn Nghiên cứu về tính chất và nguồn gốc của tài sản quốc dân của Bùi Nam, lật vài trang.

Khi Tô Tà một lần nữa đăng nhập QQ, icon góc dưới bên phải màn hình của hẳn đang liêu mạng nhảy nhót.

Click vào xem, quả nhiên là tiểu học đệ.

Học đệ: Học trưởng học trưởng học trưởng học trưởng...

Học đệ: Học trưởng học trưởng học trưởng học trưởng...

Học đệ: Có đó không?

Tô Tà: Mới không gặp vài giờ người đã nhớ ta đến nông nổi này sao, đúng là nhiệt tình a

~Học đệ: Học trưởng (° °|||) xảy ra chuyện lớn rồi!

Tô Tà: Chuyện gì mà làm ầm ĩ thế?

Tô Tà: Phàm làm người, quan trọng nhất là phải bình tĩnh...

Học đệ: Không thể bình tĩnh được a học trưởng (° °|||)

Tô Tà: Thấy ta không... bình tĩnh biết bao nhiêu...

Học đệ: Học trưởng người còn nhớ cái bài viết chỉ trích người không? Dao Dao đại nhân hiện chân thân luôn rồi! (° °|||)

Tô Tà: ... Quả thật là hình mẫu của một vị vua bình tĩnh...

Tô Tà: ... Na... ni (° °|||)!!!!!!!!!!!!!!.

Tô Tà cuống quýt bò lên diễn đàn, phát hiện, mấy tiếng đồng hồ trôi qua bài post kia vẫn nổi bật ngay nơi dễ nhìn thấy nhất ở đầu trang.

Tô Tà click vào bài post lật tới trang mà tiểu học đệ nói, rê chuột xuống không bao xa, Tô Tà liền thấy được dòng comment của Quân Ý Như Dao.

...

Quân Ý Như Dao: Về phần bản lĩnh của Chè đậu xanh đường phèn ra sao, xin các vị nghe xong kịch rồi hãy bình luận, như vậy mới tương đối công bằng... Ngoài ra, ta và Mạc Phụ Như Lai chỉ là cùng phối vài bộ kịch mà thôi, nếu cứ khẳng định nói có quan hệ gì đó, thì cùng lắm chỉ là bạn bè.

...

Những comment bên dưới liền quả quyết quay lưng 180 độ.

XX1: Ta ngồi ngay dưới đại nhân!

XX2: Dứt khoát chiếm sô pha...

XX3: = = Cư nhiên hiện thân oa oa oa đại nhân ta muốn tỏ tình...

XX4: Ta là XX2... Kháo! Sô pha cư nhiên bị người khác chiếm mất hức hức...

XX5: Lạy thánh Adam (= =)... Ta vừa nhìn thấy gì thế này (° °|||) Là gian tình sao?!?

XX6: Quân Ý Như Dao đại nhân cư nhiên hiện thân (° °|||) Phần nộ thay cho tiểu thụ chăng?

XX7: A a a chẳng lẽ Quân Ý Như Dao x Chè đậu xanh đường phèn là thật sao?

XX8: Hu hu hu hu hu lâu trên người nghịch cp với ta rồi... Ta ủng hộ Dao Dao x Như Lai a ?

XX9: Cơ mà... thật ra vừa tiếp nhận mối quan hệ này... hình như ta đột nhiên trở nên bản họ...

...

Tô Tà cả người đều = =

Đại nhân... cư nhiên vì hấn mà lộ diện...

Cư nhiên vì hấn mà lộ diện...

Vì hấn mà lộ diện...

Lộ diện...

Diện...

Tô Tà: Đại nhân cứ nhiên ra mặt vì ta a a a a a a a a a

Học đệ: Bình tĩnh

Tô Tà: a a a a a a a a a

Học đệ: Phải bình tĩnh = =

Tô Tà: a a a a a a a a a

Học đệ: ...

Tô Tà: a a a a a a a a a bình tĩnh cái đầu người a! Không thể bình tĩnh a! Toàn thân ta đều xuyên tới Sparta rồi...

Học đệ: Cho dù người biến thành Aristotle thì đã sao, người cũng không nhắc nổi địa cầu a!

Tô Tà: Đồ ngu câu đó rõ ràng là Archimedes nói... Uy, hình như chúng ta lạc đề rồi thì phải? Ban này nói tới đâu nhỉ?

Học đệ: Ban này nói tới... Quân Ý Như Dao đại nhân ra mặt vì người...

Tô Tà: Đúng rồi...

Tô Tà: a a a a a a a a a đại nhân cứ nhiên ra mặt vì ta!!!

Học đệ: = =

Cả người Tô Tà đều như mộng như huyền trong gió hoàn toàn mất kiểm soát!

Cho nên hắn chỉ có thể liều mạng không ngừng gõ a a a a a... với học đệ.

Mãi cho đến khi học đệ chịu hết nổi dứt khoát mở chức năng che khung chat của Tô Tà.

...

Sau đó, Tô Tà bình tĩnh lại đôi chút, nhưng vẫn đang vô pháp kiềm chế cơn sóng cuộn trào mãnh liệt trong ngực.

Hắn run rẩy rê chuột, click vào link Quân Ý Như Dao đính kèm bên dưới, thấp thỏm mở kịch.

Kỳ thực lúc kịch vừa ra mắt hắn đã muốn chạy đi nghe liền, chỉ cần là kịch có Quân Ý Như Dao, một bộ hắn cũng không bỏ qua, thế nhưng bộ Cầm sư này... rất đặc biệt.

Đây là kịch mà hắn và Quân Ý Như Dao cùng nhau phối.

Cùng nhau.

Một từ ám áp biết bao.

Thế nhưng, thanh âm của đại nhân hoàn mỹ như vậy... Còn Tô Tà hắn, chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh lẫn lộn suốt ba năm nhưng vẫn không ai biết tới mà thôi.

Hắn rất sợ mình sẽ làm hỏng cả bộ kịch.

Rốt cuộc cũng tải xong kịch.

Tô Tà do dự, vẫn nhấp chuột mở ra.

Thú thật là nội dung bộ kịch này Tô Tà cũng đã quên gần hết, dù sao nó cũng đã thuộc về miền ký ức quá xa xăm.

Về phần lời thoại, Tô Tà có liều cả mạng già cũng chỉ nhớ được ba câu.

...

“Trong kiếm có kiếm tiên, trong rượu có tửu tiên, ta chính là tiên trong rượu...”

“Ta uống rượu chưa bao giờ dùng chén.”

“Cầm Sư, khi nào người lại đến đối ẩm cùng ta...”

...

Mở màn bộ kịch, chính là một khúc đàn tranh du dương.

Nhàn nhạt, nhưng có thể xao xuyến lòng người.

Sau đó, là một đoạn độc thoại.

“Ta tên Cầm Sư, nhưng lại là một kiếm khách.”

“Người trong thiên hạ đều nói ta là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, thế nhưng... nào có gì là thiên hạ đệ nhất?”

Thanh âm Quân Ý Như Dao trước sau như một trong trẻo lạnh lùng, nhưng lần này còn mang theo chút cảm giác phiền muộn.

“Trên đời chỉ có kẻ vô tình vô dụng mới có thể là thiên hạ vô địch.”

Ngữ khí của hắn dường như không bao giờ lên xuống thất thường, bình đạm mà vang vọng, như giếng sâu không gợn sóng.

“... Nhưng ta chung quy vẫn không phải người vô tình.”

Thanh âm Quân Ý Như Dao rất lãnh đạm, tựa hồ không hề có ngữ điệu phập phồng, nhưng mang chút ý vị lười biếng.

Đó là một loại cảm giác không thể hình dung rõ được...

Đây chỉ riêng thuộc về Quân Ý Như Dao, thanh âm độc nhất vô nhị.

Một CV quan trọng nhất là thanh âm phải có độ khác biệt để người nghe nhận ra... Mà Tô Tạ thân là fan ruột của Quân Ý Như Dao, đối với chất giọng của Quân Ý Như Dao càng quen thuộc đến khắc sâu vào linh hồn, cho dù chỉ là một tiếng thở dài, Tô Tạ tự tin hắn cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Tuy nhiên, Quân Ý Như Dao trong vai Cầm Sư, dường như vẫn giống với dĩ vãng, lại dường như không giống với dĩ vãng.

Thế nhưng Tô Tạ không nói ra được nguyên do.

Tô Tạ ngẩn người mà nghe.

Nháy mắt trong đầu phẳng phất toàn là thanh âm của Quân Ý Như Dao.

...

Quân Ý Như Dao...

Làm sao đây? Thực sự rất thích...

Rất thích... thanh âm của hắn...

Tô Tạ rõ ràng không phải một kẻ cuồng thanh âm, nhưng lần đầu tiên nghe được giọng nói của Quân Ý Như Dao liền chấn động.

Một thanh âm như thế...

Tuy bình đạm thanh lãnh, nhưng có thể nhàn nhạt mà quanh quẩn, nhàn nhạt mà mê hoặc...

Hệt như nước, không màu không mùi.

Nhưng một khi mất nước, con người sẽ chết vì thiếu nước.

Thanh âm của Quân Ý Như Dao, với Tô Tạ mà nói, chính là không khí... và độc dược.

Thừa biết sẽ bị nghiện, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

Mỉm cười uống thạch tín.

6. Chương 6

Nếu thánh Allah Quân Ý Như Dao đã tự hiện thân thuyết pháp, những comment bên dưới tự nhiên cũng đổi hướng.

Từ hô hào Tô Tạ là kẻ thứ ba phá vỡ tình cảm của người khác, chuyển sang lẫn lộn gào thét kỳ cực x vô danh tiểu tốt cảm giác hảo phiêu...

Nhưng cũng có người vẫn ủng hộ cp Quân Ý Như Dao và Mạc Phụ Như Lai, vẫn có người dùng câu “Bất phụ Như Lai bất phụ khanh” để bình luận.

Thế nhưng dù sao thiếu số cũng không thể địch lại đa số, chẳng bao lâu liền bại trận... Đương nhiên những chuyện này Tô Tạ cũng không thấy được, bởi vì hắn đã thoát khỏi trạng diễn đàn từ lâu rồi.

Tô Tạ ngơ ngác nhìn màn hình máy vi tính của mình.

Đó là một bức tranh thủy mặc thắm đậm mực tối màu, bên trên dùng lối viết thảo phóng khoáng đề bốn chữ Quân Ý Như Dao thật to.

Đây là hình nền Tô Tạ tha về từ một fc của Quân Ý Như Dao.

Tuy Tô Tạ càng muốn có ảnh cá nhân của Quân Ý Như Dao hơn... Thế nhưng hình như Quân Ý Như Dao chưa từng công bố ảnh của mình.

Mà hiện tại Tô Tạ đang ngồi đối diện bốn chữ Quân Ý Như Dao kia, chờ ra.

Bốn chữ này, quả thật đã đảo lộn thế giới của hắn, rồi tỉnh rồi mù.

Thế nhưng, hắn cam tâm tình nguyện.

Tô Tạ biết đối tượng tin đồn của Quân Ý Như Dao nhiều không đếm xuể, nhưng chưa bao giờ biết Quân Ý Như Dao cư nhiên vì một người mà ra mặt biện hộ.

Mà người đó... cư nhiên là mình.

Tô Tạ không khỏi cong khóe môi, chỉ thiếu mỗi ha hả cười ngổ.

Lúc này, con chim cánh cụt tí hon ở góc phải bên dưới màn hình máy tính của Tô Tạ bỗng nhiên bắt đầu títt títt vang lên.

Tô Tạ vẫn còn đang thả hồn mờ mịt mở khung đối thoại.

Hiện tại ngoài tiểu học đệ ra chắc cũng không còn ai khác...

Nhưng avatar hình như không phải.

Lúc khung chat hiện lên, Tô Tạ nhìn cái tên trên đó phát ngốc hết ba giây.

—— Quân Ý Như Dao.

Quân Ý Như Dao: Có đó không?

Tô Tạ tay run lên, thiếu chút nữa đập đầu vào màn hình.

Quân Ý Như Dao: Có đó không?

Không thấy Tô Tạ trả lời, người bên kia màn hình lại nhấn thêm một tin nữa.

Tô Tạ cuống quýt tát mình một cái cho tỉnh táo, phát ngốc cái gì a! Đại nhân đang nói chuyện với người kia!

... Đợi đã, hấn nên nói gì đây?!

A a a a bắt luận đại nhân nói cái gì hấn đều rất khẩn trương a!

Hỏi tiểu học đệ trước đã! T T

Tô Tạ vội mở khung chat với tiểu học đệ định hỏi xem nên làm thế nào, nhưng ngẫm lại thấy nên hỏi đại nhân một tiếng trước thì lễ độ hơn...

Vì vậy, Tô Tạ nhất thời hoảng loạn đã gửi lộn tin.

Tô Tạ: A a a a a a a a a a

Tô Tạ: Đại nhân nói chuyện với ta!

Tô Tạ: Đại nhân nói chuyện với ta! Ta nên trả lời sao đây...

Quân Ý Như Dao: .

Tô Tạ: Đây, có chuyện gì không?

Học đệ: Hả?... Học trưởng hình như người chat lộn rồi...

Tô Tạ thấy tên liền ngẩn ra, mới phát hiện mình vì nhất thời khẩn trương cư nhiên chat lộn bên...

Thế nhưng dấu chấm ý vị sâu xa kia của đại nhân là có ý gì?!!

... Là đang khinh bỉ mình sao? T T

Tô Tạ: A... a! Không phải! Ta chat lộn rồi!

Tô Tạ: ... T T đại nhân có chuyện gì a...

Quân Ý Như Dao: ...

Quân Ý Như Dao: Hóa ra ta có add nick người

Tô Tạ: T T phải a... thật ra... add đã lâu rồi...

Tô Tạ: Còn nữa... Ta là fan cuồng nhiệt của đại nhân a...

Tô Tạ: fan cuồng nhiệt rất nhiều năm...

Tô Tạ: Vậy... đại nhân có chuyện gì sao?

Quân Ý Như Dao: Không, vừa mới nhìn vào danh sách bạn bè thấy có người

Quân Ý Như Dao: cho nên gọi người thử

Biểu tình của Tô Tạ lúc này quả thật có thể dùng “lệ rơi đầy mặt” để hình dung.

Hấn là vô danh tiểu tốt cho nên đại nhân luôn không phát hiện hấn hấn có thể hiểu được...

Thế nhưng... câu nói cuối cùng kia là có ý gì a...

Oa oa oa... tâm tư của đại nhân người đừng đoán ~ có đoán người cũng mò không ra

~Tô Tạ: Ha... ra là vậy a...

Tô Tạ: Ha ha... ha ha...

Tô Tạ ngốc ngốc trả lời.

Đến khi phát hiện mình trả lời cái quái gì Tô Tạ chỉ hận không thể tháo luôn hai tay mình.

Tô Tạ lệ rơi đầy mặt đồng thời nhả tin qua tiểu học đệ.

Tô Tà: Quân Ý Như Dao đại nhân nói chuyện với ta...

Học đệ: (° °|||).

Học đệ: Người chắc chắn đó không phải là tin tặc?

Tô Tà: = =

Học đệ: Người chắc chắn đó không phải là người ngoài hành tinh giả trang?

Tô Tà: = =

Học đệ: Người chắc chắn đó là Quân Ý Như Dao đại nhân mà người hâm mộ cuồng nhiệt suốt bao năm nay chứ không phải là người qua đường Giáp đội lột Quân Ý Như Dao?

Tô Tà: Tin tặc cái đầu người người ngoài hành tinh cái đầu người người qua đường Giáp cái đầu người

Tô Tà: Đó chính là Quân Ý Như Dao đại nhân mà lão tử hâm mộ cuồng nhiệt suốt bao năm nay (^)

Học đệ: Chúc mừng người học trưởng... Công đức viên mãn rồi...

Học đệ: À không... vạn thụ vô cương mới đúng...

Tô Tà: Thụ cái đầu người á, người mới là thụ, lão tử là công!

Tô Tà nổi xung rồi, hần bình sinh hận nhất là người khác nói hần thụ!... Cho dù đây có là sự thật thì cũng không được nói!

Tô Tà đang xù lông nhím này hoàn toàn không phát hiện đối tượng hần gửi tin đã biến thành Quân Ý Như Dao.

Hần còn chưa thỏa mãn bồi thêm một câu ——

Tô Tà: Lão tử là công! Công ngút ngàn!

Quân Ý Như Dao: Nga?

Quân Ý Như Dao: Vậy đúng là thất kính rồi

Tô Tà lập tức té ghế.

Hần mới phát hiện những gì hần vừa nói đã gửi qua cho Quân Ý Như Dao.

Hần cư nhiên... nói với đại nhân... hần là công...

Tô Tà: A a a a a a a a

Tô Tà: Không phải a không phải a ta không phải...

Quân Ý Như Dao: Không phải cái gì?

Quân Ý Như Dao: Không phải công?

Tô Tà: Không đúng không đúng, ý ta là ta không phải thụ

Tô Tà: Ách ách... ý ta là những lời này không phải nói với đại nhân...

Tô Tà: Đại nhân, nếu ta nói ta chat lộn người có tin không T T

Quân Ý Như Dao: Tin

Tô Tà: Đại nhân, nếu ta nói bây giờ ta bị rút mạng người có tin không...

Quân Ý Như Dao: Cái này thì

Quân Ý Như Dao: chắc là không rồi

Tô Tà lần thứ hai lệ rơi đầy mặt.

Sao lại có cảm giác... đại nhân đây... là đang trêu mình a!

Sao có thể thế được! Sao có thể chứ! Đại nhân băng lãnh thần thánh bất khả xâm phạm, chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể chạm tới!

Đại nhân như vậy sao có thể nói đùa với mình!

Tô Tà: T T đại nhân người đang đùa với ta phải không...

Tô Tà: Một con người lạnh lùng băng giá như tuyết liên hoa trên đỉnh Thiên Sơn như đại nhân sao có thể nói giỡn được...

Tô Tà: Nhất định là ảo giác của ta có đúng không có đúng không...

Quân Ý Như Đao: ...

Đại nhân hết đường nói luôn rồi! Nga... Tô Tà nhất thời có điểm bội phục chính mình!

Tô Tà: Ta đã nói vừa rồi nhất định là ảo giác của ta...

Tô Tà: Còn không thì là đại nhân bị hack nick...

Tô Tà: Nhắc mới nói đại nhân còn có chuyện gì sao?

Vừa nhấn enter xong, Tô Tà lại hận không thể tháo hai tay mình xuống cho rồi!

Câu này thoát nhìn giống như đang ám chỉ ‘Người còn có chuyện gì nữa? Có việc thì nói không có thì biến đi cho rảnh nợ!’. Sao mình có thể hạ lệnh đuổi khách với đại nhân a T T hiếm khi được nói chuyện với đại nhân a...

Quân Ý Như Đao: Ta là người thật

Tô Tà: Nga...

Quân Ý Như Đao: Không có bị hack nick

Tô Tà: Phụt...

Đại nhân cư nhiên nghiêm túc trả lời Q&A

Quân Ý Như Đao: Cầm Sư dự định ra đệ nhị bộ

Quân Ý Như Đao: Người có hứng thú tiếp tục phối vai Tửu Tiên không?

Tô Tà sững sốt.

... Lại sững sốt.

Nick QQ trước đây của hắn bị hack mất, nick hiện tại là mới lập sau này.

Danh sách bạn bè trong nick QQ cũ phần lớn vẫn chưa add lại được... chuyện này với Tô Tà mà nói quả thật là một giai đoạn lịch sử đen tối.

Lúc Tô Tà mới bước vào giới CV, đi khắp nơi giao lưu với kỳ cựu, trên QQ cũng add không ít người, nhưng đại bộ phận đều là một câu cũng chưa từng nói với nhau...

Còn nick hiện tại chỉ có vài bạn bè cùng bạn học, còn có bạn qua mạng hay cùng trò chuyện, và vài CV vô danh... Ngoại trừ Quân Ý Như Đao.

Tổ kịch Cầm Sư Tô Tà cũng không có add lại.

Cho nên tổ kịch không có số QQ của Tô Tà, cho nên Quân Ý Như Đao trùng hợp có nick của Tô Tà, cho nên Quân Ý Như Đao mới nói chuyện này với mình... Cũng là chuyện bình thường thôi...

Bình thường cái đầu người ấy!

Bộ kịch Cầm Sư này, bọn họ hoàn toàn có thể tìm một CV đại thần khác để diễn cặp với Quân Ý Như Đao, dựa vào đâu mà phải coi trọng một tiểu tốt như người!... Tô Tà trong lòng yên lặng phỉ nhổ.

Tô Tà: Tại sao?

Quân Ý Như Dao:?

Tô Tà: Các vị hoàn toàn có thể đi tìm một người nổi tiếng vào vai... Ta chỉ là một tên tiểu tốt mà thôi...

Tô Tà: Ý... ý ta là... không phải ta không muốn phối... Nhưng các vị hoàn toàn có thể tìm một người tốt hơn nhiều...

Quân Ý Như Dao: Tốt hơn?

Tô Tà: Chẳng hạn như... Mạc Phụ Như Lai

Lúc Tô Tà gửi dòng tin này, tim đánh thịch một cái.

Quân Ý Như Dao: Không phải vạn bất đắc dĩ tổ kịch sẽ không đổi CV

Tô Tà: Nga...

Quân Ý Như Dao: Hơn nữa, người phối khá tốt

Tô Tà: Nga...

Tô Tà: A a a a a a (° °|||)!! Đại nhân người...

Quân Ý Như Dao: Sao?

Tô Tà: Đại nhân người đang ... khen ta sao (° °|||)!!

Quân Ý Như Dao: Ân

Tô Tà: Lúc này ta nên dùng icon gì đây...

Quân Ý Như Dao: Mím cười là được rồi

Tác giả tâm sự:

Nàng máy vi tính nhà ta ngạo kiều suốt một tuần TT

Hôm nay cuối cùng cũng chịu nghe lời một chút...

Thế là ta cuống cuống bò lên update...

7. Chương 7

Học đệ: Nhưng người phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ nha

Tô Tà: Đừng lắm nhảm nữa

Học đệ: Quân Ý Như Dao đại nhân... Hắn rất có khả năng học chung trường với chúng ta

Tô Tà: Lúc này ta nên dùng icon gì đây...

Quân Ý Như Dao: Mím cười là được rồi

Tô Tà: Đại nhân người...

Nếu đại nhân cũng đã nói như vậy, mình còn lải nhải nữa thì còn đàn bà hơn cả đám đàn bà.

Tô Tà mím môi, hạ quyết tâm.

Tô Tà: Được rồi, đại nhân, ta nhận...

Tô Tà: Nhưng ta thực sự rất chẳng ra làm sao

~Tô Tà: Đến chừng đó kịch bị phê bình đừng trách ta

Quân Ý Như Dao: Không đâu

Quân Ý Như Dao: Rất khá

...

Uy.

Đại nhân lại khen mình kia.

Tô Tà: Đừng như vậy a...

Tô Tà: Da mặt lão tử dày thế này cũng đỏ cả rồi...

Quân Ý Như Dao: Người già lắm sao

Tô Tà: Ách... không phải... tự xưng thôi mà...

Tô Tà: Vậy đổi cái khác?

Tô Tà: Người ta? Tại hạ? Tiểu nhân?

Quân Ý Như Dao: ...

Quân Ý Như Dao: .XXOO.com

Hả? Sao đại nhân đột nhiên quảng link qua?

Hơn nữa nhìn địa chỉ hình như là trang diễn đàn mà mình thường vào a.

Tô Tà có chút mờ mịt.

Tô Tà: Đây là?

Quân Ý Như Dao: Kịch bình

Tô Tà: Hả?

Quân Ý Như Dao: Bình rất đúng trọng tâm

Tô Tà liền có chút hiểu kỳ mở địa chỉ kia lên, vừa nhìn quả nhiên là kịch bình về bộ Cầm Sư.

Người bình tên là Always Dry, Tô Tà quá quen cái tên này, ở trong đây hắn rất nổi danh. Tô Tà hầu như đã xem qua tất cả các bài bình của Always Dry về kịch truyền thanh của Quân Ý Như Dao, lần nào cũng đọc đến muốn ngừng mà không được.

Thế nhưng bình về mình, Tô Tà bỗng trở nên có điểm hồi hộp.

Chuẩn bị đủ mười phần tâm lý, Tô Tà mới chậm rãi rê chuột xuống phía dưới.

...

Đây là một thể giới võ hiệp.

Chỉ liên quan tới võ lâm, không liên quan tới phong nguyệt.

...

Tô Tà dần dần đọc đến mê ly, như đang xem tiểu thuyết, nhìn tới mấy chỗ quan trọng gần như hô hấp cũng ngưng lại.

Always Dry sở hữu năng lực vận dụng câu chữ rất mạnh, văn phong tự nhiên, bình luận đúng điểm, còn phân tích nhân vật sâu sắc như khắc vào xương cốt ba phân.

Đối với nhân vật chính trong Cầm sư, hắn tự nhiên sẽ hạ đủ bút lực.

...

Cầm Sư là một kiếm khách, tuy rằng hắn không hề dùng kiếm.

Thế nhưng kiếm khách chân chính luôn không dùng kiếm, bởi vì kiếm luôn ở trong lòng.

Rất nhiều người không hiểu điều này, cho nên họ cũng không thể coi như kiếm khách, chỉ có thể xem là người dùng kiếm.

Cũng như người đời đều muốn tìm đến chốn đào nguyên, mà không biết rằng thế ngoại đào nguyên vốn ở trong lòng.

...

Tô Tạ vừa đọc vừa gật gù, cảm thấy Always dry đã nói ra hết những lời tâm đắc củahắn.

Sau đó, Always dry vô cùng tự nhiên chuyển sang Tửu tiên.

...

Trong rượu tự có tiên trong rượu.

Tửu tiên là nhân vật ta thưởng thức nhất trong bộ kịch Cầm sư này.

Người như vậy đại khái chỉ có thể tồn tại trong giang hồ của Cầm Sư.

Hào hiệp phóng khoáng vô hạn phong lưu, cười ngất hồng trần mặc chúng sinh điên đảo.

Mặc thế tục ba đào hỗn loạn, ta vẫn tươi cười dốc cạn vò rượu quên sầu.

...

A? Khuôn mặt Tô Tạ đã cứng đờ.

Hình như... đã đánh giá hắn hơi bị cao a.

Tô Tạ: Đỏ cả mặt rồi

Quân Ý Như Dao: Hoàn hảo, rất đúng trọng tâm

Tô Tạ: ... Nga?

Quân Ý Như Dao: Nhân vật ta thích nhất trong kịch cũng là Tửu Tiên

Tô Tạ: Gì cơ!!!!!!!!!! (° °|||)!!

Tô Tạ: Đại nhân người...

Quân Ý Như Dao: 12345678

Tô Tạ: Đây là? (° °|||)!!

Quân Ý Như Dao: Số hiệu nhóm QQ của đoàn kịch

Tô Tạ: Nga...

Tô Tạ liền thấp thỏm mở khung search của QQ ra.

Gõ số hiệu vào.

Xin vào nhóm... thì nên gõ tên mình vậy.

Quả nhiên một giây sau khi gửi tin nhắn xin gia nhập, hệ thống liền báo Tô Tạ đã được mời vào.

Đạo diễn Canh nắm hương: Chè đậu xanh đường phèn đại nhân! (~ ~)

Sách hoạch Há cảo tôm: Chào đại nhân! (~ ~)

Biên kịch Trứng chưng thịt: Hoan nghênh hoan nghênh (~ ~)

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Mời ngồi xuống nằm dài mặc người đùa giỡn (~ ~)

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Muốn hôn muốn sờ muốn âu yếm (~ ~)

Thật là nhiệt tình...

Tô Tà quả nhiên xấu hổ.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta đói bụng quá... (nhờ hiệu ứng mấy cái tên =))))))

CV Chè đậu xanh đường phèn: Nga, không được! Bại lộ dã tâm rồi... chào mọi người!

Đạo diễn Canh nắm hương: Đại nhân lâu quá không gặp

Sách hoạch Há cỏ tôm: Phải a, hai năm trước sao đại nhân đột nhiên rút lui vậy?

Biên kịch Trứng chưng thịt: Sau đó cũng không tìm được đại nhân

CV Chè đậu xanh đường phèn: À thì... hình như ta bị hack nick... Nói chung là bỗng dưng không thể đăng nhập bằng tài khoản cũ, nick hiện tại là mới tạo sau này...nhiều nick bạn bè trước đây cũng không add lại được... bao gồm cả số hiệu của nhóm này

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Tội nghiệp đại nhân... vồ vồ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Hãy để bọn này an ủi tâm hồn bi ai của đại nhân...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta cảm động đến lệ rơi đầy mặt T T

Đạo diễn Canh nắm hương: Nhắc mới nói đại nhân người đúng là khó tìm thật a, cũng may Dao Dao đại nhân tìm một vòng liên phát hiện trong list bạn bè có người

CV Chè đậu xanh đường phèn: A... thực ngại quá...

Tô Tà là một tiểu tốt, người quen biết hẳn trong giới này đích xác không nhiều lắm...

Hơn nữa hẳn cũng không phải một kẻ thích tùy tiện công khai nick QQ của mình, cho dù là trên weibo cũng không có.

Đạo diễn Canh nắm hương: Kịch bản Trứng chưng thịt đã phát trên hộp thư chung của nhóm, đại nhân rảnh rồi tải về xem trước đi

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ok

Tô Tà gõ xong liền click vào hộp thư của nhóm.

Quả nhiên văn kiện đầu tiên chính là kịch bản, Tô Tà liền điểm nút tải về.

Mà đồng thời QQ của hẳn cũng không ngừng vang lên tiếng thông báo add nick của hệ thống, vài cái đều là từ người trong đoàn kịch.

Tô Tà vừa click xác nhận, vừa nhìn tiến độ tải về.

Lúc này chim cánh cụt ở góc phải bên dưới màn hình cũng títt títt títt.

Học đệ: Học trưởng...

Tô Tà: Chuyện gì?

Học đệ: Học trưởng...

Tô Tà: Giờ lão tử đang bận bịu nhiều việc có chuyện thì nói không thì mời biến cho...

Học đệ: Học trưởng...

Tô Tà: Học trưởng cái đầu người á... Nếu thất tình thì đi mà tìm chuyên gia gỡ rối tơ lòng, lão tử thực sự rất bận! (^)

Học đệ: Ta cũng muốn thất tình lắm chứ học trưởng, cơ mà không có tình cho ta thất a... Ta chỉ là vừa phát hiện một bí mật trọng đại!

Tô Tà: Người còn dài dòng lời thôi nữa ta sẽ liệt người vào sổ đen! (^)

Học đệ: Được rồi ta sẽ gợn gàng dứt khoát...

Học đệ: Nhưng người phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ nha

Tô Tà: Đùng lảm nhảm nữa

Học đệ: Quân Ý Như Dao đại nhân... Hắn rất có khả năng học chung trường với chúng ta

Tô Tà: ...

Tô Tà: ...

Tô Tà: ... (° °|||)!!!!

Tô Tà kinh hoảng đến mặt cũng đơ ra.

Tin này quả thật còn chấn động hơn cả tin Quân Ý Như Dao kết hôn với Mạc Phụ Như Lai a!

Học đệ: Học trưởng người giật mình đến té ghế luôn rồi sao?

Học đệ: Học trưởng người bò lên được chưa?

Học đệ: Học trưởng? Học trưởng?

Tô Tà: Ta bò lên rồi... Người đang quăng bữa đúng không...

Học đệ: Ta mà xạo thì người sẽ không có hoa cúc

Học đệ: Số QQ của Quân Ý Như Dao đại nhân là 22222222 đúng không?

Tô Tà: Hình như vậy

Học đệ: Người còn nhớ Hoàng tử Cá Heo trong đêm văn nghệ đón tân sinh viên năm nay không?

Tô Tà: Đương nhiên nhớ... Lúc đó ta từng nói chất giọng hắn có điểm tương tự Quân Ý Như Dao đại nhân...

Tô Tà: Khoan đã...

Tô Tà: Lẽ nào...

Học đệ: Là năm ba, cùng năm với ta

Học đệ: Ta vừa lên diễn đàn của trường thấy có người lôi ra QQ của hắn

Học đệ: Số hiệu QQ của hắn... và của Quân Ý Như Dao đại nhân... giống nhau như đúc...

Học đệ: À, đúng rồi, tên thật của hắn là Thẩm Cố

Tô Tà lập tức như bị sét đánh.

Loại tình huống gì thế này...

Tác giả tâm sự:

Nàng máy vi tính nhà ta lại làm mình làm mẩy nữa rồi...

Ôm mặt chạy

~~Tiện tay tìm thử số QQ mà ta gõ đại ra... Kết quả bỗng dưng là có thật... Vì vậy phải vội vã chạy lên sửa lại... Số hiện tại chắc là không có thật nhỉ? Ka ka

8. Chương 8

Triệu Bắc lập tức trừng mắt thật to.

Cả sân bóng chìm trong im lặng.

“Người dám phản bội lão tử!” Tô Tạ bày ra vẻ mặt bị ruồng bỏ nhìn Triệu Bắc.

Mà đúng lúc này, chim cánh cụt ở góc phải màn hình của Tô Tạ lại bắt đầu títtítítít.

Vẫn đang bị vây trong trạng thái phiêu bồng, Tô Tạ hoàn toàn vô thức click mở khung đối thoại.

Kết quả vừa nhìn thấy nội dung trong khung, Tô Tạ suýt nữa cắn lưỡi mình một đường thẳng thiên.

Quân Ý Như Đào: Tô Tạ là tên thật của người?

Tô Tạ: A...

Tô Tạ: Phải a...

Tô Tạ: Có gì không...

Cho dù Quân Ý Như Đào học cùng trường với bọn họ... nhưng ngôi trường to như vậy sinh viên đông như vậy, hẳn cũng không thể biết Tô Tạ chính là Chè đậu xanh đường phèn, Chè đậu xanh đường phèn chính là Tô Tạ a?

Quân Ý Như Đào: Không có gì

Quân Ý Như Đào: Chỉ là không ngờ cư nhiên có người dùng tên thật làm nick QQ

Tô Tạ: (^) Có vấn đề gì sao

Tô Tạ: Lão tử thích dùng tên thật

Tô Tạ: thì dùng tên thật chứ có gì đâu

Sự thật chứng minh Tô Tạ một khi tư duy hỗn loạn không biết làm sao sẽ ăn nói hồ đồ ngạo kiều xù lông.

Tô Tạ một lần nữa dùng sự thật đâm máu để minh chứng cho bản chất ngạo kiều thích xù lông nhím của hắn.

Quân Ý Như Đào: ...

Quân Ý Như Đào: vồ vồ

Quân Ý Như Đào: Ngoan

...

Cầm Tô Tạ lập tức rút dài tới bàn phím.

Đại nhân cư nhiên...

Cư nhiên vồ vồ hắn... như vuốt vuốt cún?

Còn nói với hắn... Ngoan...

Thế giới này rốt cuộc bị gì rồi! Tô Tạ từ đáy lòng gào thét, dùng sức mà chat với tiểu học đệ.

Tô Tạ: A a a a a a a a a a

Tô Tạ: A a a a a a a a a a học đệ ta sắp thăng thiên rồi a a a a a a a a

Học đệ: Sao vậy học trưởng?

Học đệ: Phàm việc gì cũng phải nghĩ thông a... à không, là phải bình tĩnh

Tô Tạ: Bình tĩnh cái đầu người lão tử không thể bình tĩnh... a a a a a a a a

Học đệ: Học trưởng người xem người xem người lại xù lông rồi, tùy tiện xù lông là không nên, lỡ dọa các bạn nhỏ gần đó thì không hay, cho dù không dọa đến các bạn nhỏ, dọa cây cối hoa cỏ xung quanh cũng không tốt...

Tô Tà: Bạn nhỏ bạn nhỏ cái đầu người... Lão tử sắp lên trời rồi đây nè!

Học đệ: Học trưởng người... = =

Học đệ: Chúc mừng học trưởng chúc mừng học trưởng... Rốt cuộc người cũng thoát khỏi thân phận ma pháp sư rồi

Học đệ: Học đệ vì người khóc một trận hạnh phúc... hự hự hự hự hự hự

Tô Tà: Thoát cái đầu người (^) lão tử không phải!

Học đệ: Nga... ra là thế a... Vậy học trưởng người phải nỗ lực... nỗ lực luyện thành hỏa cầu thuật! Trở thành đại ma pháp sư!

Tô Tà: Đại ma pháp sư cái đầu người... Ban này ta nói tới đâu rồi?

Học đệ: Người nói người sắp thăng thiên...

Tô Tà: Nga, phải ha

Tô Tà: A a a a a a a a a a học đệ ta sắp thăng thiên rồi a a a a a a a a a a

Để trấn an tâm tình đang kích động, Tô Tà đứng bật dậy... quyết định làm một bát mì gói.

Mì ăn liền Khang Sư Muội vị dưa leo... chính là vị này!

Ngâm vắt mì xong, Tô Tà cũng không lập tức ngồi trở lại trước máy vi tính, mà tựa bên khung cửa sổ mơ màng nhìn về bầu trời xa xăm.

Ai... ánh nắng hôm nay đẹp đến khiến người rơi lệ a...

Đối diện ký túc xá chính là sân bóng rổ.

Lúc này nơi đó cũng đang diễn ra một trận bóng rổ.

Mà người hiện tại đang xung phong cản lướt đích thực là lão đại trong ký túc xá Tô Tà – Triệu Bắc.

Triệu Bắc mặc bộ đồ bóng rổ màu cam, đang giành bóng từ tay đối phương, toàn lực chạy về phía rổ của đội bạn.

Ngoài sân ở một góc không quá thu hút sự chú ý của người khác, một nam sinh mang mắt kính gọng đen đang lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Triệu Bắc lên rổ, bóng lọt ngay giữa rổ.

Ngoài sân một tràng hoan hô.

Triệu Bắc giơ nắm tay ăn mừng, cười lớn.

Chung cuộc 100:99, phe Triệu Bắc thắng.

Một nữ sinh cầm khăn mặt và nước khoáng tới, đưa cho Triệu Bắc.

Triệu Bắc mỉm cười đón nhận.

Đồng đội của Triệu Bắc bắt đầu huyết gió ầm ĩ, Triệu Bắc chỉ cười cười, nữ sinh kia cúi đầu khép nép.

Tô Tà ngồi bên cửa sổ, giở nắp đậy trên tô mì ra chuẩn bị ăn, ngẩng đầu lên đúng lúc bắt gặp Bùi Nam một mình bỏ đi.

... Cư nhiên có vài phần cô đơn.

Tô Tà ăn vài đũa mì, bỗng nhiên sực nhớ nữ sinh kia hình như là cô bé đưa thư tình cho Triệu Bắc trước mặt mọi người hồi tuần trước.

Hình như là... sinh viên năm nhất mới vào trường năm nay.

Hắn nhớ tới giọng điệu có chút kiêu ngạo của Triệu Bắc khi nói về chuyện này cùng ánh mắt của Bùi Nam lúc đó.

Thật ra trước kia Tô Tạ cũng không thực sự tin Bùi Nam có gì với Triệu Bắc, dù sao Tô Tạ vẫn luôn cho rằng thế giới gay cách hắn rất xa, tuy rằng Tô Tạ đôi khi có cảm tình gần như sùng bái đối với một nam nhân, nhưng hắn biết đó chỉ là sự cuồng nhiệt mà fan dành cho thần tượng, chứ không phải tình yêu.

Không phải Tô Tạ không tin có tình yêu giữa hai nam nhân... Chỉ là hắn luôn cho rằng chuyện này với hắn mà nói, quá xa xôi.

Thế nhưng hôm đó... Tô Tạ rõ ràng nhìn thấy đằng sau cặp kính đen Bùi Nam lộ ra một loại biểu tình yếu đuối.

... Ngay khoảnh khắc ấy, Tô Tạ bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm xúc gần như phẫn nộ với Triệu Bắc.

Hắn biết ngay từ đầu là Triệu Bắc sống chết bám theo Bùi Nam... cho dù, việc đó không liên quan tới tình yêu.

Con người một khi đã quen bị một người khác đeo bám, thế nhưng người kia bỗng nhiên rời đi...

Có vài loại ảo giác chỉ là nhất thời nảy sinh, nhưng nếu thật sự là ảo giác thì sẽ không duy trì lâu như vậy.

Tô Tạ còn nhớ lúc Triệu Bắc dùng giọng điệu đắc ý nói hắn quyết định quen nữ sinh kia, Bùi Nam bỗng dừng siết chặt hai nắm tay, nổi cả gân xanh... Nhưng cuối cùng cũng chỉ vô lực buông ra... cái gì cũng không nói...

Tô Tạ đột nhiên nhớ tới lời thoại trong một áng ngược văn kinh điển ——

Ta và người ta yêu nhất, cả đời đều làm huynh đệ.

...

Không cần phải ngược thế chứ!

Tô Tạ hút xong sợi mì cuối cùng, uống sạch sành sanh cả nước lèo, ném bát đi, đột nhiên xoay người lao xuống lầu.

Lúc này trận bóng đã hoàn toàn kết thúc, khán giả cũng giải tán hết bảy tám phần.

Còn Triệu Bắc đang cầm chai nước khoáng uống ừng ực, nữ sinh kia ngoan ngoãn ôm túi đồ của hắn đứng đợi một bên.

Tô Tạ bắt chợt vọt tới trước mặt Triệu Bắc.

Đúng lúc Triệu Bắc buông chai nước xuống, sững sờ nhìn Tô Tạ không biết từ đâu chui ra.

Tô Tạ hừ một tiếng, vung tay tát cho Triệu Bắc một cái trời giáng.

Triệu Bắc lập tức trừng mắt thật to.

Cả sân bóng chìm trong im lặng.

“Người dám phản bội lão tử!” Tô Tạ bày ra vẻ mặt bị ruồng bỏ nhìn Triệu Bắc.

Triệu Bắc biểu tình hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Người dám phản bội lão tử...”

Nữ sinh kia trái lại phản ứng liền trong nháy mắt, oa một tiếng, quái dị nhìn Triệu Bắc.

Triệu Bắc vẫn đang trong trạng thái hóa đá...

Đồng đội của Triệu Bắc càng thêm tò mò xem màn kịch khôi hài này.

“Hừ.” Nữ sinh kia bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, ném phịch túi đồ của Triệu Bắc, bỏ đi.

“Này...” Triệu Bắc ngơ ngác nhìn theo hướng nữ sinh kia bỏ đi, lại ngơ ngác quay đầu nhìn Tô Tạ.

Tô Tạ nhìn biểu tình phức tạp đến không biết nên hình dung thế nào của đám đồng đội Triệu Bắc, thông thả nói tiếp...

“Người dám phản bội lão tử... Đã dặn người không được đem chuyện lão tử xé quần lót của lão nhĩ kể với khổ chủ rồi... sao bây giờ lại mách cho hắn biết...”

Biểu tình lúc này của Triệu Bắc cũng phức tạp đến khó có thể hình dung.

“Ta... ta đâu có a...”

“Hả, không phải người mách sao?... Vậy thôi bỏ qua... Bái bai.” Tô Tạ cong khóe môi để lộ một nụ cười xán lạn, tiêu sái xoay người rời đi.

Được mặt ba giây, Triệu Bắc đáng thương rốt cuộc cũng có phản ứng...

“Tô Tạ!!! ***...”

“Hãm hại anh em a a a a!!!”

Tô Tạ vừa đi vừa lớn tiếng đáp trả: “Hãm hại cái đầu người!!! Lão tử còn chưa thành công có đôi thì ai cũng không được có cặp trước mặt lão tử!!!”

Ha ha ha ha ha ha...

Ngửa mặt nhìn trời cười to bước ra sân...

Tô Tạ tâm tình thống khoái vui sướng không gì bằng gần như cười đến bại hoại, đương nhiên không để ý lúc đó có một nam sinh đang đi qua từ bên kia sân bóng, vừa nghe thấy Triệu Bắc gào lên hai tiếng Tô Tạ, liền khựng lại.

“Sao vậy?” Bạn của nam sinh thấy hắn dừng bước, cũng dừng theo, hỏi.

“... Không có gì.” Nam sinh nhàn nhạt trả lời.

Tô Tạ cười khoái trá đi mấy bước, bỗng nhiên đứng lại.

Uy... Vừa rồi hình như nghe có người gọi tên Thẩm Cố...

Là... ảo giác sao?

Tô Tạ quay đầu, đằng sau hắn chỉ có vài nữ sinh đang vội vàng vàng đi qua, làm gì có nam sinh nào tên Thẩm Cố?

Xa hơn một chút, chỉ có hai bóng dáng mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn ra màu quần áo mà thôi.

Vài đóa hoa dương tử kinh lác đác rơi xuống càng che khuất tầm nhìn của Tô Tạ.

Tô Tạ ngẩng đầu, mới phát hiện hàng cây dương tử kinh hai bên đường đều nở rộ.

Cánh hoa tím biếc bị gió thổi phiêu tán rợp trời.

Tựa hồ, vô cùng duy mỹ.

9. Chương 9

Lúc Tô Tạ hả hê quay lại ký túc xá, Bùi Nam đã về trước, đang nằm trên giường hắn, thần thờ nhìn trần nhà, thấy Tô Tạ đi vào cũng không có phản ứng.

Tô Tạ thở dài một hơi.

Hỏi thế gian tình là gì a ~ tình là gì a

~“Huynh đệ... xin nén bi thương...” Tô Tạ cân nhắc nửa ngày, mới phun ra một câu như thế.

Bất quá lời vừa dứt, Tô Tạ liền hận không thể tát cho mình một bạt tai, hắn nói cái quái gì thế này...

Quả nhiên khuôn mặt Bùi Nam rõ ràng giật giật một phát.

“À thì... người cũng biết cái tên Triệu Bắc đó, vừa xung động vừa thô lỗ vừa quê mùa...” Tô Tạ nỗ lực moi ra đủ khuyết điểm của Triệu Bắc, nỗ lực hạ thấp người nào đó, “... không có tâm hồn thuần khiết của nam nhi nhưng cả người lại đầy mùi hôi của nam giới... vừa hạ lưu vừa háo sắc... lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của đám con gái cả ngày nghiên cứu người ta mặc size gì... Hèn chi mẹ hắn có dự kiến trước mới đặt cho hắn cái tên Triệu Bắc...” (chơi chữ, triệu bắc đồng âm với tráo bôi, nghĩa là size của bra =)))

Bùi Nam vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, chỉ là cong khóe môi, cười nói: “Người làm sao nhìn ra được?”

Tô Tạ ngẩn người, sau đó mới phản ứng được Bùi Nam chính là đang hỏi hắn làm sao biết Bùi Nam thích Triệu Bắc.

“... Lộ liễu lắm sao?” Bùi Nam lẩm bẩm, dường như hỏi Tô Tạ, lại dường như hỏi chính mình.

“Đoán... đoán mò thôi.” Tô Tạ bỗng dưng có chút chột dạ... Lẽ nào bởi vì hắn nghe kịch đam mỹ quá nhiều dẫn đến đặc biệt nhạy cảm về phương diện đó... Thế nhưng hắn dám lấy trình tiết của tiểu học đệ ra mà thề, hắn tuyệt đối không phải hủ nam gì đâu a... Chỉ là không bài xích chuyện này... mà thôi.

“Cả người cũng nhìn ra được... Hắn còn có thể không hiểu sao?” Bùi Nam nhàn nhạt nói.

“Người cũng biết dây thần kinh của Triệu Bắc rất thô mà, phương diện này hắn dần muốn chết...” Tô Tạ ghen ngào phản bác.

“Nhưng... có lẽ là dần dần phát hiện ra, bằng không sao hắn lại gấp rút... tìm bạn gái nhanh như vậy?” Bùi Nam nói, chậm rãi cụp mắt, lông mi hắn thật dài.

“Ách... cho dù là vậy... nhưng tên Triệu Bắc đó toàn thân trên dưới đều là khuyết điểm hầu như tìm không thấy ưu điểm... mở miệng ra là vô duyên chết người... Người hoàn toàn có thể thích ai đó tốt hơn.” Tô Tạ nói.

“Hắn có nhiều khuyết điểm đến đâu chẳng nữa... nhưng ta lỡ thích hắn, thì biết làm thế nào?” Bùi Nam cười khổ, “Hắn rất vô duyên... Thế nhưng thích một kẻ vô duyên như hắn, ta càng vô duyên hơn.”

Tô Tạ gật gù, nửa ngày vẫn không đáp lời.

Lại qua vài phút, Tô Tạ nghĩ không ra nên lái sang chuyện gì, cuối cùng đành thở dài một hơi.

“Quên đi... Coi như ta chưa nói gì cả, người thích thế nào thì là thế đó...”

“Nhưng gia hỏa Triệu Bắc... Người trông chờ hắn thông suốt còn khó hơn lên trời...”

“Người tự lo liệu đi...”

Tô Tạ lại thở dài, xoay người trở lại bên máy vi tính.

Tô Tạ vừa chỉnh trạng thái QQ từ away về online, nhóm chat trong tổ kịch Cầm sư bắt đầu ầm ĩ.

Đạo diễn Canh nắm hương: Có ai không?

Lúc này người online hình như rất ít, Tô Tạ không chút suy nghĩ liền trả lời.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Có ta

~ CV Quân Ý Như Đào: Có

Gần như cùng một lúc, Quân Ý Như Đào cũng trả lời.

Ngay lập tức, một đám ả nick liền nháo lên.

Sách hoạch Há cáo tô: (° °|||) hiện tại là tình huống gì thế này...

Biên kịch Trứng chưng thịt: (° °|||) hai vị đại nhân song song xuất hiện...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: (° °|||) đây chính là tâm ý tương thông trong truyền thuyết sao...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: (° °|||) đúng là phu phu đồng lòng cấu kết với nhau, à không... bại lộ dã tâm rồi...

Khỏe miệng Tô Tạ hơi co quắp lại, cả đám này đứa nào cũng ắn thân a!

Còn Quân Ý Như Dao đại nhân nữa... cư nhiên cũng học theo người ta chơi trò ắn thân...

Nga, không đúng, tại sao Quân Ý Như Dao đại nhân lại đồng thời xuất hiện với mình a!

Lẽ nào thật sự là tâm linh tương thông... Phi! Stop stop! Không được suy diễn bậy bạ... không được bị đám nữ nhân hư hỏng kia truyền nhiễm!

Gần như lại đồng thời.

CV Chè đậu xanh đường phèn: À... ta vừa ra ngoài sau đó trở về...

CV Quân Ý Như Dao: Ta vừa trở về

Sách hoạch Há cáo tôm: Lần thứ hai đồng bộ...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Thật ra bọn họ cùng đi cùng về đúng đúng không...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Cùng đi cùng về... 10086 lần đồng ý...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Cái gì hai người cư nhiên qua mặt bọn ta sống chung với nhau...

Đạo diễn Canh nắm hương: Khai ra gian tình sẽ không giết!

Tô Tạ bó tay rồi...

Hắn thực sự rất vô tội...

Hắn chỉ là tình cờ thôi, thật đấy.

Thế nhưng loại tình huống này càng giải thích chỉ càng không xong càng rối rắm càng hỗn loạn, cho nên hành động sáng suốt nhất chính là bảo trì im lặng.

Tô Tạ rất bình tĩnh quyết định trầm mặc.

... Hiển nhiên, đám nữ nhân kia không nghĩ như vậy.

Sách hoạch Há cáo tôm: Chè đậu xanh đại nhân? Dao Dao đại nhân? Hai người đâu rồi? Hai người xuyên không rồi sao? = =

Biên kịch Trứng chưng thịt: Hai vị đại nhân lại đồng loạt mất tích! = =

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Thật ra họ đang xấu hổ đấy thôi... = =

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Ấy du... lẽ nào bị chúng ta nói trúng tim đen nên sau đó... = =

Đạo diễn Canh nắm hương: Nháy mắt nào bỏ đến không thể bỏ hơn... = =

Tô Tạ trán ứa gân xanh.

Đám này... đúng là hư hỏng!

Hắn tội gì, tội gì phải xấu hổ!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Lão tử không có xấu hổ...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Căn bản không hề có chuyện gì...

Đạo diễn Canh nắm hương: Ấy du Chè đậu xanh đại nhân xù lông rồi kìa! (* *)

Sách hoạch Há cáo tôm: Ấy du Chè đậu xanh đại nhân hờn dỗi rồi kìa! (* *)

Biên kịch Trứng chưng thịt: Ấy du Chè đậu xanh đại nhân ngạo kiêu rồi kìa! (* *)

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Vuốt giận nha đại nhân (* *)

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Vuốt vuốt lông đang xù của đại nhân (* *)

CV Chè đậu xanh đường phèn: = =

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đã nói không có là không có

CV Chè đậu xanh đường phèn: Xem đi, Quân Ý Như Dao đại nhân cũng bị đám hư hỏng các người dọa cho bỏ chạy rồi.

Tô Tạ vội lắng sang chuyện khác, bằng không không biết đám yêu nữ này sẽ còn nháo tới chừng nào.

CV Quân Ý Như Dao: Ta ở đây

Bó trán...

Tô Tạ không ngờ Quân Ý Như Dao cứ nhiên vẫn xem bọn họ náo loạn, không phân bua một câu.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đại nhân... người vẫn còn ở đây sao

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đúng lúc a, ha ha, ha...

Tô Tạ khẽ dựng phải Quân Ý Như Dao liền không biết nên nói cái gì, giống như hề có Quân Ý Như Dao là phần nào bộ điều hành khả năng nói chuyện của hắn liền tạm thời rơi vào trạng thái mất kiểm soát... Đại khái là một loại triệu chứng của fan cuồng nhiệt khi đứng trước mặt thần tượng của mình chẳng T T... Tô Tạ tự an ủi bản thân.

CV Quân Ý Như Dao: Ân

CV Quân Ý Như Dao: Ngoan

Đạo diễn Canh nắm hương: ... Quân Ý Như Dao đại nhân = = ...

Sách hoạch Há cỏ tôm: ... Đại nhân cứ nhiên = =...

Biên kịch Trứng chưng thịt: ... Loại cảm giác hint bắn tứ tung này rốt cuộc là thế nào a = =...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: ... Có cần tú ân tú ái giữa ban ngày ban mặt vậy không a = =...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: ... Tình ý lộ liễu đến mức gần như không còn chỗ để YY = =...

Khóe miệng Tô Tạ càng thêm co quắp...

Quân Ý Như Dao... đang giả trò gì a?

... Hắn bị người ngoài hành tinh nhập xác sao?

Tô Tạ đột nhiên nhớ tới lời của tiểu học đệ.

Tên thật của Quân Ý Như Dao... là Thẩm Cố... Năm nay học năm ba... nhỏ hơn hắn một tuổi...

Rõ ràng là học đệ của hắn! ...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Người rõ ràng nhỏ hơn ta những một tuổi!

Không chút suy nghĩ, Tô Tạ quăng ra một câu như thế, chờ hắn định thần lại thì đã không còn kịp nữa.

Về phương diện riêng tư Quân Ý Như Dao hoàn toàn không hề điền tên tuổi vào profile trên QQ, mà chính hắn cũng chưa từng nhắc tới...

Tô Tạ làm sao biết được tuổi thật của Quân Ý Như Dao?

Tô Tạ phản ứng lại cuống quýt định bổ sung thêm để vấn hồi nhưng không biết nên nói thế nào...

Lúc này Quân Ý Như Dao bỗng nhiên phát một câu ——

CV Quân Ý Như Dao: Ân, thế thì đã sao?

10. Chương 10

Sao lại có người phát âm chữ “nga” gọi cảm như thế!

Giống... như... đang... rên... rĩ...

Còn có... chữ “ngoan” kia nữa...

Quá chết người a! T T

Tô Tạ nghệt mặt, phải a, thế thì đã sao nào.

Khoan đã... Không đúng!

Quân Ý Như Dao làm sao biết hần nhỏ hơn Tô Tạ một tuổi... Không không, phải là Quân Ý Như Dao làm sao biết Tô Tạ biết Quân Ý Như Dao nhỏ hơn Tô Tạ một tuổi... Không không, phải là Quân Ý Như Dao biết Tô Tạ biết hần nhỏ hơn Tô Tạ một tuổi nhưng tại sao một điểm cũng không kinh ngạc không tò mò Tô Tạ làm sao biết được hần nhỏ hơn Tô Tạ một tuổi...

Loạn... loạn đến hôn mê...

Tô Tạ sắp xoắn đứt cả ruột mình rồi...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Người... làm sao biết?

Tô Tạ vòng vo nửa ngày mới gõ ra được một hàng chữ, cũng không biết Quân Ý Như Dao nhìn có hiểu hay không.

CV Quân Ý Như Dao: Ân, ta biết

Nga... ra là thế.

... Khoan đã! Quân Ý Như Dao căn bản không hề đáp đúng ngay vấn đề của hần!

Rõ ràng là trả lời trượt quớt mà.

Tô Tạ trong lòng hừ một tiếng.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Người biết cái gì?

Biết bọn họ học cùng trường sao?

Biết Tô Tạ hần là ai sao?

CV Quân Ý Như Dao: Người hiểu mà

Tô Tạ phụt một tiếng.

... Tâm tư đại nhân... quả nhiên ai cũng đoán không ra T T

Lúc này đám người vốn luôn im lặng lại lần lượt trỗi lên...

Đạo diễn Canh nắm hương: Bây giờ lại là tình huống gì đây...

Sách hoạch Há cáo tằm: Đây là loại diễn biến kiểu gì a...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Ai đó làm ơn giải thích với ta một chút...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Các vị đại nhân không nên tung hỏa mù a T T nói cho bọn này hiểu chút đi...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Nói tiếng Trung đi a...

Tô Tạ thở dài một hơi.

Hắn phải nói gì đây... thật ra chính hắn cũng chẳng hiểu rốt cuộc hắn đang nói chuyện gì với Quân Ý Như Dao...

Quả nhiên tư duy của đại nhân... không phải người bình thường nào cũng có thể theo kịp...

Hắn thua rồi.

Tô Tạ không thèm đếm xỉa tới đám yêu nữ đang gào thét kia, lén lút chat riêng với Quân Ý Như Dao.

Tô Tạ: Đại nhân T T

...

Ý thức được đây là lần đầu tiên mình chủ động bắt chuyện với Quân Ý Như Dao, nội tâm Tô Tạ có điểm bối rối.

Quân Ý Như Dao:?

Ước chừng một phút sau, Quân Ý Như Dao mới phát ra một dấu chấm hỏi.

Đây là chuyện bình thường... Đại nhân là một người bạn rộng... có thể để ý đến hắn một chút đã là quá tốt rồi... Tô Tạ tự an ủi mình như thế.

Tô Tạ cẩn cẩn dực dực gõ bàn phím.

Tô Tạ: Đại nhân... người một chút cũng không tò mò sao?

Tô Tạ: tò mò ta làm sao biết người nhỏ hơn ta một tuổi

Quân Ý Như Dao: Ta biết

Lần này chỉ vài giây sau Quân Ý Như Dao đã trả lời.

Trong lòng Tô Tạ tự nhiên trỗi lên một niềm vui nho nhỏ.

Nhưng mà... đáp án của hắn là có ý gì? Không thể giải mã a!

Tô Tạ: Đại nhân người đừng trả lời mơ hồ như vậy T T

Trước màn hình Tô Tạ vẽ mặt khổ qua, hắn không có năng lực nhìn thấu qua màn hình để nghiên cứu cấu tạo đại não của Quân Ý Như Dao.

Lại qua khoảng một phút đồng hồ.

Quân Ý Như Dao: Người thật ta được, còn ta thật người không được sao?

Tô Tạ dứt khoát ụp mặt xuống bàn phím.

Ý của đại nhân là...

Đại nhân đã xem qua profile của hắn!

Đây... tượng trưng cho điều gì...

Khoan đã... trong lòng hắn bỗng dưng có điểm hưng phấn là sao?!

Quân Ý Như Dao: Đùa thôi, trong profile người không phải có đề tuổi của người sao

Nga... hóa ra là vậy...

Có điều, tại sao đại nhân lại muốn xem profile của mình a?!

Tô Tạ: Nhưng đại nhân không hiểu kỳ ta thế nào lại biết được tuổi của người?

Quân Ý Như Dao: Nga

Quân Ý Như Dao: Làm sao biết?

Tô Tạ triệt để té ghế.

Hắn gian nan bò lên, hai tay run rẩy gõ bàn phím.

Tô Tạ: Bỏ đi... đại nhân T T... khai thật với người luôn, chuyện này là học đệ của ta nói cho ta biết...

Tô Tạ: À, có lẽ người không biết hắn, tuy hắn cũng là một CV...

Tô Tạ: nhưng cũng là vô danh tiểu tốt như ta... Hắn tên Chè đậu đỏ nước cốt

Quân Ý Như Dao: ... Tên của các người...

Tô Tạ: ... Rất có cảm giác cp đúng không? Ha ha... thật ra không phải...

Tô Tạ: Chẳng qua là ta không giỏi đặt tên nên tùy tiện đặt đại...

Tô Tạ: Ta và tiểu học đệ quen biết đã ba năm, nếu có chuyện gì thì đã xảy ra lâu rồi.

Tô Tạ không hiểu sao lại có chút hoảng loạn, sợ Quân Ý Như Dao hiểu lầm, cuống cuống giải thích... ngay cả hắn cũng tự cảm thấy mình thật giống một cô vợ bé nhỏ...

Quân Ý Như Dao: Nga

Tô Tạ đột nhiên có chút thất vọng.

Mình liều mạng giải thích như thế làm gì...

Người ở bên kia màn hình, căn bản không hề để tâm.

Người ở bên kia màn hình, chính là thần tượng mà mình hâm mộ suốt bao nhiêu năm.

Còn mình với hắn mà nói chỉ là một trong hàng ngàn hàng vạn fan cuồng của hắn.

Khoảng cách giữa họ, há chỉ có một cái màn hình?

Tô Tạ lập tức rơi vào vòng xoáy tự chán ghét chính mình.

Nhưng lúc này ——

Quân Ý Như Dao: Giờ người có rảnh không?

Tô Tạ tức tốc lấy lại tinh thần, quýnh quýng trả lời ——

Tô Tạ: Có có, đại nhân có chuyện gì sao?

Quân Ý Như Dao: Xem kịch bản chưa?

Tô Tạ: Ân, xem rồi

Quân Ý Như Dao: Lên YY, tập kịch.

Tô Tạ: Ân ân, lên ngay.

Quân Ý Như Dao: Số YY là XXXX

Tô Tạ: Ta lên ngay ta lên ngay

~... Tập kịch trực tuyến với đại nhân!

Vừa nghĩ đến đây, trái tim không an phận của Tô Tạ lại liên tục lạch nhịp.

Cùng đại nhân, hai người tập với nhau...

Tô Tạ đã sớm xem qua kịch bản Cầm Sư.

Nguyên tác Cầm Sư là một thiên tiểu thuyết rất nổi tiếng trong trang chuyên tổng hợp tiểu thuyết XXOO, tác giả là Tề Vật, cũng là một nhân vật cấp đại thần trên XXOO.

Đây là một quyển tiểu thuyết trinh thám bối cảnh giang hồ cổ đại, cực ít liên quan đến tuyến tình cảm, nhưng vẫn cuốn hút ngoạn mục.

Trong kỳ một của kịch truyền thanh Cầm Sư Tô Tà không có bao nhiêu lời thoại, nhưng đến kỳ hai này vai Tầu Tiên cực kỳ quan trọng, cho nên đất diễn của Tô Tà tăng lên không ít.

Tô Tà ngoài cảm thấy áp lực rất lớn, còn có vài phần chờ mong khó hiểu.

Tô Tà bò lên YY, quả nhiên thấy Quân Ý Như Dao...

Tô Tà vội đeo tai nghe, liền nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm rõ ràng rất đậm đặc nhưng lại phẳng phát mang theo chút ý vị lười biếng rất riêng của Quân Ý Như Dao.

“... Chè đậu xanh đường phèn?”

“Đại... đại nhân... là ta...” Tô Tà kích động đến nói lắp.

“Àn.”

“Đại nhân... xin... xin chào...” Tô Tà kích động đến lệ rơi đầy mặt, đã sớm quăng chút ủy khuất trước đó lên chín tầng mây.

Lần đầu tiên tiếp xúc đại nhân gần gũi thế này...

À không... không phải lần đầu tiên...

Thế nhưng...

Vẫn cực kích động a! T T

“... Chào.”

Uy? Đại nhân hình như đang cười?

Tô Tà chỉ cảm thấy như có người dùng lông vũ nhẹ nhàng phớt qua trái tim hắn...

... Một giọng nam sao lại có thể... dụ hoặc... như vậy...

Giống như sở hữu loại năng lực kỳ lạ khiến người ta chỉ trong nháy mắt liền sa vào ma chướng...

Tô Tà cảm thấy trái tim mình nhột đến chỉ muốn hung hăng gãi một hồi.

Hắn bị nghiện thanh âm rồi a a a a a a!

Chất giọng đẹp kia có phải là quyết tâm không để cho hắn sống nữa không a!

... Tuy Tô Tà đã lặn lội vài năm trong giới CV, nghe qua đủ loại thanh âm, nhưng chưa từng trầm luân như giờ phút này.

“Sao? Giọng của ta rất... đẹp?” Đầu bên kia tai nghe truyền đến thanh âm tự tiểu phi tiểu của Quân Ý Như Dao.

Tô Tà lập tức chấn động.

Hắn... cứ nhiên trực tiếp nói ra miệng luôn!

A a a a a mắt mặt quá đi!

Tô Tà đập đầu lên bàn phím, vươn vuốt cào cào bàn máy vi tính.

“A... không... không phải... thanh âm đại nhân không đẹp...”

“A a a không đúng không đúng... thanh âm đại nhân rất đẹp!”

“Không đúng không đúng... thanh âm của đại nhân không phải đẹp... mà là rất có mị lực...”

Tô Tà lệ rơi đầy mặt.

“...” Đầu bên kia hình như lại truyền đến một tiếng cười khê.

Tô Tà vừa nghe, bỗng nhiên đổ mặt.

... Khoan đã!

Uy, mình đổ mặt làm cái quái gì!

“Khụ khụ... chính là thế này.... khụ khụ...” Tô Tạ ho khan vài tiếng.

“Thế này, là thế nào?” Quân Ý Như Dao ung dung hỏi.

“... Thì là như vậy a!” Tô Tạ hừ một tiếng.

“Như vậy thì thế nào?” Quân Ý Như Dao thông thả hỏi.

“... Thì chính là như vậy như vậy như vậy như vậy đó!” Tô Tạ mất hết kiên nhẫn.

“Như vậy như vậy như vậy như vậy là thế nào?” Tính kiên nhẫn của Quân Ý Như Dao hiển nhiên còn tốt hơn Tô Tạ.

...

Tô Tạ lệ rơi đầy mặt.

“Đại nhân... ta chịu thua...”

Không chơi với người nữa! T T

“Nga...”

“Ngoan.”

Tô Tạ cảm thấy mũi mình có điểm ngứa, vội đưa tay bịt lại.

Sao lại có người phát âm chữ “nga” gọi cảm như thế!

Giống... như... đang... rên... rĩ...

Còn có... chữ “ngoan” kia nữa...

Quá chết người a! T T

Lúc này, giọng nói của Quân Ý Như Dao thông qua tai nghe trực tiếp lọt vào tai Tô Tạ.

Không có bất kỳ trở ngại nào...

Truyền thẳng đến nơi yếu mềm nhất đáy lòng Tô Tạ.

Hắn nói ——

“Vậy chúng ta... bắt đầu thôi.”

Tác giả trò chuyện:

Khử khử... mỗi ngày một chương! Ta quả là con ong chăm chỉ ~ khử khử ~

11. Chương 11

Hôm sau khi Tô Tạ khó khăn lắm mới mở hai mí mắt nặng trĩu lên, điện thoại di động để bên gối nhắc nhở hắn bây giờ đã là mười hai giờ trưa...

Nhưng ngay lập tức, hắn lại nhắm mắt.

... Mau ngồi dậy, hỡi Tô Tạ không muốn làm con sâu lười kia!

Tô Tạ híp mắt, trong lòng kịch liệt đấu tranh.

... Cho dù hôm nay là cuối tuần... Cũng không thể lãng phí mà ngủ cả ngày như vậy!

Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mạng! Lãng phí sinh mạng chính là mưu sát! Mưu sát chính là phạm tội!

...

Cứ thế lặp đi lặp lại, Tô Tà rốt cuộc hạ quyết tâm, gian nan mở mắt, gian nan rời giường.

... Cho dù tối qua tập kịch cùng Quân Ý Như Dao trên YY... cũng không đến nổi hưng phấn tới mức nửa đêm cũng chưa chịu ngủ như vậy chứ!

Tô Tà một bên mặc quần áo, một bên thầm lặng phỉ nhổ mình.

Ai ai... nhưng mà thật sự hết cách a...

Vừa nhớ tới hết thấy mọi chuyện đêm qua, Tô Tà liền cảm thấy trong ngực có hơi trướng trướng, mềm mại đến không thể tưởng tượng.

Có điểm hưng phấn, có điểm hoài niệm.

Cho nên, mất ngủ... là không thể tránh khỏi.

Tô Tà đánh răng rửa mặt xong xuôi, nghĩ xem bây giờ nên ăn gì để lấp đầy cái dạ dày trống rỗng của hần.

Ai ai... thật ra gộp bữa sáng với bữa trưa lại ăn chung, còn có thể tiết kiệm được một phần tiền cơm a... Tô Tà tự an ủi.

Lúc này mọi người trong phòng đều đã ra ngoài, chỉ còn mỗi mình Tô Tà.

Hần nhìn nhìn đồng hồ thấy giờ Khang Sư Muội vị dưa leo chất đầy một góc, cuối cùng thu ánh mắt về.

Đã là cuối tuần rồi, nên cải thiện thực đơn một tí... Vì vậy, Tô Tà quyết định đến căn tin.

Khuôn viên trường đại học cuối tuần không ồn ào náo nhiệt như ngày thường, đại đa số sinh viên đều đi làm thêm, hoặc là hẹn hò yêu đương tình tứ... Đây mới gọi là thanh xuân a...

Tô Tà cảm khái đi vào căn tin, nơi này bình thường luôn có cả biển người chen chúc, nhưng hiện tại chỉ thưa thớt vài người ngồi theo từng góc.

Tô Tà gọi một phần sườn xào tương, liền bưng khay đi tới chỗ bên cửa sổ.

Chưa ăn được mấy thìa, Tô Tà chợt nghe thấy có người đang gọi hần.

“Học trưởng ~ “

... Có thể gọi hần như thế, chỉ có một người.

Tô Tà ngẩng đầu, quả nhiên đối diện khuôn mặt dào dạt sắc xuân của tiểu học đệ.

Tiểu học đệ tên thật là Bì Lỗ, một cái tên khá buồn cười.

Tô Tà còn nhớ lần đầu tiên gặp tiểu học đệ, hần đã tự giới thiệu như sau ——

“Ta tên Bì Lỗ, không sai, là Bì trong bì bì lỗ, Lỗ trong bì bì lỗ.”

Tô Tà lúc đó chấn động tại chỗ.

Khi đã dần quen thân với tiểu học đệ, Tô Tà không ít lần lôi chuyện này ra trêu hần.

Tiểu học đệ bề ngoài không tệ, nước da trắng nõn, duy nhất không được hoàn mỹ chính là trên mặt mọc lên vài đốm mụn thanh xuân yêu kiều.

Thế nhưng điều này chẳng mấy may ảnh hưởng đến khuôn mặt búp bê khả ái của hần.

“Chào.” Tô Tà phun ra một chữ, liền cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“A... Học trưởng thật lạnh nhạt ~” Tiểu học đệ bưng khay qua ngồi xuống trước mặt Tô Tà, ngân dài giọng ai oán.

“Nín đi, ta có bao giờ nhiệt tình với người đâu.” Tô Tà ngón một thìa cơm.

“Ai nha... học trưởng sao lại trở mặt xa lạ rồi... hôm qua chúng ta rõ ràng còn liếc mắt đưa tình trên QQ...”
Tiểu học đệ vẻ mặt ủy khuất.

“Liếc mắt đưa tình cái đầu người!” Tô Tạ mắt kiên nhẫn nhai nhai cơm trong miệng, hần sức nhớ tới hôm qua Quân Ý Như Dao... đối với quan hệ giữa hần và tiểu học đệ, hoàn toàn thờ ơ lãnh đạm. Cho nên bỗng nhiên, trong lòng Tô Tạ có điểm khó chịu.

“Ai nha... học trưởng người tổn thương ta ghê gớm... Trái tim yếu đuối mong manh như thủy tinh của ta đã vỡ tan tành dưới đất rồi.”

“Xả rác bữa bãi nơi công cộng phạt tiền năm ngàn tệ.” Tô Tạ diện vô biểu tình.

“...”

Tiểu học đệ cắt hứng, đành ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Tô Tạ bữu môi, thấy bên cạnh đĩa cơm của tiểu học đệ còn có một hộp sữa tươi nguyên chất.

“Chắc chắc... người già đầu như vậy còn uống sữa?”

“Để tăng trưởng chiều cao...”

Tô Tạ dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá tiểu học đệ từ trên xuống dưới.

“... Đừng nhìn ta kiểu đó... ta còn... còn có thể cao hơn nữa!” Biểu tình của tiểu học đệ → (^)

Tô Tạ lại tươi cười hoài nghi.

“... Chứ ai như lão già người...”

Tô Tạ khôi phục trạng thái diện vô biểu tình, vài giây sau, hần đột nhiên vươn móng vuốt cầm lấy hộp sữa tươi tới trước mặt mình.

“Làm... làm gì vậy!” Tiểu học đệ trừng mắt thật to, đưa tay định giành lại, “Chiếm đoạt tài sản của người khác là phạm pháp!”

“Này gọi là tôn kính người già có hiểu không?” Tô Tạ gỡ tay tiểu học đệ ra, vẻ mặt quang minh chính đại lải lải không gì bằng bóc tem hộp sữa.

“...” Tiểu học đệ trầm lặng cúi đầu ăn.

Tô Tạ thoả mãn uống vài hớp, định hỏi tiểu học đệ gần đây có nhận kịch gì không, lại đúng lúc nhìn thấy Triệu Bắc từ ngoài căn tin đi vào.

Bộ dáng Triệu Bắc không hiểu sao có vẻ khá mệt mỏi, bên dưới vành mắt có quầng thâm nhàn nhạt, tóc tai còn mất trật tự như đám cỏ dại... Tuy rằng bình thường đầu tóc hần cũng không gọn gàng sạch sẽ là bao.

Theo sau hần, chính là nữ sinh năm nhất đang hẹn hò với hần mấy ngày nay.

Sau khi họ đi vào liền ngồi xuống ở một góc vắng vẻ.

Tiểu học đệ theo ánh mắt của Tô Tạ nhìn ra đằng sau, tò mò hỏi: “Uy, tên đó không phải là bạn cùng phòng với người sao?”

“Đúng vậy.” Tô Tạ có chút mất hứng trả lời.

“Người bên cạnh là bạn gái hần sao?” Tiểu học đệ hỏi tiếp.

“Phải.” Tô Tạ nghĩ, Triệu Bắc có lẽ đang giải thích với nữ sinh kia kỳ thực hần và mình không có gì cả, chuyện hôm qua chỉ là trò đùa mà thôi.

“... Sao có thể thế được!” Tiểu học đệ lại trừng mắt thật to, nhìn Tô Tạ, nói, “Hần không phải gay sao?”

“... A?” Tô Tạ không biết nên trả lời thế nào, bèn tùy tiện giải thích, “Tuy hần và Bùi Nam luôn đi có đôi về có cặp, nhưng hần là một thẳng nam siêu cấp chính trực, hần chỉ xem Bùi Nam như anh em mà thôi...”
Tuy rằng Bùi Nam không nghĩ như vậy...

“Sao lại thế được! Toàn thân hần đều tản mát một loại khí tức rất không thẳng a!” Tiểu học đệ vẻ mặt không dám tin.

“... Sao ta không phát hiện?” Tô Tà có chút nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Triệu Bắc.

Triệu Bắc hình như mới nói với nữ sinh kia được vài câu liền cãi vã, cuối cùng nữ sinh bỗng nhiên đứng bật dậy, quăng cho Triệu Bắc một cái tát, chạy ra khỏi căn tin.

“Hả?” Tô Tà càng thêm nghi hoặc, hiện tại là màn cũ lặp lại chỉ đổi diễn viên sao?

Hần thấy Triệu Bắc một điểm cũng không có ý định đuổi theo, chỉ chán nản ngồi ngay tại chỗ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Ta qua đó xem sao.” Tô Tà vút lại một câu cho tiểu học đệ, liền cầm lấy hộp sữa tươi vẫn chưa uống xong đứng lên.

“Học trưởng ngươi muốn bỏ rơi ta sao...” Tiểu học đệ mở to cặp mắt ngân ngấn nước long lanh nhìn Tô Tà.

Tô Tà liếc xéo hắn, sau đó dứt khoát đi về hướng Triệu Bắc.

Triệu Bắc phát hiện có người tới, ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tô Tà ngồi đối diện với mình.

Hắn không có tâm trạng chào hỏi, lại cúi đầu, chẳng buồn đếm xỉa Tô Tà.

“Lão đại, thất tình à?” Tô Tà không chút lưu tình xát muối vào vết thương của hắn.

“...” Triệu Bắc không đáp, tựa hồ thừa nhận.

“Ai, chẳng lẽ hôm qua ta đùa quá đáng đến mức phát hỏa? Không phải chứ? Ngươi hảo hảo giải thích với người ta một chút là ổn ngay thôi mà.” Tô Tà tiếp tục huyền thuyên: “Ta thấy tám phần mười là ngươi ăn nói vụng về, ngay cả con gái cũng không biết dỗ ngọt.”

“...” Triệu Bắc vẫn giữ vẻ mặt chán nản.

“Ai, dỗ ngọt người ta cũng không biết, nữ sinh đó thích ngươi coi như xúi quẩy, ta thấy tám phần mười là ngươi không biết cách yêu con gái, dứt khoát tìm đại một thằng nào đó trao thân gửi phận luôn cho rồi.” Tô Tà nói đến không có ý tốt.

Triệu Bắc không mở miệng, nhưng mớ hồ như hơi run lên.

Uy? Lẽ nào tiểu học đệ nói đúng?

“Uy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Tà thấy Triệu Bắc sống chết không lên tiếng, cũng mất hết kiên nhẫn hỏi thẳng.

Hồi lâu, Triệu Bắc mới mở miệng: “... Ta và Phi Phi chia tay rồi.”

Phi Phi? Là nữ sinh kia?

Tô Tà dùng ánh mắt ra hiệu cho Triệu Bắc nói tiếp.

“Đêm qua ta chạy đến dưới lầu của phòng nàng để giải thích... Ngươi chỉ đùa giỡn mà thôi... Phi Phi không tin, bảo ta chứng minh...” Triệu Bắc kể, “Sau đó ta hôn nàng.”

Vụ gì đây, tình nhân hôn đôi nhau sao? Tô Tà cảm thấy có chút buồn chán uống một hớp sữa tươi.

“Nhưng ngay thời điểm đó... ta phát hiện...” Ngữ khí Triệu Bắc bỗng nhiên thập phần trầm thấp, “Thì ra một chút cảm giác với nàng ta cũng không có... Ngươi hiểu không? Tức là... ta phát hiện khi ta hôn nàng một điểm xúc động cũng không có...”

Ngậm sữa tươi kia nghẹn lại ngay cổ họng Tô Tà.

“Nhưng không hiểu sao... đêm qua ta nằm mộng xuân...” Triệu Bắc ngượng ngùng cúi đầu.

“... Đối tượng cư nhiên... là nam...”

“Ta... có lẽ là đoạn tỵ.”

Tô Tà phụt một tiếng, nguyên ngum sữa bò tươi nguyên chất kia vinh quang đáp trên mặt Triệu Bắc.

12. Chương 12

“Ta... có lẽ là đoạn tụ.”

Tô Tà một ngum sữa tươi phun thẳng vào mặt Triệu Bắc.

Triệu Bắc trái lại không nổi giận, vẫn thần tình thất hồn lạc phách, vài giây sau, hắn mới ngờ nghếch lấy tay áo lau đi sữa dính trên mặt.

Biểu tình chán kinh của Tô Tà cũng chưa khôi phục lại.

“Sao?... Người nhất định cảm thấy, thật ghê tởm có đúng không?” Triệu Bắc mỉm cười tự giễu.

“Rõ ràng là nam nhân, lại đi thích nam nhân... Nghĩ thế nào, cũng đều rất ghê tởm.” Triệu Bắc nói, ánh mắt vô tiêu cự nhìn ra bên ngoài.

“...” Tô Tà vẫn không nói gì.

“Hơn nữa... người ta thích cư nhiên là...” Triệu Bắc có chút hàm hồ cho qua.

Đợi đã! Hắn vừa nói chính là...

Tô Tà cân nhắc một lúc, nói: “Có gì đâu! Thích nam nhân cũng không phải sai lầm... Người chẳng qua chỉ là... người người thích trùng hợp là một nam nhân mà thôi...” Tô Tà nỗ lực nhớ lại lời thoại trong một bộ tiểu thuyết đam mỹ từng đọc trước đây.

“Thích nam nhân cũng không phải sai lầm... Chẳng qua người ta thích trùng hợp là một nam nhân mà thôi...” Triệu Bắc ngắt ra, lẩm bẩm lặp lại lần nữa.

“Ân ân...” Tô Tà dùng sức mà gật đầu, “Vậy người người thích là...”

Triệu Bắc cắn cắn môi dưới.

Nửa ngày, hắn mới nhỏ giọng nói ra một cái tên.

“Ai cơ?” Tô Tà nghe không rõ lắm.

“... Người rõ ràng đã biết!”

... Triệu Bắc ngạo kiêu!

Triệu Bắc cư nhiên ngạo kiêu!

Biểu tình của Tô Tà triệt để = =!

Nhìn một Triệu Bắc bình thường tùy tiện tự dung lộ ra vẻ mặt phụng phịu như vậy, Tô Tà không thể không hoài nghi thị lực của mình.

“... Ta làm sao biết được!” Tô Tà nhún vai nói, “Ta đâu phải Bùi Nam... Làm sao có khả năng chỉ với một ánh mắt, một biểu tình của người liền hiểu người muốn nói cái gì...”

Không sai, Tô Tà cố ý.

Quả nhiên, ngay khi Tô Tà nhắc đến cái tên Bùi Nam, trên mặt Triệu Bắc lập tức lướt qua một tia mắt tự nhiên.

Uy uy? Lẽ nào...

Triệu Bắc lại phụng phịu một hồi, mới thở thê: “Đêm qua... người ta thấy trong mộng... hình như có hơi giống... Bùi Nam...”

Nói đến chữ cuối, Tô Tạ hầu như không nghe thấy giọng Triệu Bắc nữa.

Thế nhưng chấn động mà câu này của Triệu Bắc mang đến cho Tô Tạ, không thua gì phản ứng nhiệt hạch lẫn phản ứng phân hạch.

Tựa hồ chú ý tới biểu tình của Tô Tạ, Triệu Bắc một lần nữa cúi đầu, nói: "... Cự nhiên đối với anh em tốt của mình... lại nảy sinh loại tình cảm không bình thường như vậy... Ta quả thật đáng kinh tởm..."

Không phải đâu a! Một điểm cũng không kinh tởm! ... Tô Tạ trong lòng gào thét.

"... Cho nên, ban nãy ta đã chia tay Phi Phi... Ta nghĩ mình không nên để nàng lỡ làng..." Triệu Bắc mỉm cười có chút chán nản.

"Nhưng mà... ta không biết sau này nên đối mặt thế nào... với Bùi Nam..." Triệu Bắc nói xong, dựa vào lưng ghế.

... Người day dứt cái quái gì a! Đây rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt... Tô Tạ trong lòng phun trào.

"Ta phải làm sao bây giờ..." Hai mắt Triệu Bắc nhìn phía trần nhà, "Ta không biết... Hiện tại ta cảm thấy quá hoang mang..."

Có điều... mới đó đã nói ra chân tướng, đúng là mất hết ý nghĩa... Tô Tạ nguy hiểm nheo mắt.

Nhìn bộ dáng mờ mịt thất thố của Triệu Bắc, Tô Tạ cười trộm trong lòng.

... Không trải qua mưa gió, làm sao thấy được cầu vồng? Bao nhiêu cách trở chỉ là vì hạnh phúc ngày sau!

"Người cũng đừng nản chí nhanh như vậy... Biết đâu... Bùi Nam hẳn cũng có thiện cảm với người thì sao..." Tô Tạ dẫn đo một hồi, nói.

"Sao có thể thế được, người như Bùi Nam..." Triệu Bắc dừng một chút, "Đầu óc mình mãi sáng suốt, hẳn có ngu mới nhìn trúng ta."

Triệu Bắc cũng biết thân biết phận đấy chứ... Tô Tạ đảo mắt liếc Triệu Bắc, bỗng nhiên thấy có chút không đáng cho Bùi Nam.

Bùi Nam thích Triệu Bắc lâu như vậy, còn Triệu Bắc thì ngu ngơ muốn chết, một điểm cũng không phát hiện đã đành, ngay cả khi đã hiểu rõ lòng mình cũng vẫn ngần ngại như thế...

Cơ mà nói cho cùng, Triệu Bắc không phát hiện cũng phải, Bùi Nam lúc nào cũng che giấu tâm tư của mình sâu đến không mò ra được... Thậm chí Tô Tạ cũng không hiểu Bùi Nam rốt cuộc tại sao lại thích Triệu Bắc, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào.

"Chắc, chuyện này rất khó nói, bị tình yêu che mắt, không chừng Bùi Nam lỡ va đầu vào tường, thế là phải lòng một kẻ như người..." Tô Tạ tươi cười dễ dàng.

"... Tuy rằng người đang an ủi ta, nhưng tại sao ta cứ cảm thấy sắc mùi châm chọc thế này..." Triệu Bắc mang theo hoài nghi nhìn Tô Tạ.

"Là ảo giác của người thôi..." Tô Tạ tiếp tục cười nói, "Trái lại ta có một cách... giúp người thăm dò xem Bùi Nam có tâm tư gì với người."

"... Cách gì?" Triệu Bắc lưỡng lự hỏi.

Tô Tạ cố ý thâm trầm dừng một lúc, câu lấy sự tò mò của Triệu Bắc.

"Trực tiếp nói với hắn 'Thật ra ta thích người lâu rồi' ..."

"Cái gì!" Triệu Bắc sửng sốt, nửa ngày mới rề rề nói, "Nếu như hắn không thích ta... hắn nhất định sẽ nghĩ ta rất đáng khinh..."

"Nói không chừng... ngay cả bạn bè chúng ta cũng không làm được..."

Tô Tạ bĩu môi: "Chẳng lẽ người muốn giấu hắn cả đời?"

"Không biết... nhưng vẫn tốt hơn so với nói ra sự thật rồi bị hắn ghét..." Triệu Bắc cười khổ.

Tô Tà sâu xa đánh giá Triệu Bắc, hẳn vốn luôn cho rằng Triệu Bắc hoàn toàn không để tâm đến cách nhìn của người khác.

“... Người cứ tỏ tình với hần trước, quan sát phản ứng của hần,” Tô Tà thở dài một hơi, “Nếu người thấy tình hình không ổn... thì lập tức chữa cháy đây chỉ là trò đùa bảo hần đừng tưởng là thật, người cũng biết đường rút lui. Nếu hần không có biểu hiện phản cảm gì rõ rệt, chứng tỏ người có hy vọng, như vậy thì còn gì bằng...”

“... Cách này, có được không đó?” Triệu Bắc nghiêm trọng hoài nghi.

“Được hay không, người không thử làm sao biết.” Tô Tà diện vô biểu tình.

“Nhưng...” Triệu Bắc vẫn còn chút hoài nghi.

“Ai, nói thật với người, đây thực ra chỉ là một hoạt động trên mạng, là trò đùa chơi khăm người khác mà thôi...” Tô Tà nhún vai nói, “Nhưng có rất nhiều người khi chơi người khác, trái lại nhận được không ít... kinh hỉ.”

“... Thật sao?” Triệu Bắc đã bắt đầu có điểm dao động.

“Bất luận người tin hay không... dù sao thì ta tin.” Tô Tà vẽ mặt bí hiểm, “Chưa kể... người cũng đâu có cách nào tốt hơn?”

“Vây... thôi được,” Triệu Bắc hạ quyết tâm, “Ta sẽ thử xem sao...”

Tô Tà gật đầu.

“Cảm ơn người, Tô Tà, biết ta là đoạn tụ cũng không kỳ thị ta... Thật ra trước đó ta rất hồi hộp, nếu ngay cả người cũng ghét ta... ta thật không biết phải làm sao nữa...”

“Nhưng thực tế chứng minh, người quả nhiên là anh em tốt của ta!”

Triệu Bắc nói xong, bật dậy, hùng dũng oai vệ đi ra khỏi căn tin.

Tô Tà suýt nữa không duy trì được biểu tình nghiêm túc của mình.

... Không sai, Triệu Bắc đích thực là anh em tốt của hần.

Cơ mà, anh em, là để chỉnh nhau. (_)

Tô Tà sau khi trở về ký túc xá, việc đầu tiên chính là mở máy vi tính.

Việc đầu tiên sau khi mở máy, chính là đăng nhập QQ.

Việc đầu tiên sau khi đăng nhập QQ, chính là sửa tên thành ——

Thật ra ta thích người lâu rồi =v=

Tô Tà ôm tâm tình xem kịch vui, chờ Triệu Bắc thẹn quá hóa giận trở về...

Uy, tại sao lại thẹn quá hóa giận?

Tô Tà làm sao biết được a!

Không lâu sau, có người pm Tô Tà, Tô Tà nhìn tới, hóa ra là tiểu học đệ.

Không ngờ tiểu học đệ cũng chăm chỉ như vậy, vừa từ căn tin trở về liền lên mạng rồi.

Học đệ: Học trưởng người thích ai đã lâu a ==?

Tô Tà: Hả? Đâu có ai đâu...

Học đệ: Vậy tên của người... ==

Tô Tà: Nga... chuyện đó à... Kháo, đồ điên, không phải như người nghĩ!

Học đệ: Chứ sao?

Tô Tà: Ta đang trêu người khác... =v=

Học đệ: Ai?

Tô Tà: Bỏ đi, có nói người cũng không hiểu (_)

Học đệ: Vậy là do năng lực biểu đạt của người có vấn đề...

Tô Tà: Kháo! Đầu người mới có vấn đề...

Tô Tà: Đúng rồi, rốt cuộc người có chuyện gì, không có thì dứt khoát cuốn gói, cuốn gói xong thì biến đi, lão tử còn phải nghiên cứu kịch bản...

Học đệ: Ban nãy ta pm người là muốn nói với người một chuyện, nhưng bị câu tỏ tình trắng trợn này của người làm hết hồn rồi...

Tô Tà: Hết hồn xong chưa? Hết hồn xong người có thể nói được chưa?

Học đệ: Mới hoàn hồn lại...

Tô Tà: ... Tính nhẫn nại của ta có hạn a! Mau nói trong vòng mười chữ!

Học đệ: Ta vừa nhận một vai trong bộ kịch Cẩm Sư... Phù, vừa đúng mười chữ =v=

Tô Tà: Gì cơ?

Tô Tà ngắt ra, mới nhớ kỳ này kịch xuất hiện thêm không ít nhân vật, tổ kịch nhất định sẽ tìm CV mới.

Chỉ là không ngờ, các nàng cư nhiên tìm tới một gã vô danh trong đám tiểu tốt như tiểu học đệ.

... Được rồi, tuy rằng mình cũng là một tên tiểu tốt trong đám vô danh.

Tô Tà: Sao lại thế? Người vô danh như vậy, các nàng có lẽ căn bản không biết đến sự tồn tại của một nhân vật như người a ==

Với tiểu học đệ, Tô Tà chưa bao giờ giấu diếm suy nghĩ trong lòng mình, đả kích tiểu học đệ không chút nương tay.

Học đệ: Hu hu học trưởng người nói vậy ta đau lòng lắm đó, nhưng ta làm sao biết được, dù sao cũng là họ đột nhiên tìm đến ta...

Tô Tà: ... Bỏ đi... Vậy người vào nhóm chat chưa?

Học đệ: Vừa vào... cách đây một giây...

Quả nhiên, một giây sau, khung chat nhóm của tổ kịch lập tức tí tít vang lên.

Tô Tà click vào, không cần nghi ngờ liền thấy đám yêu nữ kia đang xếp hàng.

Đạo diễn Canh nắm hương: Hoan nghênh Chè đậu đỏ nước cốt đại nhân (~))

~ Sách hoạch Há cáo tôm: Sờ sờ eo thon của Chè đậu đỏ nước cốt đại nhân (~))

~ Biên kịch Trứng chưng thịt: Áp đảo Chè đậu đỏ nước cốt đại nhân (~))

~ Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Chọt chọt hoa cúc của Chè đậu đỏ nước cốt đại nhân (~))~

13. Chương 13

CV Chè đậu xanh đường phèn: ...

Đám nữ nhân này thật đáng sợ!

Tô Tà bỗng nhiên trở lên một cổ bi thương nhàn nhạt, nhàn nhạt đối với tương lai thảm đạm của tiểu học đệ...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Chào mọi người ^__^

... May mà tiểu học đệ không bị đám nữ nhân như sói như hổ này dọa chạy.

Lúc này mọi người trong nhóm cũng đã phát hiện Tô Tà vẫn luôn ẩn thân, bắt đầu luân phiên oanh tạc Tô Tà.

Đạo diễn Canh nắm hương: Chè đậu xanh đại nhân cũng ở đây a

~ Sách hoạch Há cỏ tôm: Chè đậu xanh đại nhân thật đúng lúc a

~ Biên kịch Trứng chưng thịt: Chè đậu xanh đại nhân ăn gì chưa

~ Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Chè đậu xanh đại nhân có tịch tịch không

~Đám nữ nhân này cố ý bảo trì đội hình sao?

... Rõ ràng tịch tịch là bọn họ mới đúng!

Tô Tà co quắp khỏe miệng, bình tĩnh trả lời từng vấn đề.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta ở đây a, thật đúng lúc a...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Mới ăn xong... tạm thời không tịch tịch

Đạo diễn Canh nắm hương: Nga? Ta còn tưởng Quân Ý Như Dao đại nhân không ở đây người sẽ cảm thấy rất tịch tịch...

Sách hoạch Há cỏ tôm: Lẽ nào Chè đậu xanh đại nhân vừa đi ngoại tình về...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Cái gì? = = Nhà Quân Ý Như Dao đại nhân có mâu thuẫn nội bộ?

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Cái gì cái gì? Gian phu là ai?

CV Chè đậu xanh đường phèn: ...

Tô Tà sáng suốt quyết định không trả lời các nàng, không hơi đâu hơn thua với bọn họ.

Tô Tà đang định đóng khung chat nhóm sau đó nghiên cứu kịch bản tư duy về tuyển tình cảm gì đó của nhân vật, lại bị một câu nói đột nhiên nổi lên trong khung chat chấn động đến nửa ngày mới hoàn hồn.

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Gian phu... là ta ngũ khí thâm trầm

Tô Tà phụt một tiếng, thiếu chút nữa phun một bãi nước bọt lên màn hình.

... Uy uy tiểu học đệ cái vụ ngũ khí thâm trầm kia của người là cái khỉ gì a! này, người bị lệch trọng điểm rồi kìa

Quả nhiên, nhóm chat lập tức bùng nổ...

Đạo diễn Canh nắm hương: (° °|||) Trời ạ ta vừa nhìn thấy gì đây!!!

Sách hoạch Há cỏ tôm: (° °|||) Hồng hạnh xuất tường... trong truyền thuyết!!!

Biên kịch Trứng chưng thịt: (° °|||) Chiều mù cả cặp mắt chó hợp kim của ta rồi!!!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: (° °|||) Ta vừa mới thay cặp mắt chó model mới nhất a hu hu hu các người đền cho ta các người đền cho ta!!!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Gian phu cái đầu người! Ăn nói bậy bạ!

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Lúc cần người ta thì gọi người ta là Tiểu Hồng Đậu, không cần người ta nữa thì bảo người ta rút đi nhân thân ai oán ...

Tô Tà thiếu chút nữa bị sét đánh đến phun một búng máu, gần như chỉ trong nháy mắt trong đầu hấn lớn vồn những lời thoại kịch, nào là “Tiểu yêu tình chuyên mê hoặc người khác này, ta nên xử sao với người đây”, nào là “Người đang đùa với lửa đây, tiểu yêu tinh”, đã vậy còn vô hạn tuần hoàn không chịu dừng lại!

A a a bị tẩy não mất rồi!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ai oán cái đầu người! Ta gọi người là Tiểu Hồng Đậu hồi nào!

[... Uy uy trọng điểm hình như lại sai rồi!]

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Người không thừa nhận... ta còn có thể làm gì được người... nhân thân ai oán

... Thu hồi cái nhân thân ai oán đó của người đi! Làm như thể người bị ta ruồng rẫy không bằng!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Người...

Đạo diễn Canh năm hương: Bắt đầu liếc mắt đưa tình rồi kìa (° °|||)

Sách hoạch Há cỏ tôm: Hú hú sao tự nhiên ta lại có loại cảm giác rất tình tứ rất hài hòa rất khó hiểu a (° °|||)

Biên kịch Trứng chưng thịt: Đừng vậy a, hồng mắt cp ta thích là Quân Ý Như Dao x Chè đậu xanh đường phèn (° °|||)

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Quân Ý Như Dao đại nhân còn không quay về sẽ thực sự có mâu thuẫn nội bộ nha (° °|||) ...

Tô Tà nghĩ tiểu học đệ đã đùa đủ rồi, nên khuyên hần bàn chuyện đứng đắn, lúc này màn hình lại trôi lên một câu khiến hần hận không thể phun hết toàn bộ máu trong người ra.

CV Quân Ý Như Dao: Ân, ta tới đây

CV Quân Ý Như Dao: Màn mâu thuẫn nội bộ này là thế nào?

...

Không hiểu sao, Tô Tà bỗng dưng cả người run lên, sau đó hắt xì một cái.

Uy? Có ai đang nhưng nhớ hần sao?

... Tô Tà cân nhắc khả năng này một chút, sau đó lắc đầu.

Thế nhưng gần đây hình như cũng đâu có đặc tội ai a...

Đạo diễn Canh năm hương: Quân Ý Như Dao đại nhân giá lâm

~ Sách hoạch Há cỏ tôm: Đại nhân còn không trở lại Tiểu Đậu Xanh nhà người sẽ chạy theo người khác mất

~ Biên kịch Trứng chưng thịt: Tối sớm không bằng tối đúng lúc, bây giờ chính là thời khắc để hiện thực hóa cái gọi là bắt gian tại trận...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Tại sao ta cứ cảm thấy nhân sĩ ở trên có một loại hạnh phúc hả hê muốn xem kịch vui thế nhỉ?

Biên kịch Trứng chưng thịt: Khụ khụ, chúng ta ngồi yên xem kịch thôi

CV Chè đậu xanh đường phèn: ...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Không có gì đâu đại nhân, mọi người đang đùa ấy mà

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ha ha, ha ha

... Lại cười ngố, đúng là tự hủy hình tượng trước mặt đại nhân a T T Tô Tà lệ rơi đầy mặt nghĩ thâm.

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Á... Đây chính là Quân Ý Như Dao đại nhân trong truyền thuyết sao! (° °|||)

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!

Tiểu học đệ ngay thời điểm máu chốt cũng đáng trông cậy đấy chứ, Tô Tà vui mừng nghĩ.

CV Quân Ý Như Dao: Ân

.....

Đại nhân người lạnh lùng như thế là quá không nể mặt người ta rồi.

Nhưng mà đại nhân hình như lúc nào cũng như vậy a, lãnh lãnh đậm đậm, vô luận là với ai.

Tô Tà thở dài.

Đạo diễn Canh nắm hương: Cứ đơn giản như vậy biến chiến tranh thành tơ lụa sao...

Sách hoạch Há cỏ tôm: Cứ đơn giản như vậy tương phùng mỉm cười xóa hận thù sao...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Tại sao luôn có một loại cảm giác nhàn nhạt thất vọng...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Lần đầu tiên ta đối với vị nhân sĩ ở trên có một loại nhàn nhạt tán thành...

Uy uy đám yêu nữ các người!

... Quả nhiên là quá tịch mịch mà!

Đạo diễn Canh nắm hương: Cơ mà tại sao tên của Chè đậu xanh đại nhân và Chè đậu đỏ đại nhân...

Sách hoạch Há cỏ tôm: Lại có cảm giác cp như thế!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Các người nói ta mới phát hiện a...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Quả là trời sinh một đôi a = =

Uy uy đám yêu nữ các người, chuyện này rõ ràng đã biết trước khi tìm hán giao vai a!

Bây giờ các người còn làm bộ bình tĩnh đại ngộ cái quái gì!

... Cho nên mới nói, nữ nhân đúng là loài sinh vật đáng sợ nhất.

Tô Tà thắm thía mím môi.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đậu đỏ hán là học đệ của ta (_)

CV Chè đậu xanh đường phèn: Tên cũng chỉ là tùy tiện đặt đại, lúc đó đâu nghĩ nhiều như vậy...

Đạo diễn Canh nắm hương: Học trưởng bên học đệ, tương thân lại tương ái!

Sách hoạch Há cỏ tôm: Học đệ công học trưởng, niên hạ là vương đạo!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Học đệ áp học trưởng, thuận lý lại thành chương

Biên kịch Trứng chưng thịt: Học trưởng phối học đệ, niên thượng thụ chủ nghĩa

... Hình như bây giờ càng giải thích càng không xong!

Thế nhưng tại sao ai trong các nàng cũng khẳng định học đệ áp đảo hán!

Thật ra hán rõ ràng rất công nha... cho nên nói người lại bị lệch trọng điểm

Lúc này, tiểu học đệ tiếp tục phát biểu.

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Ta cũng là fan của Quân Ý Như Dao đại nhân ^ _ ^

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Ta cũng rất thích rất thích đại nhân...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: ... phối kịch

... Không hiểu sao Tô Tà lại cảm thấy biểu tình mỉm cười này của tiểu học đệ có điểm rùng rợn.

Uy, là ảo giác chăng?

Chắc chắn là ảo giác rồi.

CV Quân Ý Như Dao: Nga

Đại nhân quả thật trước sau như một lạnh lùng băng sương như Tuyết liên hoa trên đỉnh Thiên Sơn a... Tô Tà nhìn một chữ nga kia trên màn hình, thở dài thườn thượt.

Tô Tà biết tiểu học đệ bình thường nói chuyện với người khác ghét nhất là bị trả lời hai từ, một từ là “ha ha” ...

Một từ là “nga”.

Cho dù là thần tượng cũng không ngoại lệ, quả nhiên tiểu học đệ đã nổi đóa...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Thế nhưng ta vẫn...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: thích học trường của ta hơn

Uy uy tiểu học đệ người nổi đóa thì thôi đi tại sao còn liên lụy người vô tội a... Tô Tà phụt một tiếng.

Hơn nữa câu vừa rồi nhìn thế nào cũng cảm thấy áy náy a! Sẽ bị hiểu lầm đó!

... Quả thật sẽ bị hiểu lầm đó!

CV Quân Ý Như Dao: Ân

CV Quân Ý Như Dao: Ta cũng thích học trường của người hơn

14. Chương 14

Trong nháy mắt, cả thế giới đều yên tĩnh.

Vài phút sau...

Đạo diễn Canh nắm hương: Ta hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với tình huống này...

Sách hoạch Há cáo tô: Hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt +1

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt +2

Biên kịch Trứng chưng thịt: Hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt +10086

...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Ta vừa mới đăng nhập sao cả đám các người đều biến thành người không mặt cả rồi (° °|||) ... Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không...

Đạo diễn Canh nắm hương: Xảy ra một chuyện rất đáng sợ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Sao? Chuyện gì?

Sách hoạch Há cáo tô: Một chuyện phi thường đáng sợ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Sao sao? Rốt cuộc là chuyện gì?

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Một chuyện phi thường phi thường đáng sợ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Rốt cuộc là chuyện quái gì!

Biên kịch Trứng chưng thịt: Một chuyện phi thường phi thường phi thường...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: ^ Các người hòa nhau trên lão nương có đúng không?!

Tô Tà cuối cùng cũng hoàn hồn lại.

Bất quá ánh mắt hắn vẫn dán vào câu nói ban nãy của Quân Ý Như Dao, thật lâu vẫn không thể dời đi.

Đại nhân... ý của đại nhân là...

Ai nha làm sao đây, xấu hổ quá... Khoan đã! Ý của đại nhân có lẽ không phải như vậy đâu!

Tô Tà có chút hồi hộp, muốn hỏi, lại không biết nên hỏi thế nào.

Thế mà lúc này...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Vậy còn học trưởng, người thích ai hơn?

Phụt...

Tô Tà thiếu chút nữa đập đầu vào màn hình, tiểu học đệ hần đang nói cái gì a...

Bị nhũn não hay là bị nhũn não hay là bị nhũn não?

CV Chè đậu xanh đường phèn: ...

Là fan cuồng nhiệt của Quân Ý Như Dao, tâm tư Tô Tà đương nhiên thiên về đại nhân...

Cơ mà, bất luận thế nào, tiểu học đệ mới là người thân cận với hần hơn.

Bất quá học đệ có lẽ chỉ đang đùa thôi, Tô Tà phì cười, mình nghiêm túc thế làm gì không biết...

Để không tổn thương đến tâm hồn yếu đuối của tiểu học đệ, Tô Tà quyết định...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta cũng thích ta hơn

Đạo diễn Canh năm hương: ...

Biên kịch Trứng chưng thịt: ...

Sách hoạch Há cỏ tôm: ...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: ... (← tuy hoàn toàn không biết đầu cua tai nheo nhưng vẫn duy trì đội hình)

Tô Tà nhìn câu trả lời sáng suốt của mình, sờ sờ chiếc cằm trơn láng, không khỏi anh tuấn mỉm cười.

Mấy ngàn nhân vật cổ phong lưu...

Đều chờ đợi Tô Tà...

Thế là hết. Ha ha ha ha ha ha...

Không bao lâu sau, đề tài trong nhóm chat lại chuyển sang chỗ kỳ quái khác.

Tô Tà thở phào nhẹ nhõm, đang định nghiên cứu kịch bản, QQ lại bị tiểu học đệ pm.

Học đệ: Học trưởng...

Tô Tà: Biển đi cho ta nhờ! Hôm nay người quả thật quá tịch mịch...

Học đệ: Cũng có một chút

Tô Tà: Trong hộp thư chung của nhóm có kịch bản, tự tải về tự xử đi... Ngoan...

Học đệ: Nhưng mà học trưởng...

Học đệ: Có một câu ta nhất định phải nói với người ngay bây giờ... bằng không ta sẽ không tài nào tập trung làm những chuyện khác được...

Tô Tà: Vậy nói mau!

Tô Tà: Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mạng, lãng phí sinh mạng chính là mưu sát, người đang mưu sát lão tử đó có biết không?!

Tô Tà không kiên nhẫn đợi suốt một phút đồng hồ, nhưng không hề thấy tiểu học đệ có phản ứng gì.

Ước chừng qua thêm một phút nữa, tiểu học đệ mới có động tĩnh.

Học đệ: Thật ra...

Học đệ: Ta thích người đã lâu...

Tô Tà: Cút!

Tô Tà: Hồn đản người tưởng ta không biết đây là một trò đùa trên mạng sao?

Tô Tà: chuyên môn đi tỏ tình với người khác để chơi khăm

Tô Tà: = # # 3

Học đệ: Ai nha...

Học đệ: Cư nhiên bị người phát hiện rồi... (_)

Tô Tà: (*))))===== #(#)3)

Tô Tà hứ một tiếng, cũng không thèm đếm xỉa tiểu học đệ nữa, trực tiếp out QQ đinghiên cứu kịch bản.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến khi bụng Tô Tà đã rỗng đến sục sôi réo gọi mới để ý, cư nhiên đã hơn sáu giờ tối.

Lúc này ký túc xá vẫn chưa ai về, hai tên Bùi Nam và Triệu Bắc cũng không biết chạy đi đâu... Tô Tà sờ sờ cằm, bỗng dưng lộ ra một nụ cười thấu hiểu.

... Đại khái chắc là đến nơi nào đó... hâm nóng tình cảm...

Về phần dùng phương pháp gì...

Chuyện này Tô Tà làm sao biết được!

Tô Tà không muốn ăn mì gói cho lắm, cũng không muốn ăn ở căn tin, bèn nghĩ dứt khoát ra ngoài ăn cho rồi.

Trường của Tô Tà ra khỏi cổng là gặp ngay một con phố ăn vặt, đồ ăn phong phú đa dạng vô cùng, hơn nữa giá cả cũng coi như phải chăng, ngay cả trạch nam như Tô Tà đôi khi cũng ra đó dạo một vòng. (để phòng bạn nào không hiểu, trạch nam là chỉ những bé giai thích ru rú trong nhà, ko chịu ra ngoài giao thiệp)

... Hoàn thành... sủi cải... mì nạm bò...

Tô Tà càng nghĩ càng cảm thấy bụng đánh trống reo hò.

Bây giờ chắc tiểu học đệ cũng chưa ăn gì, gọi hắn đi chung luôn vậy... Dù sao đi một mình cũng buồn cũng cô đơn.

Tô Tà liền móc di động ra, gọi vào số của tiểu học đệ.

“A lô...”

“Học trưởng? Đúng là hiếm thấy! Người ít khi gọi cho ta một lần nha...”

“Ra ngoài ăn không?”

“A... được, đi đâu? Ăn gì?”

“Quán mì thịt bò Phùng X Ký đi.”

“Nhưng bây giờ ta đang giặt đồ...”

“Quả là đảm đang thụ nha... Ách, coi như ta chưa nói gì đi, vậy ta ở dưới lầu đợi người.”

“Ta lập tức dùng tốc độ ánh sáng giặt cho xong!”

“Người mau lên đi, quá mười phút ta sẽ bỏ người lại.”

Cúp máy, Tô Tà qua loa chải đầu một chút, đi xuống lầu.

Tiểu học đệ là năm ba, phòng hắn cũng ở trên lầu, sát vách phòng bọn Tô Tà.

Tô Tà chơi với trong gió lạnh đợi một hồi, đột nhiên nghĩ...

Nếu Quân Ý Như Đào đại nhân cũng học năm ba, vậy giờ mình đứng ở đây, liệu có khi nào gặp được đại nhân không?

Tô Tà rùng mình một cái, vội dáo dác nhìn bốn phía.

Lúc này xung quanh cũng chẳng có mấy ai, thỉnh thoảng vài người ra vào ký túc xá, cũng chỉ vội vội vàng vàng.

... Thế nhưng ngẫm lại, quả thật vẫn không có khả năng... ở đâu ra sự trùng hợp như thế chứ?

Tô Tà lại thở hắt một hơi, đút hai tay vào túi quần.

Một phút trôi qua...

Năm phút trôi qua...

Mười phút trôi qua...

Tô Tà rút cuộc mất hết kiên nhẫn, lôi điện thoại chuẩn bị gọi cho tiểu học đệ, nhưng bỗng nhiên nhìn đến biểu tượng chim cánh cụt trên di động.

... Hay là cứ lên QQ xem một chút cũng được.

Tô Tà bèn dùng di động đăng nhập QQ, quả nhiên phát hiện tiểu học đệ online.

Tô Tà nổi giận.

Hắn mở khung chat của tổ kịch, liền thấy tiểu học đệ đang tán dóc với đám nữ nhân kia, còn tán rất phiêu.

Tô Tà cả giận.

Hơn nữa bọn họ cứ nhiên đang tám về đề tài liên quan đến Tô Tà hắn.

Tô Tà lửa giận ngút trời.

...

Đạo diễn Canh nắm hương: Chè đậu xanh đại nhân con người thật tính tình thế nào?

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Táo bạo ngạo kiều phụng phụ hay nổi đóa

Sách hoạch Há cáo tôm: Nữ vương thụ điển hình!

Biên kịch Trứng chưng thịt: Vậy diện mạo trông thế nào?

CV Chè đậu đỏ nước cốt: ... Nhược thụ

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Cái gì?!! Hoàn toàn nhìn không ra a! Ta còn tưởng là hoạt bát thụ!

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Học trưởng tuy rất táo bạo rất ngạo kiều... nhưng vẻ ngoài rất nhược thụ...

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Lê lết cầu xin được xem ảnh!!!

...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Bì Bì Lỗ! Người lăn xuống lầu cho ta!

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Học trưởng (° °|||)

CV Chè đậu xanh đường phèn: Hồn dân! Lão tử bị gió thổi nãy giờ! Người đó, mau lăn xuống cho ta!

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Học trưởng ta sai rồi Ta lăn xuống ngay đây...

...

Đạo diễn Canh nắm hương: Chuyện gì thế này? (° °|||)

Sách hoạch Há cáo tôm: ... Đây là chuyện gì a?!! Các người sống chung sao?!!

Biên kịch Trứng chưng thịt: = = Quân chúng không rõ chân tướng biểu thị áp lực rất lớn...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Oa oa cầu chân tướng a!

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Cùng cầu cùng cầu! Hai người thực sự ở chung sao? Vậy Dao Dao phải làm sao bây giờ hu hu hu hu...

Tô Tà bóp trán, trí tưởng tượng của đám nữ nhân này thật đáng sợ...

CV Chè đậu xanh đường phèn: ... Hẳn là học đệ của ta, phòng hấn sát vách phòng ta.

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Phải phải chúng ta ở chung...

Gần như đồng thời...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ở chung cái đầu người, còn không mau lăn xuống!

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Hu hu hu hu hu lăn ngay lăn ngay...

Đạo diễn Canh năm hương: Chè đậu xanh đại nhân còn đi học sao? Đại học? Hay cấp ba?

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đại học = =

Sách hoạch Há cỏ tôm: Đại nhân ta cũng là sinh viên a... Đại nhân học đại học nào?

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đại học S

Biên kịch Trứng chưng thịt: Gì cơ? Quân Ý Như Dao đại nhân cũng học đại học S a!

Tô Tà ngẩn ngơ... Thì ra là sự thật...

CV Chè đậu xanh đường phèn: A... vậy sao?

Tô Tà thề là hẳn chỉ tiện tay quăng một câu như thế, không ngờ đại nhân cư nhiên nghiêm túc trả lời hẳn...

CV Quân Ý Như Dao: Ân

CV Quân Ý Như Dao: Đúng vậy

Uy? Đại nhân lên từ hồi nào a?

Tô Tà bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh mấy nhịp.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ách ách... thật đúng lúc a...

CV Quân Ý Như Dao: Quả thật rất đúng lúc...

CV Quân Ý Như Dao: Hôm nay người mặc áo khoác có nón màu trắng?

CV Quân Ý Như Dao: Trên nón còn có hai cái tai thỏ lông nhung?

Trên người Tô Tà hiện tại đích thực đang mặc một cái áo khoác dài, trên nón áo đính hai cái tai thỏ...

Đây là do mẹ Tô Tà nhất thời tâm huyết dâng trào mua về... Tô Tà ngại mất mặt nên bình thường cũng không dùng tới, nhưng hôm nay thực sự hết đồ để mặc, bất đắc dĩ mới lôi nó ra...

Vấn đề là, đại nhân làm sao biết được!?

CV Chè đậu xanh đường phèn: Nga? Phải a... sao người biết?

CV Quân Ý Như Dao: Bởi vì...

CV Quân Ý Như Dao: Ta nhìn thấy người rồi ^__^

15. Chương 15

Tô Tà chần động.

Hắn tức tốc ngừng đầu quét mắt một vòng khắp xung quanh.

... Hình như đâu thấy bóng dáng nào khả nghi a.

Hơn nữa... hơn nữa đại nhân trước giờ chưa từng gặp hắn, làm sao có thể vừa liếc mắt liền nhận ra hắn được.

Tô Tà tiếp tục cúi đầu ấn lên bàn phím di động.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Gì cơ = =

CV Chè đậu xanh đường phèn: Đại nhân từng gặp ta sao? Làm sao biết mặt mũi ta trông thế nào?

CV Quân Ý Như Dao: Vuốt cằm...

cv Quân Ý Như Dao: Chẳng lẽ người đứng dưới chân cầu thang ký túc xá mang dép xỏ ngón thỏ Tư Cơ (*) không phải người?

...

Đạo diễn Canh nắm hương: Áo tai thỏ... dép thỏ Tư Cơ... = =

Biên kịch Trứng chưng thịt: Tại sao ta lại quỷ dị có cảm giác rất cute... = =

Sách hoạch Há cỏ tôm: Chè đậu xanh đại nhân ta không nên huyền tưởng hình tượng người thành ngạo kiều thụ, ta sai rồi = =

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Oa oa hảo ngâm thơ hảo khả ái a... = =

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Ngâm thơ khả ái... ngâm thơ khả ái thụ... = =

...

... Dép thỏ Tư Cơ?

Tô Tà hoang mang cúi đầu, nhìn xuống chân mình...

Hóa ra quả thật là dép thỏ Tư Cơ a!

T T Ra ngoài quên đổi dép rồi...

Tô Tà đỏ mặt, đang định ba xạo vài câu, nhưng đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng cười khẽ.

Rất khẽ, rất khẽ.

Như gió sớm thoảng qua mặt nước gợn sóng.

Tô Tà sửng sốt, thanh âm này hơi bị quen thuộc a...

Hắn vẫn duy trì biểu tình hoang mang xoay người lại, vừa vặn bắt gặp một nam sinh, đang nhìn về phía mình.

Nam sinh đó trong tay cũng trùng hợp đang cầm một cái điện thoại.

...

Nam sinh thấy Tô Tà nhìn mình, liền cong khóe miệng, mỉm cười.

...

Tô Tà ngẩn ngơ, nửa ngày vẫn không có phản ứng.

Người trước mặt quả thật trông rất quen...

Đêm văn nghệ chào mừng tân sinh viên năm nay, hắn cũng đã từng miên man suy nghĩ về giọng ca của nam sinh này...

... Đương nhiên còn có tướng mạo.

Khoan đã! Miên man suy nghĩ... Sao lại thế được! Lẽ nào mình càng lúc càng tiến gần con đường đoạn tụ T T

Tô Tạ mãnh liệt thu hồi thần hồn, lại thấy nam sinh khẽ nhúc nhích ngón tay, dường như đang đánh chữ trên di động.

Tô Tạ ngơ ngác cúi đầu, nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình.

CV Quân Ý Như Dao: Ân... quả thực rất ngây thơ

CV Quân Ý Như Dao: ... cũng rất khả ái

Tô Tạ nhất thời biểu tình phức tạp.

Các vị cô nương trong nhóm nhất thời cũng tâm tình phức tạp.

Đạo diễn Canh nắm hương: Loại cảm giác nhàn nhạt có điểm sủng nịch có điểm bắt mắt dĩ nhiên là sao a...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Ta hoàn toàn có thể tưởng tượng ra biểu tình thỏa mãn trên mặt Dao Dao đại nhân lúc này...

Sách hoạch Há cáo tôm: Nào đây đến không thể bổ sung thêm gì nữa!!!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đừng dừng lại!!! Đừng dừng lại!!! Tối nay ta phải sống nhờ vào màn gian tình này a!!!

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Oa oa oa oa ngao meo... (← kích động đến nói năng lộn xộn)

Tim Tô Tạ lại đánh trống.

Nhưng, nhưng mà, thân là một nam nhi có nguyên tắc, hắn phải kiên trì giữ vững lập trường!

...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta không ngây thơ khả ái!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta càng không phải thụ! (^)

Đạo diễn Canh nắm hương: Đại nhân tiểu thụ nhà người lại ngạo kiều rồi kìa.

Biên kịch Trứng chưng thịt: Đại nhân tiểu thụ nhà người lại nổi đóa rồi kìa.

Sách hoạch Há cáo tôm: Đại nhân tiểu thụ nhà người lại hờn dỗi rồi kìa.

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đại nhân tiểu thụ nhà người lại phụng phịu rồi kìa.

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Đại nhân tiểu thụ nhà người lại... (← không tìm ra từ để hình dung T T)

... Một đám nữ nhân hư hỏng!

Tô Tạ lòng đầy căm phẫn.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Lão tử là công!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Công ngút ngàn!

... Uy, câu này hơi quen quen? Hình như mình đã từng nói ở đâu rồi thì phải?

Tô Tạ đang trầm tư trong hồi ức, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng cười khẽ.

Nhẹ nhàng êm ái, nhưng dường như có năng lực nhiễu loạn lòng người.

Tô Tạ ngẩng đầu nhìn nam sinh kia.

Ý cười trên mặt nam sinh vẫn chưa phai hoàn toàn, trong mắt tựa hồ còn lưu lại vẻ rạng rỡ không tên.

Nhìn kỹ, Tô Tạ mới phát hiện mắt hắc không phải thuần túy một màu đen, mà có chút sáng bóng như lưu ly.

... Đại khái là kính sát trùng đúng không nhỉ?

Tướng mạo hắc ư?

Đại khái thuộc dạng trong tiểu thuyết thích miêu tả nhất... bộ dáng rất sạch sẽ...

Đặc biệt là ngón tay đang ẩn trên phím di động, thon dài mà sạch sẽ.

“Ta tên... Thẩm Cố.” Nam sinh kia mỉm cười.

Tuy trong lòng thầm nói “Ta biết rồi”, thế nhưng Tô Tạ vẫn chỉ mơ màng nhìn nam sinh đối diện đến xuất thần.

Tuy rằng lúc hắc đọc tiểu thuyết luôn định ninh hình tượng mình thích là hắc tử rần rở...

Nhưng đám trắng sĩ kia chắc chắn hắc công không nổi, cho nên sâu trong nội tâm hắc vẫn thích dạng mảnh khảnh hơn một chút...

Chính là...

... Đại nhân không khỏi... quá phù hợp với gu thẩm mỹ của hắc a...

“Thẩm trong Thẩm Lăng, Cố trong Cố Tích Triều.” Thấy Tô Tạ vẫn không có phản ứng, Thẩm Cố lại tự giới thiệu.

... Nhưng khí thế của đại nhân nhìn hình như còn muốn công hơn cả mình...

... Mình... hình như...

... Cũng không công được đại nhân T T

“Ta... ta là Tô Tạ... à, Tô trong Tô Đông Pha, Tạ trong Tạ Linh Vận.”

... Đây là cp kỳ quái gì a!

Thẩm Cố phì cười.

Tô Tạ đột nhiên không biết nên nói gì nữa...

Tay chân cũng không biết cử động thế nào...

Mà ngay lúc này...

“Học trưởng

~~ “

Tám đoạn âm cuối tiêu hồn như mười tám ngọn sóng lặn tăn này là cái quái gì đây?!!

Không.

Tô Tạ tuyệt đối không thừa nhận hắc quen biết cái người gọi hắc đến tiêu hồn đang xông tới trước mặt này.

Thế nhưng...

“Học trưởng

~~ chờ có lâu lắm không cưng ~~ “

Biết ta chờ lâu thì lặn xuống sớm một chút chứ cưng!

Tô Tạ diện vô biểu tình vung một tay ra chặn ngay mặt tiểu học đệ đang phốc đến.

“Học trưởng đừng vô tình như vậy a

” Tiểu học đệ vẫn chưa từ bỏ ý định cộ tới tấp.

Hỗn đản người mới vô tình ấy! Đại nhân đang ở đây nha cưng! Không nên cứ dẽo nẹo thế này nha cưng!
Sẽ bị hiểu lầm đó cưng!

“Rõ ràng hôm qua người còn nhiệt tình thế kia

~~ “

... Câu này hình như có hàm nghĩa khác!

“Sao hôm nay lại lạnh nhạt với người ta như vậy... Chẳng lẽ là có mới nói cũ...”

... Người... người ta? ... Lối tự xưng này hơi bị buồn nôn nhá!

Tô Tà một bên cố sức thoát khỏi móng vuốt bám riết của tiểu học đệ, một bên nỗ lực nháy mắt về phía Thẩm Cố.

“Uy uy đừng lộn xộn... Đại nhân đang ở đây!” Tô Tà thấp giọng nói với tiểu học đệ.

Hắn lại trộm nhìn Thẩm Cố, thấy Thẩm Cố hình như khẽ nhú mày.

“... Chính là bởi vì hắn ở đây... cho nên ta mới...” Tiểu học đệ cũng thấp giọng nói gì đó.

Tô Tà nghe không rõ.

“Cái gì?”

“Cải thìa a mà héo vàng

~ mới hai ba tuổi

đã không còn mẹ

” Tiểu học đệ tê tâm liệt phế gắp rú, hai tay như bạch tuộc quấn lấy thắt lưng Tô Tà.

Tô Tà: “...”

... Uy uy tên này rốt cuộc là bị sinh vật ngoài hành tinh có tư duy kỳ dị nhập xác rồi chẳng?!! Mau trả hắn về đi a!!!

“Tình yêu không phải để người bán

~ muốn mua là có thể mua

~~ người bán đứng tình cảm của ta

người gieo rắc nợ tình

~ “

Tô Tà: “... ..”

... Nhất định là cách hắn khởi đầu ngày hôm nay bị sai rồi!

... Khởi đầu sai cách rồi!

... Sai rồi!

“Đại, đại nhân... Người đừng hiểu lầm...” Tô Tà cười gượng.

Thẩm Cố nhướn mày.

“... Nhất định là hôm nay học đệ hắn bị té lâu... không đúng... nhất định là hắn đã quên uống thuốc T T”

Thẩm Cố nhìn xoáy vào Tô Tà.

Tô Tà nuốt nước bọt, nói: “Tên nhóc này... hề gặp người lạ... liền khẩn trương...”

“Ân, này là do... hắn quá xấu xa... không phải, là quá xấu hổ...”

... Tiểu học đệ rất phối hợp vùi mặt vào vai Tô Tà, không dám ngẩng đầu.

Tô Tà: “...”

Thẩm Cố trầm mặc một hồi.

Sau đó, hần lại câu khoe môi, nở một nụ cười.

... Còn cười nữa còn cười nữa!

Tô Tà có cảm giác khó hiểu...

Hình như nụ cười này có điểm...

... Lạnh?

“Nếu đã như vậy... ta lên lầu trước...” Thẩm Cố mỉm cười chào tạm biệt.

Độ cong hai bên khoe môi rất hoàn hảo, răng trắng đến sáng bóng! Không hề có kẽ hở!

Tô Tà lập tức cảm thấy... mặt trời to quá... ánh nắng thật chói mắt...

Sau đó, Tô Tà cười ngổ tuôn một tràng: “Cung tiễn đại nhân. Đại nhân vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“...”

Nói xong, Tô Tà trầm mặc.

Thẩm Cố cũng trầm mặc.

Tiểu học đệ sau lưng Tô Tà càng trầm mặc.

Nội tâm Tô Tà nhất thời phải dùng cụm từ lệ rơi đầy ruột để hình dung.

... Hần thực sự không phải tay sai thích xu nịnh!

Hần tuyệt đối không phải muốn ôm chân đại nhân!

Hần... hần chẳng qua chỉ là bị khí chất ôn nhu công bùng nổ trong nháy mắt của đại nhân thu phục mà thôi!
(còn dám nói mình không phải thụ!)

Hu hu hu hu...

Tác giả tâm sự:

Xin lỗi vì không update lâu như vậy T T bởi vì ta bị tai nạn giao thông...

Tối thứ tư tuần trước... lúc ta ra ngoài... bị một chiếc xe lao tới... bẹp một tiếng tông văng xa...

Sau đó ta gãy sống mũi... Máu mũi róc rách chảy... hai cái răng cửa cũng ra đi...

Sau đó ta nằm viện suốt một tuần lễ... Sáng nay mới cất chỉ xuất viện T T

Một tuần a... Ta không gặp được mấy vi tính yêu quý, buồn đến sắp thăng thiên... Mỗi ngày chỉ có thể nhìn TV... xem Tân Hoàn Châu gì đó hu hu hu hu hu cả người như bị sét đánh thành cột thu lôi luôn rồi hu hu hu hu...

16. Chương 16

“Nói vậy người cũng là gay?!!” Triệu Bắc cả kinh thất sắc.

... Sao cơ?

Tô Tà hoàn hồn lại, vừa rồi mình... hình như đã phát biểu gì đó không đúng thì phải?

Thẩm Cố đi rồi.

Tô Tà nhìn theo bóng dáng Thẩm Cố xa dần, có chút phiền muộn...

Bóng lưng thật hoàn mỹ a...

Đường cong... đường cong hoàn mỹ như vậy...

Tuy rằng thoát nhìn có vẻ như Tô Tà hẳn vẫn không công được đại nhân hức hức hức hức...

Phiền muộn a phiền muộn...

Tô Tà dùng ánh mắt nhân nhật bi thương nhìn đại nhân rời đi, sau đó diện vô biểu tình đối mặt với vẻ vô tội của tiểu học đệ.

“Người là đồ... dây dưa leo bám dai!” ... Đáng ăn tát!!

Tiểu học đệ ngưỡng ngừng lắc đầu, nói: “Đáng ghét ~ người làm sao thấy được bản chất công của ta...”

Tô Tà lập tức da gà da vịt rớt đầy rổ, giọng điệu e thẹn này là thế nào a!

“Công tiểu muội nhà người á, đi thôi! Bằng không hết chỗ bây giờ.” Tô Tà bóp trán, từ bỏ chuyện tiếp tục đấu võ mồm với tiểu học đệ.

Phố quà vặt kinh doanh rất khấm khá, thông thường đến muộn thì chỉ có thể bụng chén đứng ăn.

“Công tiểu muội nhà ta?... Không ngờ học trưởng người lại là... lưỡng...” Tiểu học đệ đột nhiên dùng một loại ánh mắt rất đáng sợ nhìn Tô Tà, “Hơn nữa... em gái ta... nó mới bảy tuổi thôi... Học trưởng người không chỉ lưỡng tính... mà còn thích luyện đồng...”

Tô Tà trong lòng phun một búng máu.

“Lưỡng tính cái đầu người! Luyện đồng cái đầu người! Mau tự cuốn thành một cục lăn đi cho lão tử!”

... Tô Tà biểu thị hẳn đã bị nội thương rất nghiêm trọng.

Sau khi Tô Tà lấp đầy còi hư không trong bụng còn thành công lấy phí bồi thường tổn thất tinh thần làm có buộc tiểu học đệ khao cả châu xong, liền thoả mãn trở về ký túc xá.

Lúc này đã gần tám giờ tối.

Tô Tà ợ một tiếng thật kêu, có điểm sáng khoái mơ mơ màng màng ngân nga một ca khúc móc chìa khóa ra mở cửa.

“Hôm nay được ăn chực ~~ quả thực rất cao hứng

~ là lá la

~ “

“... Uy?”

Tô Tà bước vào cửa, phát hiện có một vật thể khả nghi nằm sóng soài dưới đất.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là đồng chí Triệu Bắc.

“Uy, người rảnh quá năm phơi thầy dọa người à?” Tô Tà cực kỳ bất mãn, đưa tay chọt chọt Triệu Bắc.

“Người như vậy đáng sợ biết bao nhiêu a, cho dù không ngăn đường người ta, hù dọa người qua đường là không nên, cho dù không dọa được người qua đường, đè bẹp hoa cỏ trên mặt đất cũng không nên, cho dù trong phòng này không trồng hoa cỏ, người úp lên ruồi muỗi kiến gián chuột cũng không nên a, tuy rằng gián chuột gây hại nhưng dù sao chúng cũng là sinh mạng...”

Triệu Bắc không nói, vẫn như cũ cos vai thi thế.

Tô Tà nhận thấy có gì đó không ổn, gọi: “Uy... triệu hồi Triệu Bắc, triệu hồi Triệu Bắc...”

Triệu Bắc vẫn không lên tiếng.

“Đồng chí Triệu Bắc? Đồng chí Triệu Bắc? Trị giá mp lại tuột phải không? Có cần thu hồi huyết chú không?” (thuật ngữ trong game ^^)

Triệu Bắc khẽ chớp chớp mắt.

“...” Tô Tạ trầm ngâm một lát, lặng lẽ tiến lên phía trước.

“Nước —— thánh —— hoàng —— kim của đại thiên sứ xuất chiêu!”

“Được rồi, đồng chí Triệu Bắc, bây giờ ngươi đã có thể trở về trạng thái sống ngay tại chỗ...”

Tô Tạ một bạt tai phun đầy... nước bọt lên mặt Triệu Bắc.

Triệu Bắc yếu ớt giãy dụa hai phút, cuối cùng ngóc đầu lên, trừng Tô Tạ.

Tô Tạ lập tức dùng ánh mắt từ bi thương hại nhìn lại Triệu Bắc.

“... Ừm... cho ta...” Triệu Bắc trừng mắt thật to, nhưng ngữ khí lại yếu dần yếu dần, “... Ăn chút gì đi...”

Tô Tạ diện vô biểu tình phụt một tiếng.

... Cảm tình của tên này, chỉ vì đói quá nên rớt giá a.

Tô Tạ thất vọng hứ một tiếng, còn tưởng Triệu Bắc bị Bùi Nam đại triệt đại ngộ vô tình đả kích sau đó thất tình sau đó nghĩ không thông sau đó...

Hóa ra, chỉ là đói bụng thôi.

Triệu Bắc thấy chỉ trong một giây mà biểu tình Tô Tạ biến hóa khôn lường sau cùng còn dùng ánh mắt như bị phụ lòng nhìn mình, không khỏi nóng nảy, “Ta đã cả ngày... không, nửa ngày... kể từ sau buổi trưa gặp ngươi, không được ăn gì... Ta sắp đói chết rồi...”

“Chỉ mới hơn tám tiếng đồng hồ, ngươi không phải nhiều mỡ lắm sao, có thể dùng để chống đói.” Tô Tạ diện vô biểu tình véo một cái ngay bụng Triệu Bắc, muốn bao nhiêu hung hăng có bấy nhiêu hung hăng.

“Ngao... Ngươi nhẹ tay thôi! Còn nữa, đây là cơ bụng! Là cơ bụng! Không phải mỡ!” Triệu Bắc lập tức rưng rưng nước mắt.

“Cơ bụng cái đầu ngươi, rõ ràng là một đồng ba rọi.” Tô Tạ lại dùng sức hung hăng bấm một cái.

Triệu Bắc lập tức hai mắt nhắm lẹ.

“Không có gì để ăn...” Tô Tạ ngân giọng.

Triệu Bắc lập tức trưng vẻ mặt đáng thương.

Tô Tạ chợt cảm thấy trước mắt như đang tái hiện cảnh tượng con bọ giê Đức bên nhà đối diện mòn mỏi nhìn khúc xương trong tay mình.

“Giả nai vô hiệu.” Tô Tạ thiết diện vô tư.

“...”

Triệu Bắc thở dài: “Sao ta cứ cảm thấy ngươi rất có thành kiến với ta.”

“Là ảo giác của ngươi thôi.” Tô Tạ mỉm cười, lại mỉm cười.

“Thật sao?” Triệu Bắc nghi hoặc nhìn Tô Tạ, đột nhiên biến sắc, “Lẽ nào... thực chất là ngươi yêu thầm Bùi Nam? Thực chất ngươi và ta là tình địch?!”

“Yêu thầm cái đầu ngươi! Lão tử chỉ thích lực sĩ cơ bắp! Đàn ông thuần túy! Hán tử chân chính!” Tô Tạ phẫn nộ.

“Nói vậy ngươi cũng là gay?!” Triệu Bắc cả kinh thất sắc.

... Sao cơ?

Tô Tạ hoàn hồn lại, vừa rồi mình... hình như đã phát biểu gì đó không đúng thì phải?

“Khụ khụ...” Tô Tạ hắng giọng, “Thật ra, ta cũng không phải dạng đó, dạng đó rất khó nói, Tiểu Bùi hửn, hửn kỳ thực đã yêu thầm người từ lâu người có biết không? Hồi trưa ta chỉ đùa với người thôi, ta đã sớm biết hửn thích người, nhưng loại người đặc biệt vô tâm vô phế như người, ta muốn cho người nếm thử cảm giác nhọc tâm nhọc phế khi yêu thầm một người...”

“Ta biết rồi.” Triệu Bắc hai mắt long lanh.

Yeah! Thành công lái sang chuyện khác!... Đợi đã, Triệu Bắc vừa nói cái gì?!

“Người biết rồi?” Tô Tạ nghi hoặc.

“À thì... trưa nay ta đi tìm hửn tỏ tình, sau đó hửn rất vui, nói là thích ta đã lâu...” Triệu Bắc né tránh ánh mắt của Tô Tạ, tường thuật.

Đồng chí Tiểu Bùi người như thế là không nên! Người đúng là không có khí chất! Người ta vừa tỏ tình với người người liền lập tức đầu hàng! Tô Tạ trong lòng bị phẫn... Lúc này người nên vờn hửn mới đúng! Sau đó lãnh diễm cao quý nói rằng để ta suy nghĩ lại đã, ta cảm thấy với điều kiện của ta người không xứng với ta blablabla, vậy mới đúng a!

“Sau đó...” Triệu Bắc bỗng dưng im bặt.

“Sau đó?” Tô Tạ nhướn mày.

“Sau đó... Hửn áp ta vào tường... găm lấy ta...” Triệu Bắc run rẩy nói.

... Tốt lắm! Đồng chí Tiểu Bùi! Không ngờ người thuộc dạng trực tiếp chủ động!

“Sau đó... luồn tay vào trong quần ta...”

Làm tốt lắm đồng chí Tiểu Bùi! Không ngờ người lại nhiệt tình như vậy! Sau đó thế nào? Chẳng lẽ cười lên?!

“Sau đó... hửn tìm tới hoa cúc của ta... còn lật người ta lại... lấy chỗ đó cọ cọ vào đằng sau ta...” Cho dù da mặt Triệu Bắc có dày cỡ nào đi chăng nữa, nói đến đây cũng phải đỏ lên.

Phụt!!! Nghịch cp rồi!!! Thì ra đồng chí Tiểu Bùi là là là... Nội tâm Tô Tạ nháy mắt như có thần thú quá cảnh.

“... Sau đó... ta đẩy hửn ra... chạy trở về...” Triệu Bắc nói xong, hai mắt cũng không biết nhìn đi đâu.

“...” Tô Tạ vẫn đang chìm đắm trong cơn đả kích nghịch cp quá lớn này, thật lâu vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

“... Ta... ta không biết nên làm sao nữa... Ta là gay đã đành, vậy mà còn bị đặt ở dưới! Ta... ta không làm được...” Triệu Bắc nói xong, hai tay bưng mặt khóc oa oa.

“Làm số 0 thì đã sao?!! Người kỳ thị số 0?!!” Tô Tạ đột nhiên lòng đầy căm phẫn lớn tiếng quát.

“Không... không phải, ta chỉ là...” Triệu Bắc bị dọa hết hồn, hửn ngẩng mặt mờ mịt nhìn Tô Tạ không hiểu sao đột ngột nổi đóa, Triệu Bắc biểu thị phi thường phi thường không hiểu.

“... Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là lòng tự tôn của ta có chút không vượt qua được...” Triệu Bắc yếu ớt trả lời.

Sao?

Khoan đã, giọng nói này... không phải của Tô Tạ nha!

Triệu Bắc bỗng nhiên chấn động, quay đầu, nhìn ra phía sau.

Quả nhiên, đứng ngay cửa phòng, là một nam sinh tướng mạo thanh tú nhưng biểu tình có phần ủ dột...

... Bùi Nam.

Triệu Bắc gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tầm mắt chuyển sang... cà mèn trong tay Bùi Nam.

“Ăn? Muốn ăn? Đây là mỳ tôm hoành thánh đó.” Bùi Nam dùng bàn tay rảnh rỗi còn lại đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, dùng giọng điệu dụ dỗ nói...

Triệu Bắc lại gian nan nuốt một ngụm nước miếng.

“... Vậy chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện về vấn đề tự tôn đi.” Bùi Nam nói xong, mỉm cười.

Triệu Bắc một lần nữa gian nan nuốt một ngụm nước miếng.

Tô Tà dùng vẻ mặt “ta hiểu rồi” nhìn Bùi Nam, lại quay đầu dùng vẻ mặt “ta hiểu mà” nhìn Triệu Bắc.

Đương nhiên, trong ánh mắt nhìn người thứ hai, đồng cảm chiếm đa phần.

Sau đó, Tô Tà phi thường thức thời đứng dậy, đi ra khỏi phòng, sau đó phi thường ân cần xoay người đóng cửa lại.

Tô Tà ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, nghĩ thầm, mình có nên đi mua một lọ kem bôi da trị trầy xước không nhỉ?

Tác giả trò chuyện:

Nguyên nhân Tô Tà lòng đầy căm phẫn khi Triệu Bắc nhắc đến số 0, chắc các bạn đều hiểu...

17. Chương 17

Ra khỏi ký túc xá, Tô Tà tha thẩn đi ba bốn vòng trong sân bóng của trường.

Sau đó, hần bỗng nhiên phát hiện một chuyện phi thường quan trọng quan trọng phi thường.

Đó chính là, tiếp theo, hần nên đi đâu đây???

Ai biết được Bùi Nam và Triệu Bắc muốn tâm tình tới khi nào, rủi như còn tắt đèn dã chiến... mình mà quay về ngay lúc đó thì hiệu quả chắc chắn không thua gì cái bóng đèn tròn mười vatt a! Hơn nữa... hơn nữa xem cảnh hot tại hiện trường ngày mai mất mình nhất định sẽ nổi mọt lẹo... Hơn nữa... hơn nữa... hơn nữa với một cô gia quả nam như mình mà nói, chứng kiến một màn kích thích như vậy Tô Tà tuyệt đối cũng sẽ bị kích thích rất lớn a hu hu hu hu...

Vậy tối nay làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải qua đêm ở gầm cầu vượt?!!

Khoan nói tới tình cảnh thê lương đau khổ cỡ nào khi phải lỳ lất qua đêm ở gầm cầu vượt lấy trời làm chăn lấy đất làm chiếu, quan trọng nhất là... ở trong trường học mò đầu ra cầu vượt?

Tô Tà xụ mặt, tại sao lúc ra khỏi phòng hần lại không nghĩ tới vấn đề này a...

Tại sao lúc ra khỏi phòng hần lại đi đến tiêu sái như vậy...

Ít nhất...

Cũng phải đòi hai tên cầu nam nam kia tiền ngủ trọ bên ngoài chứ!

Bùi Nam và Triệu Bắc trong cảm nhận của hần phi thường cấp tốc chuyển thành đôi cầu nam nam.

Tô Tà nhăn mặt, bộ dáng đau khổ.

Lúc này nhạc nền trong thế giới nội tâm của hần bắt đầu vô hạn tuần hoàn: “Cải thìa a mà héo vàng

~ mới hai ba tuổi

đã không còn mẹ

”

Ngẫu nhiên có một trận gió đêm lạnh thấu xương thổi qua, Tô Tạ run rẩy níu thật chặt y phục trên người. Không, ban nãy nói sai rồi, lúc hấn tiêu sái đi ra khỏi phòng ít nhất cũng nên vơ theo cái áo bông màu vàng cỡ bự của Triệu Bắc!

Tô Tạ nghiêng mặt nhìn tình nhân hết đôi này tới đôi khác đi ngang qua bên người hấn, trong lòng vô hạn thê lương.

Người ta đi đôi về cặp, còn hấn một mình cô đơn.

... Tại sao chỉ trong nháy mắt đường như mọi cặp tình nhân trên đời đều đồng loạt xuất hiện thế này! Mưu đồ kích thích hấn có đúng không?

Tô Tạ oán giận nhìn đám tình lữ, càng thu người lại.

Sau đó hấn mới sực nhớ ra nơi hấn đang đứng được xem là một trong thập đại thánh địa hẹn hò của tình nhân ở đại học S...

Tô Tạ lại vô hạn thê lương thở dài thườn thượt.

Trùng hợp có một đôi tình nhân đang tiến về phía hấn, cô gái vóc dáng nhỏ nhắn khuôn mặt cũng coi như khả ái... Nhưng lúc nhìn thấy Tô Tạ, cô ta đột nhiên cười phụt một tiếng.

Tô Tạ ngẩn người, theo đường nhìn của cô ta ngó xuống dưới chân mình... là dép thỏ Tư Cơ.

Mà thật ra toàn thân trên dưới Tô Tạ đều là thỏ.

Hừ... Hấn thu hồi nhận xét ban nãy... Cô gái này một chút cũng không khả ái! (^)

Cô gái dường như nhìn ra được Tô Tạ đang xù lông, cũng không cười hấn nữa, quay sang thổ thổ với bạn trai đi bên cạnh: “Nơi này nghe nói là một trong thập đại thánh địa hẹn hò của tình nhân nga! Hơn nữa còn nghe nói tình nhân nắm tay nhau đi từ đầu đến cuối con đường nhỏ hai bên trồng đầy dương tử kinh kia, sẽ có thể bách niên giai lão trường trường cửu cửu!”

Nam sinh nọ rõ ràng chẳng mấy may để tâm tới truyền thuyết vớ vẩn này, chỉ ừm một tiếng.

Cô gái kia cũng không nổi giận, chỉ là lúc đi ngang qua Tô Tạ... chính xác hơn là đi ngang qua cây dương tử kinh sau lưng Tô Tạ, khẽ đưa tay nắm lấy tay bạn trai.

Đúng là chiều mù cặp mắt chó hợp kim của hấn rồi! Tô Tạ uể oải móc di động từ trong túi quần ra, lên QQ.

Cũng may lúc hấn tiêu sái rời khỏi ký túc xá vẫn nhớ mang theo điện thoại TVT

CV Chè đậu xanh đường phèn: Không còn nhà để về...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Mong được bao dưỡng TVT

Tô Tạ đã quen nói chuyện trong nhóm.

Lúc này trong nhóm dường như chỉ còn mình Tô Tạ, ngay cả tiểu học đệ cũng không online.

Tô Tạ đột nhiên cảm thấy thêm phần thê lương.

Thế nhưng, thoáng chốc, cả nhóm lại sôi nổi hấn lên.

Đạo diễn Canh nắm hương: Đại nhân người sao vậy ()/

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta không còn nhà để về nữa _

Sách hoạch Há cáo tôm: Đại nhân người đang đùa đúng không, chúng ta cũng không dám bao dưỡng a!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Hả? Tại sao?

Hậu kỳ Bánh khoai môn: Người coi như Quân Ý Như Đạo đại nhân chết rồi sao...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Bóp trán == liên quan gì tới hấn!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Quân Ý Như Dao đại nhân người mau ra đây! Tiểu thụ nhà người muốn ngoại tình kìa!

cv Chè đậu xanh đường phèn: ...

Đám yêu nữ hư hỏng này!

... Tuy rằng Tô Tạ có chút oán giận, nhưng nhiều hơn, chính là cảm giác ảm áp...

Thì ra đây là cảm giác hẳn thực sự tồn tại.

Không thể không nói, vừa rồi hẳn vốn tưởng rằng chỉ có một mình hẳn, nhưng lúc nhóm chat bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, trong lòng hẳn cũng bỗng nhiên nảy sinh cảm giác xúc động.

Loại cảm giác này... dường như trong nháy mắt, thấp sáng toàn bộ thế giới của hẳn.

Tô Tạ lập tức tự thấy mình có điểm văn nghệ thái quá, nhưng lúc này hẳn lại bất chợt nhận được tin nhắn riêng của Quân Ý Như Dao.

... Quân Ý Như Dao?

Tô Tạ run lên.

Cho dù đã gặp mặt ngoài đời thực, nhưng không hiểu sao lúc online tán gẫu vẫn rất khẩn trương.

Nếu như trước kia khi chưa gặp mặt sự khẩn trương đối với Quân Ý Như Dao là vì sùng bái, vậy sau khi gặp mặt hẳn còn khẩn trương vì cái gì?

Trong đầu Tô Tạ hiện lên một ý niệm mơ mơ hồ hồ...

Quân Ý Như Dao: Không nhà để về?

Đương nhiên, ý niệm này chỉ thoáng qua trong giây lát, đợi Tô Tạ hồi phục tinh thần, lập tức ấn phím di động trả lời.

Tô Tạ: Ân TVT

Quân Ý Như Dao: Sao vậy?

Tô Tạ: À thì... trong phòng... có chút chuyện... rồi... sau đó ta phải chạy ra ngoài...

Tô Tạ: Đêm nay có lẽ không còn nơi để tá túc TVT

Tô Tạ hàm hồ vài câu, trước khi chưa xác định thái độ của Quân Ý Như Dao đối với đồng tính luyến ái thế nào, hẳn cảm thấy không kể chuyện Bùi Nam Triệu Bắc thì tốt hơn...

Quân Ý Như Dao: Nga

May là Quân Ý Như Dao cũng không tiếp tục truy hỏi, Tô Tạ thở phào nhẹ nhõm.

Quân Ý Như Dao: Vậy người đến phòng ta đi.

Tô Tạ lập tức rút lại hơi thở phào vừa rồi.

Đời người không hề mang theo thay đổi chóng vánh như thế a!

Bọn họ không phải chỉ mới gặp nhau một lần thôi sao... tự nhiên lại ở chung?!!

Tô Tạ: Hả? Như vậy có vẻ không tiện cho lắm...

Quân Ý Như Dao: Người có gì không tiện?

Tô Tạ: Không không không phải... ta nghĩ phòng người còn có người khác... chắc là không tiện đúng không?

Quân Ý Như Dao: Tối nay trong phòng chỉ có mình ta.

Đại nhân đang ám chỉ chuyện gì chẳng???

Tại sao cứ cảm thấy lời của đại nhân lúc nào cũng ái muội như thế TVT

Trong lòng Tô Tạ bỗng nhiên một trận hồi hộp... Cơ mà hình như, không tìm được lý do từ chối a.

Tô Tạ: Vậy... vậy có bất tiện cho người không?

Quân Ý Như Đào: Nếu không thì sao?

Tô Tạ: Cám ơn đại nhân TVT đại ân đại đức của đại nhân tương lai ta tất nhiên sẽ báo đáp...

Tô Tạ: Vậy đại nhân ở lâu mấy? Phòng thứ mấy?

Tô Tạ: Đại nhân có cần ta tiện tay mang theo thứ gì không?

Tô Tạ lập tức khôi phục thái độ cún ôm chân.

Quân Ý Như Đào: Không cần.

Quân Ý Như Đào: Bây giờ ta lại ở ngay sau lưng người.

... Lại trùng hợp như thế?

... Uy, tại sao hắn phải thêm chữ 'lại'?

Tô Tạ: Đại nhân tại sao mỗi lần gặp nhau người lúc nào cũng đứng sau lưng ta TVT

Quân Ý Như Đào: Cho người một bất ngờ a

Tô Tạ: Ta quả thật rất bất ngờ TVT

Tô Tạ: Nhưng tại sao lần nào người cũng nhận ra ta?

Tô Tạ: Uy... trước đó hình như người chưa từng gặp ta nha.

Tô Tạ tự dừng nhớ tới vấn đề này, trước đây Thẩm Cố hắc là chưa từng gặp hắc, tại sao lần đầu tiên gặp mặt liền nhận ra hắc?

Tô Tạ mờ mịt quay đầu lại, quả nhiên thấy cách đó ba thước, có một nam sinh mang khăn choàng cổ màu kaki.

Tay hắc xách một cái túi, bên trong túi có một cái cà mèn.

A, tình cảnh này hình như đã gặp qua ở đâu thì phải?

Thấy ánh nhìn ngơ ngác của Tô Tạ, Thẩm Cố khẽ nâng cánh tay đang xách cái túi bảo vệ môi trường kia, nói: "Mỳ tôm hoành thánh."

A, lời thoại này hình như cũng đã nghe qua?

"Của Phùng X Ký?" Tô Tạ hỏi.

"Người cũng thích ăn mỳ tôm ở quán đó." Thẩm Cố mỉm cười.

Không phải câu trả lời, cũng không phải câu hỏi, mà là một câu trần thuật.

Hết thấy đều mang đến cho Tô Tạ một loại ảo giác, dường như bọn họ đã quen biết nhau từ rất lâu.

Không sai, chỉ là ảo giác mà thôi.

Rõ ràng hôm nay bọn họ mới gặp mặt lần đầu tiên.

"Ân," Tô Tạ gật đầu, "Người cũng thích sao?" Đây là một câu hỏi.

Thẩm Cố mỉm cười: "Ta đoán người thích." Đây là một câu trả lời trượt quớt.

"Tại sao?" Tô Tạ hỏi, nhưng ý hắc không chỉ đơn giản là tại sao Thẩm Cố biết hắc thích mỳ tôm của quán Phùng X Ký.

"... Giống như tại sao lần đầu tiên gặp mặt ta liền biết người là Tô Tạ." Thẩm Cố vẫn như cũ mỉm cười.

"... Tại sao?" Lần này Tô Tạ thực sự nghi hoặc.

“Ta đoán thôi.”

...

Tô Tạ biểu thị hấn lại bị nội thương rất nghiêm trọng.

Thẩm Cố cong khoe môi, “Người đợi lâu không?”

“... Cũng không lâu lắm.” Sao nói cứ như Tô Tạ chuyên môn đứng ở đây chờ hấn không bằng?

Thẩm Cố không nói gì nữa, chỉ tiến lên mấy bước, tới trước mặt Tô Tạ, chìa bàn tay không ra...

Tô Tạ nhanh nhẩu hiểu ý, vươn tay tiếp tay Thẩm Cố, nhân tiện lắc vài cái: “Hân hạnh hân hạnh...”

Thẩm Cố hơi nhú mày.

“...?” Nga, không phải muốn bắt tay sao... Tô Tạ nghi hoặc nhìn Thẩm Cố.

“Tay người lạnh quá.” Thẩm Cố đột nhiên nói.

“A... Thân nhiệt của ta vốn thấp hơn người thường một chút.” Tô Tạ định đưa tay gỡ gỡ đầu mình, nhưng không thành công rút ra khỏi bàn tay Thẩm Cố.

“...” Tô Tạ lại nghi hoặc nhìn Thẩm Cố.

“Đi thôi.” Thẩm Cố vừa dứt lời, liền kéo Tô Tạ xoay người bước đi.

“...” A?

Tô Tạ tuy trong lòng có rất nhiều rất nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn im lặng theo sau Thẩm Cố.

Được vài bước, Tô Tạ bỗng nhiên quay đầu nhìn hàng cây dương tử kinh đằng sau, không hiểu sao lại nhớ tới câu nói của cô gái ban nãy...

... Nghe nói tình nhân nắm tay nhau đi từ đầu đến cuối con đường nhỏ hai bên trồng đầy dương tử kinh kia... sẽ có thể bách niên giai lão trường trường cửu cửu...

18. Chương 18

Bày trí bên trong phòng Thẩm Cố không khác lắm so với phòng của bọn Tô Tạ, được quét dọn khá sạch sẽ, ít nhất trên sàn nhà không có những vật thể khả nghi, bít tất quần lót gì đó cũng không bị ném bừa bãi.

Tô Tạ bước vào lơ đãng ngó một vòng khắp phòng, mới quay đầu lại nhìn Thẩm Cố sau lưng hấn.

Chỉ thấy Thẩm Cố cũng đã vào nhà, sau đó tiện tay đóng cửa.

Không hiểu sao, chỉ một động tác phi thường tùy ý này của Thẩm Cố, lại khiến Tô Tạ bỗng dưng cảm thấy tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Thẩm Cố thấy Tô Tạ cứ ngơ ngác nhìn mình, nhướn mày, dường như đang tỏ vẻ nghi hoặc.

“Khụ khụ...” Tô Tạ tuyệt đối không thừa nhận hấn ngắm Thẩm Cố đến ngây dại, để di dời tầm mắt, hấn hỏi: “Học đệ này, sao phòng của các người chỉ còn một mình người?” Ngừ khí còn đặc biệt cường điệu hai chữ học đệ.

Thẩm Cố nói: “Nghỉ học mà, bọn họ về nhà cả rồi.” Nói xong, Thẩm Cố liền đi tới bên giường, ngồi xuống cởi áo khoác.

“Nga, phải ha, hôm nay là ngày nghỉ.” Tô Tạ làm bộ bình tĩnh đại ngộ, nhưng hai mắt vẫn gắt gao dõi theo từng động tác cởi áo của Thẩm Cố.

“Ân.” Thẩm Cố dường như không để ý tới ánh mắt lưu luyến của Tô Tạ trên người mình, chỉ lo cởi xong áo khoác, sau đó bắt đầu cởi tiếp áo len bên trong.

Động tác của Thẩm Cố không nhanh không chậm, khác hẳn với đám sói hoang trong phòng Tô Tạ vừa về ký túc xá liền tranh nhau tắm cho nên cởi đồ chớp nhoáng như sét đánh không kịp bưng tai, Tô Tạ cứ nhiên cảm thấy tư thế cởi áo của Thẩm Cố rất tao nhã.

“...” Tô Tạ sẽ không thừa nhận hẳn cực kỳ chờ mong... được thấy đại nhân ở trần.

“Ta đi trước tắm trước, người dùng máy vi tính không?” Thẩm Cố đứng dậy, nhìn về phía Tô Tạ.

“Ân, dùng...” Tô Tạ sẽ không thừa nhận hẳn rất thất vọng, hẳn cất lực gật đầu.

“...” Thẩm Cố khoe môi câu lên.

Uy? Đại nhân cười gì thế... Vẫn đang chìm đắm trong thất vọng, Tô Tạ ngờ nghệch nhìn bóng lưng Thẩm Cố xoay người bước đi.

Nghe tiếng cửa nhà tắm đóng lại, Tô Tạ cũng ngồi vào trước bàn máy vi tính.

Máy vi tính đã mở sẵn, đang ở trạng thái chờ.

Tô Tạ rê chuột, màn hình liền sáng lên.

Con chim cánh cụt ở góc phải bên dưới màn hình nhảy nhót liên tục... Tô Tạ tuy rất tò mò, nhưng hẳn vẫn quyết không mở QQ của Thẩm Cố.

Tô Tạ ngồi ngốc một hồi, cũng không biết làm gì, click vào biểu tượng chim cánh cụt trên màn hình, đăng nhập QQ.

Lúc này, trong nhà tắm truyền ra tiếng nước ào ạt.

Tô Tạ khả nghi đỏ mặt lên.

Hắn run rẩy hai tay gõ mặt mã, nhưng đôi tai lại không nghe lời chủ nhân cứ hứng lấy tiếng nước từ nhà tắm truyền ra.

Hắn thậm chí còn có thể tưởng tượng...

Nước phun từ vòi sen, xuôi dòng chảy xuống, bọt nước tung tóe, vẩy lên lớp gạch men trên tường, lăn xuống nền gạch bông chống trơn dưới sàn...

Còn Thẩm Cố đứng trên sàn, nước chảy dọc theo thân thể hắn, từ vai tới thắt lưng, từ eo tới...

STOP! Não bộ Tô Tạ lập tức vang lên báo động đỏ! Không được nghĩ tiếp nữa... còn tưởng tượng xuống phía dưới sẽ không phù hợp với trẻ em!

Tô Tạ nỗ lực thanh lý F5 lại đại não của mình, thế nhưng... thế nhưng... hẳn chỉ là một kẻ khẩu thị tâm phi.

Tô Tạ buồn bực, thấy mình rốt cuộc đã vào QQ.

Để gian nan kéo lực chú ý của mình khỏi phòng tắm, Tô Tạ lập tức mở khung chat với tiểu học đệ.

Tô Tạ: Vừa rồi người đi đâu vậy?

Học đệ: Học trưởng người đây là quan tâm ta sao? Ta cảm động quá hu hu hu hu...

Tô Tạ: Bớt nói nhảm đi, ban này cơm nước xong sao người không về ký túc xá?

Tô Tạ biết trình độ “trạch” của tiểu học đệ tuyệt không kém gì mình, hiếm khi ra ngoài một chuyến trở về nhất định sẽ thẳng tiến máy vi tính, sao có thể bỏ lỡ vì chuyện khác? Cho nên ban này online ngoài đường không thấy tiểu học đệ trên QQ hẳn liền lấy làm lạ, hẳn vốn còn định đến phòng của tiểu học đệ ngủ nhờ một đêm.

Học đệ: Học trưởng người thực sự quan tâm ta sao hu hu hu hu...

Tô Tạ: Chẳng lẽ là bị té xuống cống? Chắc chắc, đi đường phải cẩn thận.

Học đệ: Không phải TVT ban này bị người ta giành máy a.

Tô Tạ: Nga, trong phòng người cũng có người sao?

Học đệ: Học trưởng người đừng quên ta cũng là người TVT

Tô Tạ: Người cũng có thể coi là người sao?

Học đệ: Được rồi... nghe đồn ban này học trưởng vừa nói với nhóm là không còn nhà để về, sao vậy?

Tô Tạ: Trong phòng ta đôi cầu nam nam kia đã thành với nhau rồi, ta không muốn ở lại làm bóng đèn cao thế.

Học đệ: Thấy chưa, trước đó ta đã nói tên Triệu Bắc này chắc chắn là gay mà!

Nga? Tô Tạ đơ một hồi, nhớ lại hình như tiểu học đệ quả thật từng nói như vậy.

Tô Tạ: Sao người biết?

Học đệ: Hứ... đây là trực giác của đồng loại.

Tô Tạ: ...

Uy, hình như hần vừa nghe được một chuyện đáng sợ.

Tô Tạ: Người cũng là gay?!!

Học đệ: Ách... Cư nhiên bị người phát hiện rồi!!!

Tô Tạ: ...

Học đệ: Nếu đã bị người biết được, vậy cũng hết cách, người chỉ có thể lấy thân báo đáp.

Tô Tạ: Lấy thân báo đáp cái đầu người!

Tô Tạ: Cuốn gói biến đi cho ta nhờ!

Học đệ: Hu hu hu hu người kỳ thị gay

~~Tô Tạ: Không, ta chỉ kỳ thị người thôi.

Học đệ: Hu hu hu hu

~~Tô Tạ tâm tình cực tốt bắt đầu lên diễn đàn, ngồi xem một hồi, phát hiện tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng lại.

Kế tiếp, có lẽ đại nhân bắt đầu mặc quần áo...

Nhịp tim Tô Tạ lại đột ngột tăng tốc.

Sau đó hần... đỏ mặt lần thứ hai.

Cửa phòng tắm mở, Thẩm Cố bước ra.

Mái tóc hần ướt sũng nhỏ nước, sợi tóc thấm nước càng có vẻ mềm mại, những giọt nước li ti chảy xuống cần cổ lộ ra khỏi chiếc áo thun tay dài của Thẩm Cố.

Thuận theo đường nhìn của Tô Tạ, Thẩm Cố đi tới bên cạnh hần.

Tô Tạ lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Thẩm Cố chống tay phải lên bàn máy vi tính, cúi người từ từ ghé sát tai mình.

Tô Tạ ngửi thấy mùi sữa tắm trên người Thẩm Cố, hình như là hương bạc hà thanh mát...

Thẩm Cố cúi xuống, click mở QQ của hần, một khung chat lập tức bắn ra.

Anh hai: Tiểu Cố, nhận được quà sinh nhật chưa?

Anh hai? Là anh hai của Thẩm Cố sao? Quà sinh nhật... Tô Tạ sững sốt, hần nhớ trong profile của Thẩm Cố rõ ràng ghi sinh nhật là tháng sau mà!

Hắn nghi hoặc nhìn Thẩm Cố, chỉ thấy Thẩm Cố bĩu môi, sau đó vươn những ngón tay trắng nõn thon dài gõ chữ trên bàn phím —— Nhận được rồi.

Sau đó Tô Tạ thấy người bên kia khung chat với Thẩm Cố tức tốc sign out, avatar xám xịt.

Thẩm Cố cũng đứng thẳng người lại, ngồi vào bên giường, cầm khăn bắt đầu lau tóc, không nói lời nào.

“Sinh nhật người... không phải tháng sau sao?” Tô Tạ quyết định phá vỡ sự im lặng.

“... Ân.” Thẩm Cố chỉ phát ra một tiếng.

Vậy tại sao...? Tô Tạ dùng ánh mắt thể hiện nghi vấn.

“Hắn nhớ lộn ngày.” Thẩm Cố trả lời qua loa.

“...” Nào bộ Tô Tạ lập tức trình chiếu đoạn phim lâm li bi đát ân oán hào môn gia tộc anh em cùng cha khác mẹ tàn sát nhau vân vân.

“Khụ khụ...” Tô Tạ quyết định duy trì trầm mặc.

“Người muốn tắm không?” Thẩm Cố lau đầu xong, ngược mắt nhìn Tô Tạ.

“A... muốn!” Tại đôi cẩu nam nam kia mà Tô Tạ vốn định đi tắm nhưng quên mất, nhưng Tô Tạ có điểm xấu hổ, “Tuy đồ không cần thay... nhưng không có mang theo những vật dụng tắm rửa cần thiết...”

“Chỗ ta có đồ mới, chưa từng dùng qua.” Thẩm Cố nói, đứng dậy lấy hộp quà đặt trên giường.

“Ồ...” Tô Tạ ngơ ngác.

“Đây là... quà sinh nhật,” Thẩm Cố giải thích, “Hắn nói là quần lót.”

... Sinh nhật tặng quần lót? Những ảo tưởng về ân oán anh em lung tung trong đầu Tô Tạ lập tức tan biến.

“Ta vẫn chưa mở quà, người mở đi.” Thẩm Cố nói, đưa hộp quà cho Tô Tạ.

“Chuyện này... không hay cho lắm...” Khụ khụ, nói sao cũng là quà sinh nhật của đại nhân a, hắn cứ thế mà mở coi sao được!

“Nếu người không định mặc gì bên trong, ta cũng không ngại.” Thẩm Cố mỉm cười.

“... Đa tạ ơn ban quần lót của đại nhân!” Tô Tạ lập tức nhận lấy, bắt đầu giải phẫu hộp quà.

Lúc mở ra, Tô Tạ triệt để .

... Quần lót thổ Tư Cơ.

Bao nhiêu ảo tưởng về hình tượng đại ca của Thẩm Cố trong Tô Tạ tức khắc vỡ tan tành thành từng mảnh đau đớn.

“Anh hai người... Khụ khụ, khiêu thẩm mỹ thật trẻ trung...” Tô Tạ đẩy lòng rơi lệ, thay thêm cái quần lót thổ Tư Cơ này nữa, cả người hắn sẽ trăm phần trăm thổ Tư Cơ a!

Thẩm Cố cũng ho nhẹ một tiếng.

Tô Tạ không biết dùng biểu tình gì cầm lên một cái trong đó, phát hiện hóa ra tổng cộng chỉ có hai cái... Uy uy, Thẩm đại ca đừng nói keo kiệt thế chứ, sinh nhật tặng quần lót đã đành, còn tặng có hai cái!

Thế nhưng nhìn vẻ mặt dị thường bình tĩnh của Thẩm Cố, Tô Tạ cũng không tiện phát biểu ý kiến, “VẬY... ta lấy cái này.”

“Đợi đã,” Thẩm Cố dừng một chút, vươn tay cầm lên cái còn lại, đưa cho Tô Tạ, “Cái này đi.”

“... Cũng được.” Hai cái có gì khác nhau sao? Nhưng nể mặt Thẩm Cố mới là chủ nhân chân chính của cặp quần lót này, Tô Tạ vẫn nhận lấy cái quần Thẩm Cố đưa qua, sau đó hắn chết điếng phát hiện... Hai cái quần lót quả thật có điểm khác nhau, cái trong tay Tô Tạ hiện tại in thổ Tư Cơ... trên đầu còn gắn hai đóa hoa!

Cho nên nói, hắn cầm trong tay chính là thổ cái sao?

19. Chương 19

Tô Tạ nhăn mặt nhíu mày, mang theo quần lót thổ Tư Cơ cái đi vào phòng tắm.

Thẩm Cố đắm đắm nhìn theo bóng lưng Tô Tạ, mãi cho đến khi Tô Tạ đóng cửa phòng tắm “phách” một tiếng không lớn không nhỏ, mới quay đầu nhìn về phía màn hình vi tính, ánh mắt trầm ngâm.

Trên màn hình khung chat với Thẩm Kỳ vẫn chưa đóng, tuy rằng avatar xám xịt hiển thị đối phương đã thoát QQ.

Thẩm Cố sực nhớ tới mấy hôm trước anh hai nói muốn tặng mình quần lót làm quà sinh nhật...

“... Ta tặng người hai cái quần lót... một cái cho người... một cái cho bà xã người...”

“Quần lót tình nhân nga ~ “

Thẩm Cố nhớ lúc đó hắn còn hừ mũi trước câu nói của anh hai, bây giờ ngẫm lại...

Thật ra một khi tiếp thu được giả thiết này, cũng trở nên có cảm giác hơn đây nhỉ?

...

Bên trong phòng tắm.

Tô Tạ đứng mở vòi sen, nước ào ào phun xuống...

Nhiệt độ không nóng không lạnh, rất vừa ý.

Tô Tạ cứ thế đứng chờ ra, mặc cho dòng nước cọ rửa, trong lòng lại nghĩ... Ờ, hiện tại có đúng là đang tiến triển quá nhanh không?

Phi phi! Hắn đang nghĩ gì thế này! ... Lát nữa cũng đâu phải bước ra hiển thân!

... Uy uy... Rốt cuộc mình đang nghĩ loạn thất bát tao gì a!

Tô Tạ lệ rơi đầy mặt ngăn chặn dòng tư lự lung tung đó, nhưng phát hiện ý niệm tà ác của mình cứ như ngựa hoang xông chổng...

...

Bên ngoài phòng tắm.

Thẩm Cố ngồi trước màn hình, tay trái chống cằm, tay phải rê chuột vào diễn đàn.

Nền diễn đàn mang màu hồng phấn mơ màng, loại màu sắc khiến người miên man bất định...

Màu mắt Thẩm Cố bắt đầu sẫm thêm vài phần.

...

Bên trong phòng tắm.

Tô Tạ trút sữa tắm vào lòng bàn tay, dịch thể dính dính màu kem, có chút mát lạnh.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới... hình như trong rất nhiều tiểu thuyết... đều nói dùng sữa tắm để bôi trơn?

Thế nhưng Tô Tạ cũng nhớ hắn từng xem khoa học thường thức, nói nếu thực sự dùng sữa tắm bôi trơn, đợi khi khô rồi sẽ bị đông cứng...

Khoan đã, tại sao hắn lại nghĩ đến chuyện này!

Tô Tạ cuống quýt lắc đầu, lắc cho những ý niệm vô cùng không hài hòa kia văng ra khỏi não.

Hắn đưa tay chỉnh vòi sen phun ở mức mạnh nhất, sau đó cắn răng thoa chỗ sữa tắm mát lạnh lên người...

...

Bên ngoài phòng tắm.

Thẩm Cố nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, màu sắc thâm trầm.

Hắn nhìn màn hình, tay phải đặt trên bàn máy vi tính, từng chút từng chút một, siết chặt lại.

Hô hấp cũng từng chút từng chút một, nặng nề hơn, không thể khống chế...

...

Bên trong phòng tắm.

Tô Tạ vừa xoa bọt sữa tắm trên người, vừa ngân nga hát khê.

Hắn đang tắm trong phòng tắm của đại nhân la la...

Hắn dùng sữa tắm của đại nhân na na...

Mùi hương trên người hắn giống với đại nhân nha nha...

Càng nghĩ, Tô Tạ càng hát phiêu hơn...

...

Bên ngoài phòng tắm.

Thẩm Cố nghe tiếng ngân từ trong phòng tắm truyền ra, câu lên khóe môi hồng nhạt.

Hắn nheo mắt, mang theo một tia ý vị lười biếng.

Cầm hắn có đường cong mạnh mẽ mà ưu mỹ, hơi ngược lên.

Hắn từ từ nhắm mắt lại.

...

Bên trong phòng tắm.

Tô Tạ đóng vòi sen, dùng khăn lông tùy tiện lau khô thân thể, bắt đầu mặc quần áo.

Lúc cầm lấy cái quần lót thổ Tư Cơ, Tô Tạ bất chợt nghĩ...

Nếu mình mặc cái này, đại nhân mặc cái còn lại, vậy bọn họ...

Không phải là mặc quần lót tình nhân rồi sao?

Khuôn mặt Tô Tạ tức tốc đỏ lên.

Hắn lại cuống quýt lắc đầu, nhanh chóng mặc đồ, mở cửa, bước ra.

...

Bên ngoài phòng tắm.

Thẩm Cố nghe thấy tiếng then cửa nhà tắm bị kéo, chậm rãi mở mắt, quay đầu, liền thu hết cảnh sắc trước mắt vào đáy mắt.

Tô Tạ chỉ mặc một cái áo thun tay dài màu trắng mỏng manh, phía dưới là một chiếc quần đùi.

Bởi vì vừa tắm xong, trên mặt Tô Tạ nổi lên một tầng hồng nhạt, đến lông mi cũng như đắm sương đêm, đôi môi cũng một màu hồng phấn, lúc này đang mím chặt, trông như có chút ủy khuất.

Thẩm Cố chợt cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng, như bị ai đó cù lét, nhồn nhột.

Tô Tạ vừa ra khỏi nhà tắm, liền thấy Thẩm Cố ngồi trước bàn máy vi tính bỗng đứng nhìn về phía mình.

Ánh mắt hắn như hồ sâu suối thâm, khuynh đảo dậy sóng.

Tô Tạ nuốt một ngụm nước bọt... thầm nghĩ, đại nhân đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta a... hại ta... thật muốn áp đảo người...

Thẩm Cố không nói gì, chỉ nhìn Tô Tạ.

“Nga... Sao vậy?” Tô Tạ có chút kỳ quái nhìn Thẩm Cố, lại cúi đầu nhìn mình, hình như đâu có gì không ổn a.

“Đồ của người...” Thẩm Cố nói.

“Rất cuộc bị làm sao?” Tô Tạ càng thêm nghi hoặc, không hề phát giác giọng điệu mình càng giống như đang làm nũng.

“... Không có thỏ Tư Cơ.” Thẩm Cố cuối cùng cũng nói xong.

“...” Tô Tạ bĩu môi.

Đại nhân đang trêu hấn đúng không?

Đại nhân đang trêu hấn chứ gì!

Nhất định là như vậy!

Không phải hôm nay hấn trùng hợp mặc một cái áo khoác thỏ mang một đôi dép thỏ sao!

Lại thêm một cái quần lót thỏ Tư Cơ...

Nhưng cũng không thể kết luận hấn cuồng thỏ Tư Cơ nha!

“Chết tiệt lão tử không phải fan cuồng thỏ Tư Cơ (^) !” Tô Tạ sảng giọng.

Nếu như đang ở trên QQ, Tô Tạ nhất định sẽ tàn bạo thêm một cái biểu tình thế này (^)

Thẩm Cố chỉ mỉm cười.

“Lão tử cũng không phải thiếu nữ!” Tô Tạ tiếp tục hung hăng nói.

Thẩm Cố vẫn mỉm cười.

“Lão tử là bề ngoại đàn ông thuần chủng nội tâm cũng đàn ông thuần chủng!” Tô Tạ chắc nịch khẳng định.

Thẩm Cố vẫn như cũ mỉm cười.

“...” Tô Tạ phiền muộn phát hiện hình như mình càng nói càng rối càng vô hiệu.

“Mặc kệ người tin hay không... dù sao ta tin là được!” Cuối cùng Tô Tạ dùng câu này để tổng kết luận điểm.

“Àn.” Thẩm Cố vẫn duy trì độ cong nơi khoe miệng, dùng ngữ khí nhu hòa nói, “... Vuốt giận.”

Tô Tạ trong lòng kịch liệt chấn động.

Đại nhân cư nhiên...

Cư nhiên dùng ngữ khí ôn nhu như thế nói... Vuốt giận...

Nhưng không phải ở trên QQ! Mà là ở hiện thực!

Tô Tạ đã bị một câu nói thu phục triệt để.

“... Đại nhân, ta chịu thua rồi QAQ...”

“Ta muốn ôm chân đại nhân hát Chinh phụ ngâm...” (*học máu* =)))))))))

Thẩm Cố phì cười.

Tô Tạ hé miệng, lại không biết nên nói gì nữa.

Nhưng hấn phát hiện, cứ như thế, một bụng buồn bực ban nãy của hấn đã biến mất tự bao giờ, tâm tình khẩn trương mỗi lần đối mặt với đại nhân cũng giảm đi không ít.

“Đói bụng chưa? Đói thì ăn hoành thánh đi.” Thẩm Cố nói, đưa tay đẩy cà mèn trên bàn về phía Tô Tạ.

“... Ừm.” Tô Tạ không phải một người hay làm bộ làm tịch, dù sao món ngon trước mắt hẳn chưa bao giờ ra sức khước từ.

Vì vậy hẳn rất tự nhiên tiếp nhận cà mèn mở ra.

“... Vẫn còn nóng a.” Tô Tạ nghe mùi thơm xông vào mũi, lập tức nuốt nước miếng.

“Àn, ta vừa mua về tình cờ gặp người bên dưới.” Thẩm Cố nhìn bộ dáng gấp gáp vội vã của Tô Tạ, khóe miệng không khỏi lại câu lên một độ cong nho nhỏ.

“Ngô... đại nhân người muốn ăn không?” Tô Tạ đang ngón một cục hoành thánh, ngẩng đầu nhìn Thẩm Cố, đúng lúc thấy hắn đang cong môi.

“Không cần, người ăn đi.” Thẩm Cố vươn tay trái, đặt lên bàn mấy vi tính, chống cằm.

“Ngô...” Tại sao nụ cười của đại nhân... thoát nhìn... có điểm vi diệu???

Tô Tạ tuy không quen bị người khác nhìn mình ăn cho lắm, nhưng ngấm lại nếu người kia là đại nhân... chắc cũng không sao....

Vì vậy Tô Tạ lại cúi đầu tiếp tục sự nghiệp càn quét.

“... Ngon ghê, đại nhân người không ăn thật sao?” Một lát sau, Tô Tạ quả thực đã có chút không chịu nổi ánh mắt sáng quắc từ phía đối diện, ngẩng đầu lên lần nữa.

... Đại nhân nhất định là rất muốn ăn hoành thánh nhưng lại ngại ngần không chịu nói thẳng nên mới dùng tới kế sách vòng vo nhân thân công kích như vậy!

“Không ăn thật sao?” Tô Tạ lại hỏi.

“Không cần.” Thẩm Cố vẫn không dời mắt khỏi Tô Tạ.

“... Nga.” Tô Tạ cúi đầu.

Lại một lát sau.

“Người thực sự không ăn à? Ngon lắm đó!”

“... Đúng là trông rất ngon lành...” Thẩm Cố dùng tay trái chống cằm nhìn Tô Tạ.

“Ngô...” Tô Tạ nghe vậy ngẩng đầu, vừa vặn nghênh đón ánh mắt của Thẩm Cố...

Lúc này trong miệng Tô Tạ đang ngậm một cục hoành thánh, ngơ ngác nhìn Thẩm Cố.

Đôi môi hắn bởi vì dính dầu nên trơn bóng, cánh môi hơi hé mở mang đường cong đầy đặn.

“Nhất định rất ngon...” Thẩm Cố vươn ngón trỏ tay phải, thấm thấm váng dầu trên môi Tô Tạ.

“...” Tô Tạ sững sốt.

“...” Thẩm Cố mỉm cười, đặt ngón trỏ lên môi mình, sau đó thè lưỡi liếm liếm.

“...” Tô Tạ hóa đá.

“...” Thẩm Cố lại liếm liếm ngón tay, sau đó cắn nhẹ một cái.

Tô Tạ nhìn động tác của Thẩm Cố, vô thức vươn đầu lưỡi liếm môi mình.

Thẩm Cố vẫn giữ nguyên nụ cười, chỉ là mâu quang trong nháy mắt tối thêm vài phần.

Tô Tạ cảm thấy nụ cười này của Thẩm Cố rất kỳ quái...

Thế nhưng không nói ra được là kỳ quái ở điểm nào.

Tô Tạ nuốt tiếp một ngụm nước bọt, hé miệng định hỏi...

Nhưng ngay giây phút hắn hé miệng, liền bị ngón trỏ của Thẩm Cố, thọc vào.

Tô Tạ theo phản xạ định cắn xuống, nhanh như chớp, hắn bỗng dưng nghĩ...

Đây có tính là gián tiếp hôn môi với đại nhân không?

Thẩm Cốc nhìn Tô Tạ ngồi đối diện đang ngậm ngón tay mình, màu sắc càng lúc càng thâm trầm.

“Ngô...” Tô Tạ theo bản năng dùng lưỡi mình quần lấy dị vật xâm nhập trong miệng.

Khóe miệng Thẩm Cốc vẫn mỉm cười như trước, chỉ là đáy mắt mơ hồ có màu sắc khác.

“...” Tô Tạ nhìn Thẩm Cốc, tim đột nhiên đánh thịch một cái... Bởi vì ngón tay của Thẩm Cốc cào vào càng sâu, gần như sắp đến cổ họng.

“...” Tô Tạ mở to mắt, tuy rằng ngón trỏ của Thẩm Cốc không thể cứ mãi xâm nhập vào sâu bên trong, nhưng cảm giác cổ họng bị dị vật ngăn chặn rất không dễ chịu...

May là Thẩm Cốc chỉ dừng một chút ở đầu cuống họng hắn, rồi thu trở về.

“Khụ khụ...” Tô Tạ thanh thanh yết hầu, trực xuất cảm giác khó chịu lúc này.

Khi hắn một lần nữa ngẩng đầu nhìn Thẩm Cốc, biểu tình của đối phương đã khôi phục như thường, ánh mắt cũng khôi phục vẻ ngời sáng ban đầu.

Thấy Tô Tạ nhìn mình, Thẩm Cốc cũng nghênh đón ánh mắt của Tô Tạ.

“...” Tô Tạ chỉ trừng mắt thật to nhìn Thẩm Cốc.

Thẩm Cốc lại chậm rãi cong khóe miệng, nhưng cảm giác không giống với bất cứ nụ cười nào mà Tô Tạ từng thấy trước đó, còn mang theo chút lưỡi biếng.

“... Người không có gì muốn nói sao?” Thẩm Cốc nheo mắt, mâu quang cường thịnh.

“Ngô...” Tô Tạ dừng một chút, sau đó gật đầu: “Có.”

“Àn?” Thẩm Cốc mỉm cười nhưn mày.

Tô Tạ hít sâu một hơi, sau đó xuất khẩu như điện...

“Người là đồ tiểu yêu tinh hư hỏng!”

20. Chương 20

Thẩm Cốc: “... =_=”

Tô Tạ: “... ()”

Đại nhân ghen hòng rồi! người đang kiêu ngạo cái quái gì...

Đại nhân cư nhiên bị một câu nói của mình làm ghen hòng rồi! rốt cuộc người đang kiêu ngạo cái quái gì...

Tô Tạ cảm thấy có điểm lằng lằng... cho nên nói người rốt cuộc kiêu ngạo cái quái gì...

Thẩm Cốc quay mặt đi, dường như đang áp chế thứ gì đó.

Tô Tạ vẫn như cũ giữ biểu tình ()).

Hồi lâu, Thẩm Cốc mới quay lại, đồng thời còn phát ra một tiếng thở dài rất khẽ.

“Ai...”

Tô Tạ nghe không rõ lắm, đợi khi hắn muốn hỏi, đã thấy Thẩm Cốc khôi phục thần sắc bình thường.

Tô Tạ chớp chớp mắt.

Thẩm Cố hơi nghiêng đầu, nhắm mắt lại, vươn hai ngón tay thon dài trắng nõn, xoa xoa huyệt vị ở đầu sống mũi, giữa hai mắt.

“Đại nhân người mỗi mắt sao...” Tô Tạ rất thức thời.

Thẩm Cố không hề phủ nhận, hừ nhẹ một tiếng, “... Ân.”

“Vậy chúng ta ngủ thôi...” Tô Tạ vừa dứt lời, chợt phát hiện có điểm không đúng.

Thẩm Cố lập tức mở mắt, chăm chú nhìn hắn.

“Ách, ý ta là... Chúng ta cùng đi ngủ thôi...” Tô Tạ mấp máy đôi môi, suy nghĩ nửa ngày mới nặn ra được một câu chữa cháy.

Trong đôi mắt đen nhánh của Thẩm Cố dường như có quang mang uyển chuyển lóe lên.

... Tại sao vẫn cảm thấy quái quái a! Tô Tạ rất ư bối rối TAT

“Ý ta là... Chúng ta cùng đi ngủ...” Tô Tạ càng nói mặt càng đỏ, ngay cả vành tai mỏng manh cũng ửng ửng một màu hồng nhạt, hắn dừng một chút, bổ sung: “... Ngủ xa nhau.”

Thẩm Cố vẫn chăm chú nhìn Tô Tạ, chỉ là khóe miệng lại câu lên đường cong quen thuộc.

Tô Tạ hung hăng trừng mắt, như thể chứng tỏ mắt mình rất to.

Thẩm Cố mỉm cười, vẫn trong treo như vậy.

Tô Tạ ngẩn ngơ nhìn Thẩm Cố, đột nhiên nghĩ tới một câu thơ...

Bóng đêm dần phủ hồ sâu lắng, hương thềm lan tỏa dưới hoàng hôn.

Tuy rằng, hắn không biết tại sao lại nhớ tới câu thơ này.

Bởi vì... câu thơ này, chẳng mấy may liên quan tới người trước mặt...

Thẩm Cố thấy Tô Tạ cứ ngây ra nhìn mình, ý cười trong mắt càng nồng hơn.

Tô Tạ gần như có thể nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong con ngươi Thẩm Cố, sau đó hắn lại đột nhiên nhớ tới một câu nói...

Nếu bạn có thể nhìn thấy mình trong mắt đối phương, như vậy chứng tỏ đối phương nhất định quan tâm bạn.

...

Tô Tạ đang muốn từ đáy lòng cười nhạo mình quá mức văn nghệ, nhưng bỗng dưng phát hiện Thẩm Cố đang chăm rĩ cúi đầu lại gần.

... A? Tô Tạ lập tức càng thêm mờ mịt.

Thẩm Cố nhìn bộ dáng ngốc nghếch này của Tô Tạ, ý cười trong mắt trái lại biến mất ngay tức khắc, mà lắng đọng thành một thứ Tô Tạ không hiểu.

Tô Tạ cứ thế ngơ ngác nhìn Thẩm Cố càng lúc càng gần... Cuối cùng môi hắn nhẹ nhàng đáp trên mi mắt mong manh của Tô Tạ.

Tô Tạ triệt để ngây dại tại chỗ.

Thẩm Cố chỉ dừng trên mắt hắn một chút, liền đứng lên.

Hắn thấy Tô Tạ cố sức trừng mắt thật to, lại cong khóe miệng.

“Nụ hôn ngủ ngon...” Thẩm Cố vươn ngón trở tay phải vuốt môi mình.

“... Ngủ ngon.”

Nói xong, Thẩm Cố xoay người, không nhanh không chậm, thông thả khoan thai.

... Để lại một bóng lưng hoàn mỹ cho Tô Tạ.

Tô Tà khờ khạo nhìn Thẩm Cố ung dung nằm xuống giường, sau đó kéo chăn phủ lên người...

“Trước khi lên giường nhớ tiện tay tắt đèn.”

Thẩm Cố trở mình sang một bên, đăm định căn dặn.

“...” Tô Tà phát hiện từ sau khi quen biết đại nhân, số lần hấn phát ngực cùng xung động muốn bùng nổ có chiều hướng tăng mạnh.

Lặng lặng tắt đèn, Tô Tà lẩn mò theo thành giường, bò lên cái giường gần đó.

Trong bóng tối, Tô Tà lẳng lẳng mở mắt nhìn trần nhà.

... Nụ hôn ngủ ngon gì chứ!

Tô Tà vô thức đưa tay sờ sờ môi mình...

Tại sao... cứ cảm thấy có điểm... hơi thất vọng thế nhỉ?

Ảo giác!

Nhất định là ảo giác!

Tô Tà từ từ nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

... Thế nhưng, vẫn ngủ không được, làm sao bây giờ...

Tô Tà trở mình qua lại mấy lần, có chút buồn bực.

Đây không phải tại Tô Tà có tật ngủ quen giường, chẳng qua vì người đang ngủ đối diện chính là người hấn luôn tâm tâm niệm niệm, không phải không phải... là ngưỡng mộ đã lâu mới đúng! Cho nên trong lòng không khỏi có phần kích động mà thôi.

Tô Tà lại trở mình, thầm nghĩ nếu đã như thế, đành phải đếm cừ vậy...

Vì vậy, Tô Tà bắt đầu đếm cừ.

Một Quân Ý Như Đào...

Hai Quân Ý Như Đào...

Ba Quân Ý Như Đào...

...

Cứ thế này càng thêm khó ngủ a a a TAT!!!

...

Hôm sau lúc Tô Tà vác bản mặt bắt mần rõ ràng ngủ không đủ giấc gian nan bò dậy, Thẩm Cố đã đánh răng rửa mặt chải đầu xong xuôi, đang ngồi trước bàn máy vi tính, thần thanh khí爽.

Tô Tà tràn ngập oán niệm trừng mắt liếc Thẩm Cố.

Dường như để ý tới ánh nhìn u oán của ai đó, Thẩm Cố quay đầu bắt gặp một Tô Tà tóc tai bù xù, biểu tình cực độ tối tăm, ống quần bên dài bên ngắn, thoạt trông có điểm chán chường, bèn mỉm cười nói: “Điểm tâm ta đã mua sẵn rồi... Người muốn ăn trước, hay là rửa mặt trước?”

Trong đầu Tô Tà tự động trình chiếu một thước phim: Thẩm Cố mặc tạp dề màu đỏ, trên đó in hình thỏ Tư Cơ, mình vừa đi làm về hấn liền như vợ hiền giúp mình cởi cà- vạt, mỉm cười hỏi: “Nước tắm đã chuẩn bị sẵn, cơm nước cũng đã làm xong, người muốn tắm trước, hay là ăn cơm trước, hay là... ăn ta trước?” Nói xong, Thẩm Cố đỏ mặt tự cởi tạp dề, để lộ thân thể trắng sau tạp dề ngoại trừ cái quần lót in thỏ Tư Cơ ra không còn mặc gì nữa...

Tô Tà vẫn còn đắm chìm trong trí tưởng tượng của mình, đôi mắt nai tơ nhìn Thẩm Cố...

“... Ân?” Thấy Tô Tà lại làm mặt ngố, Thẩm Cố nhướn mày hỏi.

“Ăn người trước...” Tô Tạ ngây ngô nói, nhưng lời vừa ra khỏi miệng hắn liền phát giác mình đang ở hiện thực, cuống cuồng chữa cháy, “... Ăn điểm tâm người mua trước...”

“... Ăn?” Thẩm Cố tiếp tục nhướn mày, tự tiểu phi tiểu.

“Không có bàn chải không có khăn ta làm sao rửa mặt...” Tô Tạ lí nhí vì chột dạ.

“Bàn chải? Chỗ ta có sẵn...” Thẩm Cố từ tốn mở miệng.

“Nga nga vậy thì tốt ta đi đánh răng trước đây.” Tô Tạ liên tục gật đầu vô cùng cao hứng vì trọng tâm câu chuyện đã được chuyển đổi.

“... Là một bộ với bàn chải ta đang dùng, bàn chải tình nhân.” Thẩm Cố chậm rãi hoàn thành câu nói.

“...” Đại nhân người nói nguyên câu một lượt sẽ chết sao sẽ chết sao TAT

“Ách, vậy... người để dành cho bạn gái người dùng?” Chính Tô Tạ cũng không biết tại sao mình lại hỏi câu đó.

“Người dùng đi.”

“Không được đâu... Ha ha, hai thằng con trai mà dùng bàn chải tình nhân gì chứ...” Tô Tạ ở trong lòng thầm phỉ nhổ cái sự ngu của mình, không hỏi là được rồi!

“Không phải người cũng đang mặc quần lót của ta sao?” Thẩm Cố rất bình tĩnh nhìn Tô Tạ, “Chúng ta mặc... hình như là quần lót tình nhân a.” Nói xong, hắn mỉm cười.

“...” Tô Tạ tự nhủ với lòng, phải kiên cường! Phải kiên cường a! Phải vững vàng chịu đựng a a TAT Đại nhân chỉ là đang đùa với người thôi... không phải ám chỉ gì đâu!

Vì vậy Tô Tạ mặt bí xị đi đánh răng.

Đánh răng xong, Tô Tạ miệng đầy bọt trắng chạy đến trước mặt Thẩm Cố, “Vay khăn đâu?”

“Người dùng của ta luôn đi.” Thẩm Cố dán mắt vào màn hình.

“Chuyện này... không tiện lắm.” Tô Tạ ngập ngừng.

“Có gì không tiện?” Hai mắt Thẩm Cố vẫn không rời khỏi màn hình, “Dù sao chúng ta cũng mặc quần lót tình nhân rồi.”

“...” Tô Tạ!!! Người phải đứng vững!!! Phải kiên cường!!! Đây chỉ là trò đùa thẳng cấp mà thôi!!!

Tô Tạ hít một hơi thật sâu, lui khỏi sân khấu.

Đợi Tô Tạ xong xuôi mọi việc đi ra, trái tim pha lê yếu đuối mong manh của hắn đã không còn chịu đựng được bất kỳ đả kích nào nữa...

“Ăn điểm tâm đi.” Thẩm Cố thấy hắn ra, đẩy cà mèn về phía hắn.

“Lại hoành thánh?” Tô Tạ nghe mùi, nước bọt lập tức như sóng vỡ đê.

Thẩm Cố mỉm cười.

“... Người ăn chưa?” Tô Tạ cắn đầu đũa, có chút chần chờ nhìn người trước mặt.

“Rồi.”

... Vậy hắn đã có thể yên tâm mà ăn! Tô Tạ hai mắt sáng lên, bắt đầu hạ đũa.

Vừa cắn một miếng, Tô Tạ liền phải trả giá đắt cho tội hấp tấp của mình.

“Nóng quá TAT!” Tô Tạ nước mắt lưng tròng.

“Ăn từ từ thôi,” Thẩm Cố nhìn hắn, nhướn mày, “... Tiểu ngốc nghếch!”

Câu trước là được rồi!!! Cái câu theo đuôi kia không cần thiết!!!

Tô Tạ thiếu chút nữa bị sặc chết, bất quá không phải tại hoành thánh...

“Khụ khụ khụ...”

“Không phải đã bảo người từ từ ăn thôi.” Thẩm Cố lại nhú mày.

“Không phải tại...” Tô Tạ lệ rơi đầy mặt, vội vã lái sang chuyện khác, “Đại nhân đang chuẩn bị làm gì sao?”
Hắn thấy Thẩm Cố mở YY.

“Chuẩn bị tham gia ca hội sinh nhật.” Thẩm Cố nhàn nhạt trả lời.

“Nga nga, của ai vậy?” Tô Tạ đã hiểu, đại khái là CV nào đó mở tiệc sinh nhật rồi mời Thẩm Cố làm khách quý... Thẩm Cố vẫn chưa lên, có lẽ chưa tới lượt hắn hát.

Nhân vật kỳ cựu thường xuất hiện sau cùng... cho nên đại nhân nhất định là tiết mục đỉnh xuất hiện sau cùng ở ca hội... Tô Tạ trong lòng thầm khấn nguyện.

“... Mạc Phụ Như Lai.” Thẩm Cố nửa ngày mới trả lời.

Tô Tạ ngẩn ra, liền sau đó không rõ ý tứ chớp chớp mắt: “Nga~”

... Hôm nay là sinh nhật Mạc Phụ Như Lai? Tô Tạ nhớ hình như hắn từng xem qua profile của Mạc Phụ Như Lai... Có vẻ đúng là hôm nay rồi. Mạc Phụ Như Lai luôn phối giọng thụ, khí chất rất nữ vương. Thế nhưng lúc Tô Tạ nghe kịch đa phần chỉ chú ý mỗi... Quân Ý Như Đạo...

Tô Tạ đột nhiên nhớ tới bài viết ủng hộ cp hai người này, có nhân sĩ tổng kết như sau: ôn nhu công và nữ vương thụ mới là vương đạo.

Tô Tạ chớp chớp mắt, thật ra hắn cũng từng huyền tưởng hai người thành cp.

Dù sao, nếu chỉ thích một người, cũng sẽ tịch mịch.

Thích một người thật lâu, mà người kia từ đầu tới cuối không có ai bên cạnh, hắn sẽ sợ người mình thích cảm thấy cô đơn.

Dù sao giữa thần tượng và fan, không thể có những ảo tưởng không thực tế.

Đại khái sắp đến phiên Thẩm Cố, khung chat của YY bắt đầu liên mạng hiện lên vô số dòng gọi tên Quân Ý Như Đạo.

Thẩm Cố liếc nhìn Tô Tạ liếc, nhàn nhạt nói: “Ta đã lên mic rồi.”

“Hả? A... Người lên đi...” Tô Tạ có chút mờ mịt không hiểu sao Thẩm Cố lại báo trước với mình.

Thẩm Cố đưa tay mở loa, từ trong loa truyền đến tiếng người chủ trì tuyên bố Quân Ý Như Đạo sắp lên sân khấu.

“... Người tắt loa này giờ sao?” Tô Tạ nghĩ trước đó hắn là cũng có nhiều CV khác góp giọng, Thẩm Cố làm vậy đúng là quá không nể mặt người ta... Tuy rằng có lẽ người ta không biết.

“Sợ ồn đến người.” Thẩm Cố ngược mắt nhìn Tô Tạ.

Tô Tạ lại ngẩn tò te, nửa ngày mới hoàn hồn lại.

Trước đó mình còn đang ngủ nướng, lẽ nào đại nhân vì thế nên mới không mở loa?

... Tô Tạ!!! Phải kiên định!!! Phải vững vàng!!! Này này này... chẳng qua chỉ là tình bạn mà thôi!!!

21. Chương 21

Tô Tạ hít một tiếng.

Thẩm Cố vội chữa cháy: “... Nhưng bây giờ ta rất thích chè đậu xanh đường phèn, sau này cũng vậy.”

“Chuyện sau này ai nói trước được.” Tô Tạ lạnh lùng bác bỏ.

“...” Tô Tạ không biết nên dùng biểu tình gì để đáp lại.

Lúc này chỉ cần mỉm cười là xong ngay thôi nhỉ?

Tô Tạ cong khóe môi, điềm đạm mỉm cười...

Thẩm Cố cũng nhếch miệng, đeo tai nghe, vươn ngón tay điều chỉnh vị trí của mic.

Tiếng người chủ trì hoan nghênh Thẩm Cố đột nhiên ngưng bật, thay vào đó là thanh âm hơi trầm thấp của Thẩm Cố. “Ta đến rồi.”

Chất giọng trong trẻo lạnh lùng mà tinh tế, thoáng mang theo chút ý vị lười biếng.

“Đầu tiên, chúc Như Lai sinh nhật vui vẻ...” Thẩm Cố ngữ khí nhàn nhạt, thế nhưng người đứng bên cạnh lại có thể nghe ra được đằng sau giọng nói thanh lãnh này là ôn nhu ấm áp.

Tô Tạ thấy trên khung chat tập thể của YY có người hỏi về quà sinh nhật.

“Sao? Quà sinh nhật... cái này thì...” Thẩm Cố nhíu mày, dường như đang đắn đo tiếp theo nên nói gì.

Sau đó Tô Tạ lại thấy có người bảo lấy thân làm quà...

“Lấy thân làm quà? Cái này chắc không được...” Thẩm Cố phát ra tiếng cười rất khê, phảng phất chút câu dẫn.

“Vậy ta hát một bài là được rồi...” Thẩm Cố hạ quyết định.

Tô Tạ cảm thấy như có con mèo đang dùng móng vuốt cọ vào tim hắn.

“Hát bài gì đây nhỉ?” Thẩm Cố giãn hai hàng mày, nụ cười cũng đã nhuốm thần sắc ôn nhu, “Happy birthday to you... Happy birthday to you... Happy birthday happy birthday...”

...

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Tô Tạ phát hiện loại cảm giác quen thuộc kia lại trở về.

Loại cảm giác nhịp tim đột ngột tăng tốc ấy.

Người trước mặt tựa hồ lại biến thành đại nhân mà hắn sùng bái, chứ không còn là học đệ của hắn nữa.

Người trước mặt lại biến thành Quân Ý Như Đào mà hắn hâm mộ cuồng nhiệt.

...

“... Happy birthday to you... Được rồi, hát xong.” Thẩm Cố cười nói.

Trên màn hình bắt đầu điên cuồng tung hoa.

“Một bài không đủ? Được thôi...” Thẩm Cố lại ân một tiếng, dường như đang suy tư.

“... Vậy thì hát thêm bài nữa.”

...

Tô Tạ chợt cảm thấy lông mi có điểm ướt nặng trĩu.

Thật ra Thẩm Cố vẫn luôn là Quân Ý Như Đào, chưa từng thay đổi.

Cho dù có là học đệ của hắn, nhưng khoảng cách giữa họ chưa bao giờ thu ngắn lại.

Một người là đại thần đình đám, một người là vô danh tiểu tốt.

Tô Tạ trong lòng thầm thở dài, kỳ thực tâm tình hần bây giờ cũng phức tạp như một cô gái nào đó ở trên diễn đàn nào đó đăng bài viết nói nàng ấy phát hiện đại thần nổi tiếng mà mình vẫn luôn ái mộ hóa ra chính là em họ của mình...

Bất quá tốt xấu gì giữa cô gái kia và người nàng ái mộ vẫn có quan hệ huyết thống, còn giữa hần và đại nhân hần yêu thích nữa điểm quan hệ cũng không có.

“Bán đứng tình cảm của ta... Buộc ta bỏ đi... Sau cùng biết được sự thật, nước mắt ta tuôn rơi...” Thẩm Cố vẻ mặt rất nghiêm túc, thanh âm rất ôn nhu.

Tô Tạ nhin không được phụt một tiếng, không biết có phải do thần tình hần quá rõ ràng hay không, đã khiến Thẩm Cố liếc nhìn.

Lúc bọn họ bốn mắt giao nhau, Tô Tạ nỗ lực làm cho mặt mình trông không quá ưu sầu.

“Bán đứng tình cảm của ta... Người phản bội lương tâm... Cho dù có nỗ lực bù đắp... Cũng mãi mãi không thể quay lại...” Thẩm Cố một mực giữ biểu tình cực kỳ nghiêm túc, Tô Tạ nhin không được run rẩy khoe miệng.

“Lúc đó là người muốn chia tay... Xa nhau cũng đã xa nhau rồi, giờ lại muốn dùng tình yêu giả dối mong ta quay đầu ~” Ánh mắt Thẩm Cố thật sâu thật sâu hướng về Tô Tạ, Tô Tạ nhin không được trưng vẻ mặt =__=.

...

Một bài hát nữa lại kết thúc.

Tô Tạ thấy trong khung chat lại điên cuồng tung hoa, có người còn bình luận quá kinh diễm...

Quả thực rất kinh diễm.

Lúc này, không biết người chủ trì đang nói gì đó, Tô Tạ chỉ nghe Thẩm Cố đạm mạc nói: “Chơi trò chơi à... Cách chơi thế nào?”

“Tùy tiện tìm một người tỏ tình?” Tô Tạ thấy Thẩm Cố nhú mày.

Sau đó Tô Tạ phát hiện trên khung chat YY có người điên cuồng gào thét...

Tỏ tình!

Tỏ tình!

Tỏ tình với Như Lai đại nhân!

“Tỏ tình với Như Lai?” Thẩm Cố cười xòa, sau đó Tô Tạ lập tức thấy trên màn hình là một đồng lớn những “oa oa oa oa”, “phải đó phải đó”, “mau tỏ tình đi” ...

“Chuyện này... không được a!” Thẩm Cố chậm rãi nói xong, tự dưng liếc mắt nhìn sang Tô Tạ, khiến Tô Tạ nhin không được lui ra sau một bước, “Bên cạnh ta đang có người...”

Tô Tạ trừng mắt.

“Là ai à? Đây là...” Thẩm Cố nói trên mic, nhưng ánh mắt vẫn tập trung nơi Tô Tạ, lộ ra nụ cười không rõ ý tứ.

Tô Tạ tiếp tục trừng mắt.

“... Nói chung là trước mặt hần không thể tỏ tình với nam nhân khác.” Thẩm Cố tiếp tục mỉm cười.

Tô Tạ thấy màn hình lập tức một mảnh: “Đối tượng là gian phu?”, “Oa oa tiêu cp của ta rồi!”, “Nam hay nữ?”, “Đừng nói là nữ nha!”, “BL chuyển sang BG sẽ bị trời đánh!”...

“Nói sau lưng hần cũng không được...” Thẩm Cố mỉm cười, thông thả hồi đáp, “... Là nam.”

Sau đó Tô Tạ gần như không dám nhìn màn hình nữa.

“Là ai là ai hẳn rốt cuộc là ai?!?”, “Hỏi ké hỏi ké! Rốt cuộc là ai?”, “Tuy rằng phá hỏng cp của ta nhưng ta vẫn muốn biết gian phu là ai”...

“Người này, các vị cũng quen biết...” Thẩm Cố vô cùng nghiêm túc nhìn Tô Tạ, Tô Tạ cuống quýt lắc đầu xua tay.

“Nhưng mà hẳn không cho ta nói, các vị từ từ đoán đi.”

Tô Tạ lại thấy trong khung chat tập thể tức tức hiện chữ...

“Hu hu đại nhân ngài đừng như vậy a”, “Rốt cuộc là ai thế”, “Đại nhân người là tiểu yêu tinh hư hỏng”...

Tô Tạ thiếu chút nữa rút cằm, chợt thấy màn hình bỗng nhiên xuất hiện dòng chữ Chè đậu xanh đường phèn... “Chẳng lẽ là Chè đậu xanh đường phèn đại nhân?” Tuy câu hỏi này lập tức bị những câu khác chen ép lấn lướt, nhưng Tô Tạ vẫn nhìn không được cả người run lên.

Thì ra trên đời này thực sự có vua chân tướng!

“Hắn rất hay xấu hổ...” Thẩm Cố thấp giọng cười nói, như một phiến lông vũ nhẹ nhàng phớt qua khiến người ta nhột nhột.

“Vị khách mời tiếp theo chắc đã chờ lâu rồi, ta xuống đây.”

Tuy trên màn hình vẫn còn đám đông quần chúng cầu xin sự thật, Thẩm Cố vẫn dứt khoát tháo tai nghe.

“... Đại nhân người...” Tô Tạ nói đến nửa đường, nín bật.

“Àn?” Thẩm Cố nhướn mày, biểu tình hồ hững.

“Không... Lần sau muốn mượn ta nhớ báo trước với ta một tiếng, để ta có thời gian chuẩn bị tâm lý...” Tô Tạ quay mặt đi hu hu hu... Lợi dụng người ta thì gọi người ta là Tiểu Điềm Điềm... Dùng người ta xong thì đá người ta qua một bên... A! Không đúng không đúng, hẳn nhất định bị tiểu học đệ nhập xác rồi!!!

“Ra ngoài ăn trưa không?” Thẩm Cố nhìn phản ứng của Tô Tạ, khoe miệng lại cong lên.

“Được, Phùng X Ký!” Tô Tạ chớp nhoáng quay lại gạt đầu, tuy rằng một giây trước hắn còn đang oán giận người đối diện.

“Người quả nhiên rất thích nơi đó.” Thẩm Cố lộ ra nụ cười thấu hiểu.

“Thật ra món ta thích nhất vẫn là chè đậu xanh đường phèn...” Tô Tạ yếu ớt phản bác.

“Àn...” Thẩm Cố điềm nhiên nói, “Ta cũng rất thích chè đậu xanh đường phèn.”

Tô Tạ trong lòng chao đảo: “Hả... thứ đồ ngọt đó, không phải chỉ có con nít mới thích ăn sao...” Hoàn toàn quên mất vừa rồi tự thừa nhận mình thích cái món con nít mới ăn này.

“Tại nó rất ngon a.” Thẩm Cố nói, chăm chú nhìn Tô Tạ.

“Đó là bởi vì người chưa ăn những thứ ngon hơn... Chờ người ăn rồi, sẽ cảm thấy chè đậu xanh đường phèn... loại thực phẩm rẻ tiền này vừa ngọt vừa ngấy...” Tô Tạ nói xong, cảm thấy cõi lòng sắp sụp đổ.

“Tại sao người không nghĩ, bởi vì ta đã ăn quá nhiều món ngon đến phát ngán, mới quay đầu cảm thấy chè đậu xanh đường phèn thật thanh thật ngọt...” Thẩm Cố mỉm cười an ủi.

“Người đã ăn quá nhiều món ngon?” Tô Tạ chưa chút hỏi.

“Cái này...” Thẩm Cố hơi nhướn mày, lắc đầu: “Không có.”

Tô Tạ hứ một tiếng.

Thẩm Cố vội chữa cháy: “... Nhưng bây giờ ta rất thích chè đậu xanh đường phèn, sau này cũng vậy.”

“Chuyện sau này ai nói trước được.” Tô Tạ lạnh lùng bác bỏ.

“Vậy người cứ việc ở bên ta cho đến sau này mà người nói,” Thẩm Cố mỉm cười, “... Người chẳng phải sẽ biết lời ta nói là thật hay giả?”

22. Chương 22

... A?

Tô Tạ ngơ ngác chớp chớp mắt. Tại sao... cứ cảm thấy bầu không khí lúc này có điểm kỳ diệu?

... Là ảo giác chăng?

Tô Tạ do dự, đang đắn đo nên hỏi thế nào, Thẩm Cố đã dời tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tô Tạ nhất thời không kịp phản ứng.

“Không phải muốn ăn trưa sao?” Thẩm Cố đưa tay xoa đầu Tô Tạ.

“A... Phải ha.” Tô Tạ cúi đầu.

“... Vậy đi thôi.” Nhìn Tô Tạ cúi đầu, Thẩm Cố ôn nhu nói.

“Ân... đi thôi...” Tô Tạ có chút mơ hồ, mờ mịt theo sau Thẩm Cố.

Đi được vài bước, Tô Tạ mới sực nhớ tới vấn đề vừa rồi muốn hỏi.

... Đại nhân rốt cuộc là có ý gì?

Đại nhân rốt cuộc muốn ám chỉ điều gì?

Là như hấn nghĩ chăng?

Hay là ý khác?

Là trêu chọc hấn?

Hay là đùa giỡn hấn?

Hay là khiêu khích hấn?

...

Thiệt là rắc rối T T Tâm tư đại nhân quả nhiên không phải người thường có thể phán đoán được.

Tâm tư đại nhân người đừng đoán a đừng đoán ~ có đoán cũng chỉ phí neuron T T

Vì vậy sau khi Tô Tạ ăn xong mỳ thịt bò ở Phụng X Ký trong trạng thái nội tâm lẩn quẩn, lại vẫy tay từ biệt Thẩm Cố trong trạng thái đầu óc hỗn loạn, một mình trở về ký túc xá.

Kết quả...

Vẫn rất mờ mịt a.

Chẳng lẽ, đại nhân thích đùa giỡn người khác? Chỉ đợi có người xuất hiện liền trêu ghẹo, mà mình chính là một trong số đó...

Nói chung bất luận thế nào, cũng không thể là đại nhân thích mình được...

Tô Tạ thở dài, tuy rằng đây là điều mình mong đợi nhất, nhưng cũng là chuyện không có khả năng nhất.

Khoan đã, mình suy nghĩ lệch lạc đi đâu vậy?!

...

Tô Tạ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị đôi gian phu kia chiếu mù cặp mắt chó hợp kim của hấn quay về phòng, nhưng ngoài ý muốn chỉ thấy Triệu Bắc đang ngồi trên giường nhìn trần nhà trầm tư.

Tô Tạ thất vọng hết một giây đồng hồ, hấn còn tưởng trở về sẽ được thấy cảnh Triệu Bắc rúc vào góc tường ôm mặt khóc đến lê hoa đá vũ còn Bùi Nam ngồi ở đầu giường phì phèo điếu thuốc...

Được rồi, chuyện này không có khả năng, nhưng mà trí tưởng tượng là vô tội.

“Bùi Nam đâu?” Tô Tà cất lực dùng ngữ khí cực tùy ý cực lơ đãng hỏi, hấn nỗ lực không để tình tự “Bùi Nam bội tình bạc nghĩa rồi sao?” biểu lộ trong lời nói.

Triệu Bắc quay đầu nhìn Tô Tà, ánh mắt đặc biệt thâm trầm đặc biệt u buồn.

“Người làm sao vậy?” Tô Tà cảm giác cả người đều sờn gai ốc, Triệu Bắc sao đột nhiên lại thay đổi 180° thế này... Tuy rằng bị nghịch cp, nhưng cũng không thể nghịch cả bản chất chứ!

“Ai...” Triệu Bắc bỗng dưng thở dài, cũng đặc biệt thâm trầm, đặc biệt u buồn.

“...” Tô Tà trầm mặc, lẽ nào đây là phản ứng đặc thù của các tiểu thụ sau khi bị phá cục?

Có điều biểu tình nghiêm túc như vậy ỷ khuất như vậy thực sự không thích hợp với Triệu Bắc a!

“Hắn cho ta suy nghĩ lại thật kỹ...” Triệu Bắc chậm rãi nói, cũng không biết là nói với Tô Tà hay nói với chính mình, “Có nên tiếp thu hắn hay không...”

“Các người không phải đã làm rồi sao? Còn lo nghĩ cái gì a!” Tô Tà không chút do dự thốt ra.

“Làm gì?” Lần này đến phiên Triệu Bắc mờ mịt.

“... Chẳng lẽ suốt đêm qua hai đứa chỉ ở trong phòng đàm đạo về nhân sinh quan thế giới quan thẩm mỹ quan?” Tô Tà chấn kinh luôn rồi!

“... Chứ không thì làm gì?” Triệu Bắc nuốt nước bọt, khuôn mặt có xu hướng đỏ lên.

“Quả là đáng tiếc.” Tô Tà thở dài, thiên thời địa lợi cùng nhân hòa... Bùi Nam cư nhiên buông tha hắn.

“Tối qua hắn và ta trò chuyện đến khuya, hắn nói với ta, con đường này không dễ đi, thậm chí rất gian nan,” Triệu Bắc dừng một chút, mới nói tiếp, “... Phải chịu đựng rất nhiều, nhưng...”

Không ngờ Bùi Nam cư nhiên nghiêm túc như vậy... Tô Tà sững sờ không nhỏ.

“... Nếu đối tượng là ta,” Lần này Triệu Bắc dừng thật lâu, “Hắn nguyện ý chịu đựng mọi áp lực...”

Tô Tà cả giận nói: “Được công như vậy, thụ còn đòi gì nữa! Người còn suy với nghĩ cái quái gì... Mau phốc một cái nhào tới ôm chân hắn đi!”

Triệu Bắc ngẩn tò te, sau đó ỷ ỷ khuất khuất phản bác: “Tuy rằng ta không hiểu người đang nói cái gì công cái gì thụ... nhưng mà người chủ động rõ ràng là hắn, tại sao muốn ta phải nhào tới ôm chân hắn?”

“Xem bộ dạng nương tử bé bỏng của người kia,” Tô Tà tắc lưỡi, “... Số 0 chắc luôn!”

“Gì chứ!” Triệu Bắc lần thứ hai ỷ ỷ khuất khuất lên tiếng, “Rõ ràng nhìn ta mạnh mẽ hơn hắn mà...”

“Bây giờ đang thịnh hành cường tráng thụ... như người vậy đó.” Tô Tà tận tình khuyên nhủ.

“Vậy sao?” Triệu Bắc do do dự dự.

“Àn.” Tô Tà phi thường trịnh trọng phi thường nghiêm túc gật đầu.

...

Học đệ: Cho nên, cuối cùng người bảo hắn mang theo “áo mưa” và gel bôi trơn đi tìm Bùi Nam? (° °;)

Tô Tà: Ka ka ka ka (° °)

Học đệ: Ta thay hắn ai điều...

Tô Tà: Thân là thụ, phải giác ngộ về chuyện bị bạo cục (_)

Học đệ: Người đang nói người sao?

Tô Tà: Đồ khùng! Người mới là thụ (° #)

Tô Tà vừa lên QQ, liền khẩn cấp pm tiểu học đệ, chia sẻ với hắn chút chuyện nhàn rỗi ít ai biết.

Học đệ: À... hôm nay là sinh nhật ca hội của Mạc Phụ Như Lai đại nhân, người có tham gia không?

Tô Tạ: Có xem một chút...

Tô Tạ chỉ là đứng ngó trước máy vi tính của đại nhân, miễn cưỡng cũng coi như có tham gia.

Học đệ: Vậy người có biết đối tượng mới của Quân Ý Như Dao không?

Tô Tạ: Đại nhân có đối tượng mới?

Tô Tạ bồn chồn, không hiểu sao lại có dự cảm bất hảo...

Học đệ: Phải a... Bọn họ còn công khai ân ái trên YY nữa kìa!

Dự cảm bất hảo trong lòng càng lúc càng rõ ràng!

Tô Tạ: Công khai ân ái...?

Học đệ: Ân, bất quá tên gian phu kia không nói gì cả, đại nhân bảo hấn xấu hổ...

Quả nhiên!

Học đệ: Hình như bọn họ quen biết nhau ngoài đời... Ân, ta không có ý gì khác...

Tô Tạ: = =

Hắn tuyệt sẽ không nói cho học đệ biết vị gian phu kia chính là Tô Tạ hấn!

Học đệ: Học trưởng nếu như trái tim pha lê của người tan nát, vòng tay ta vĩnh viễn rộng mở vì người...

Tô Tạ: = =

Học đệ: Tuy rằng người và đại nhân là không thể, nhưng ta vĩnh viễn đứng đằng sau nhìn về người...

Tô Tạ: ...

Tô Tạ: Ta biết ta và đại nhân là không có khả năng. Người không cần đặc biệt cường điệu.

Tô Tạ: Xí khoan, hình như trước giờ ta chưa từng nói ta hy vọng có XXXX gì với đại nhân nhá!

Học đệ: Học trưởng ~ ngã vào vòng tay ta đi

~~Tô Tạ: Cút xéo cho ta nhờ (o#)

Tất khùng chat với học đệ, Tô Tạ bất giác cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn vô cớ.

Tuy những lời học đệ nói là sự thật, nhưng nghe từ miệng người khác nói ra luôn đặc biệt thất vọng a.

Mà con người một khi thất vọng, sẽ thấy trống trải, thấy cô đơn.

Vì vậy Tô Tạ đang trống trải cô đơn liền mở weibo vạn năm không update của hấn.

Bởi vì vạn năm không update, weibo hấn mất đi rất nhiều người follow.

Tô Tạ buồn bực phát một dòng chữ ——

Cô đơn trống trải lạnh giá, mong được ấm áp được yêu thương được bao dưỡng.

Được rồi, cái câu được bao dưỡng ở khúc đuôi chỉ là tiện tay gõ thêm thôi.

Tô Tạ thẫn thờ nhìn dòng weibo vừa đăng, sau đó chạy qua diễn đàn tìm truyện đọc.

—— Tiêu đề: Cần tìm siêu cấp ngược văn ngược luyện tình thâm ngược kiểu chó má nhất ngược thân ngược tâm ngược đến chết đi sống lại, tốt nhất là ngược cho nhân vật chính chết luôn, ngược cho bán thân bất toại cũng được, tốt nhất là BE, hay nhất là chết hết cả đám.

Hễ mỗi lần Tô Tạ thất vọng, thì không thể thấy người khác tốt số, cho nên hấn muốn xem ngược văn.

...

XX, người đang ở nơi nào...

...

Tô Tà đọc xong, cảm thấy trong lòng chỉ thêm buồn bực... Mà càng buồn bực chính là, lúc hắn đọc truyện, cứ luôn hình dung Thẩm Cố nhập vai tra công trong đó...

Tô Tà thở dài, đây... đại khái là lần đầu tiên trong đời hắn thất tình a.

Tuy rằng còn chưa bắt đầu, mà đã tàn lụi.

... Nói không chừng vị đương sự kia căn bản không hề hay biết gì.

Tô Tà cảm thấy càng thêm ủy khuất, lúc này avatar của học đệ lại bắt đầu hoan thoát chớp lia lịa.

Học đệ: Học trưởng học trưởng (° °;)

Tô Tà: Kích động hô hào làm chi, phạm chuyện gì cũng phải bình tĩnh, bình tĩnh...

Học đệ: Học trưởng, không thể bình tĩnh a học trưởng (° °;)

... Tại sao lại có cảm giác đoạn đối thoại này quen quen nhỉ?

Tô Tà: Gì nữa đây = =

Học đệ: Quân Ý Như Dao đại nhân hắn... comment trên weibo của người.

... Quả nhiên đã từng gặp qua rồi! Đây còn không phải là tình tiết ở chương đầu sao?!

Học đệ: trích dẫn Quân Ý Như Dao: Ta bao dưỡng người ^__^ trích dẫn

Tô Tà đơ ra hết năm giây...

Trầm mặc hết năm giây...

Chấn kinh hết năm giây...

Sau đó...

Tô Tà: Cái... gì!!!!!!!!!! (° °;) !!!!!!!!!!!

Tác giả phát biểu:

Thật ra nội dung truyện này là về một em thụ thích buồn vô cớ suy diễn lung tung...

Suy diễn qua...

Suy diễn lại...

Suy diễn xong...

... Thì HE thôi...

23. Chương 23

Tô Tà liền phản ứng trong nháy mắt: Lại bị đại nhân trêu chọc!

Thế nhưng khi đã tỉnh táo hơn, Tô Tà cảm thấy có chút mơ hồ.

Một người thoát nhìn nghiêm túc như đại nhân, tại sao phải ba lần bốn lượt đùa giỡn mình?

Chiều theo diễn biến cầu huyết của một bộ kịch kinh điển, đây chính là tình tiết kinh điển phúc hắc công trêu ghẹo tiểu bạch thụ.

Cơ mà ——

Hắn làm sao có thể là tiểu bạch thụ được! trọng điểm sai rồi!

À không... Hắn làm sao có thể là thụ được chứ! trọng điểm lại sai rồi!

...

Thế nhưng, bên trên hình như đều không phải trọng điểm a.

Tô Tạ nhìn ký hiệu mỉm cười mà đại nhân phát trên màn hình, càng thêm mờ mịt.

Không phải hắn không nghĩ tới nguyên nhân khác, nhưng giả thiết “đại nhân đang yêu thầm hắn! ==” độ tin cậy xem mỗi còn muốn thấp hơn cả giả thiết “tiểu học đệ có gian tình với Mạc Phụ Như Lai! ==” luôn là nhân tố phiền phức mà hắn bài trừ đầu tiên.

Tô Tạ bị trắng thở dài.

Thật ra hắn cũng không phải không huyễn tưởng...

Thế nhưng cái nguyên nhân mà xác suất xảy ra của nó còn thấp hơn cả chuyện nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học Harvard này, liệu có thật sự tồn tại?

Thẩm Cố...

Quân Ý Như Đào...

Người đó, không chỉ là học đệ “nhỏ hơn hắn một tuổi” và “tướng mạo coi như bánh bao”.

Mà còn là CV nổi tiếng, sở hữu lượng fan khổng lồ, thậm chí còn có cả đồng nghiệp văn.

Còn Tô Tạ hắn, chẳng qua chỉ là một gã vô danh, tuy rằng là học trưởng của Thẩm Cố, nhưng thân phận này chỉ mang đến cho Tô Tạ cảm giác thất bại thậm chí còn thua kém cả học đệ mà thôi.

Cho dù có thêm một thân phận nữa, cũng bất quá là —— fan trung thành.

Chỉ đơn phương, chỉ ngưỡng mộ.

...

Học đệ: Học trưởng?

Học đệ: Học trưởng?!

Học đệ: Học trưởng đại trượng phu?!! Người xuyên không rồi sao?!!

Học đệ: Cho dù có xuyên không rồi cũng nhất định phải nhớ kỹ ta a!!!

Học đệ: Người nhất định phải vĩnh viễn ghi nhớ có một tiểu học đệ bên bờ hồ Đại Minh a hu hu hu hu hu hu hu...

Học đệ: Người sẽ sống mãi trong lòng ta hu hu hu hu hu hu hu hu...

Tô Tạ từ từ hoàn hồn lại, nội tâm tràn ngập chán nản.

Thế nhưng khi thấy trên màn hình toàn là lời kêu gọi của học đệ, hắn bỗng nhiên cảm giác được... kỳ thực vẫn có người quan tâm hắn ấy chứ.

Tô Tạ câu khéo môi, bắt đầu gõ bàn phím.

Tô Tạ: Nhớ cái đầu người! Lão tử còn chưa chết!

Học đệ: Học trưởng người lại khôi phục bản tính đồng đánh kiêu kỳ rồi...

Tô Tạ: Người mới đồng đánh kiêu kỳ, cả nhà người đều đồng đánh kiêu kỳ (^)

Học đệ: ... Đó, thấy chưa!

Tô Tạ bĩu môi, chẳng qua hắn chỉ định phát một chữ “hừ” sau câu đầu, thế nhưng chế độ mặc định chuyển đổi chết tiệt trên QQ biến nó thành biểu tình kia... còn hắn nhất thời nhanh tay ấn enter luôn.

Hắn cảm giác được bên kia màn hình tiểu học đệ dần đo một lát, mới tiếp tục gõ chữ.

Học đệ: Học trưởng này, người dự định... làm gì?

Tô Tà ngẩng đầu nhìn trần nhà, đáng tiếc trên đó không có viết đáp án mà hắn muốn.

Tô Tà F5 weibo, quả nhiên thấy bên dưới dòng chữ mình vừa đăng số lượt chuyển phát và bình luận đã tăng vọt với tốc độ không thể khống chế. Tô Tà trợn trắng mắt, đây là hiệu ứng danh nhân sao? Bằng không lúc bình thường, cho dù hắn có quảng lên weibo một câu “Ta và tiểu học đệ kết hôn rồi” chỉ sợ cũng chẳng mấy ai vào chia sẻ.

Tô Tà click mở khu comments, muôn hình vạn trạng bình luận lũ lượt hiện lên.

Nháy mắt lệ rơi đầy mặt: A a a tiêu cp của ta rồi

Cute đến run rẩy: Oa oa quả nhiên là Quân Ý Như Đạo X Chè đậu xanh đường phèn a!

Vừa mới đổi cặp mắt chó hợp kim thượng hạng: A a a a cặp mắt chó của ta lại bị gian tình chiếu mù nữa rồi!

...

Tô Tà khoe miệng co giật, lại rê chuột kéo xuống, tuy rằng không ít người ủng hộ cặp đôi mới này, nhưng rõ ràng rất nhiều người vẫn cố thủ với cp cũ, hắn cảm thấy đêm nay hắn nhất định sẽ bị oán niệm bao vây, nói không chừng lúc đi toilet chỉ toàn thải ra mấy gói gia vị...

Thở dài một hơi, Tô Tà bắt đầu vắt óc xem nên trả lời thế nào. Vì vậy hắn lại cầu cứu quân sư duy nhất của hắn.

Tô Tà: T T ta cũng không biết phải đáp sao nữa, giúp ta với!

Học đệ: Lãnh diễm cao quý tuyên bố mình có năng lực tự nuôi sống bản thân.

Tô Tà: Lãnh diễm cao quý cái đầu người! Người đó là đại nhân a đại nhân!

Học đệ: Vậy người định bẹp một phát nhào tới ôm chân hắn? = =

Tô Tà: Ôm chân em gái người ấy T T đại nhân rõ ràng đang trêu ta!

Học đệ: Hắn trêu người, vậy người cứ trêu lại hắn.

Một câu thức tỉnh người trong cuộc!

Hai mắt Tô Tà thoáng chốc vụt sáng.

Vì vậy hắn khí phách hiên ngang trả lời Quân Ý Như Đạo —— Thế người có biết làm ấm giường không?! Không biết thì ta không cần.

Bất quá, ngay khoảnh khắc trả lời xong, hắn liền hối hận.

Quả nhiên, những bình luận mới lập tức ào ạt ập đến...

Chân tướng quân: Làm ấm giường không phải là nghĩa vụ của tiểu thụ sao?!?

Bàng quan giả: Chân tướng quân cuối cùng cũng chân tướng rồi!

Người qua đường: Ta chỉ là đi ngang qua bắt gặp gian tình thôi nha...

...

Tô Tà lệ rơi đầy mặt tức tốc pm tiểu học đệ.

Tô Tà: Oa oa hối hận chết mất T T câu trả lời của ta thật tồi...

Học đệ: Đích thực rất tồi...

Tô Tà: Kháo! Không thể an ủi người ta sao!

Học đệ: Ta chỉ nói sự thật mà thôi, ta có gì sai chứ?

Tô Tà: Tất cả đều tại người! (o#)

Học đệ: Ta đâu phải thần thánh...

Tô Tà rưng rưng nước mắt tiếp tục xem bình luận, nhưng sau khi nhìn đến comment mới nhất vừa được gửi, hẳn thiếu chút nữa học ba lít máu thẳng thiên.

Quân Ý Như Dao: Ta không chỉ biết làm ấm giường, còn có thể làm hiền phu

Tô Tà đầu tiên là --

Sau đó là ==

Sau đó nữa là ==

Sau đó của sau đó nữa là ==

Đồng bình luận bên dưới dòng comment kia vô cùng thâm thúy, chỉ một mảnh “a a a a a a” “oa oa oa oa oa oa oa”...

Cuối cùng Tô Tà hít sâu một hơi pm đại nhân trên QQ chat riêng.

Tô Tà: Đại nhân người bị thứ gì đó nhập xác sao?

Đây là lời giải thích tốt nhất mà Tô Tà có thể nghĩ ra...

Tô Tà: Hay là bị hack nick? ==

Đây là lời giải thích đáng tin cậy nhất mà Tô Tà có thể nghĩ ra...

Một lát sau, Quân Ý Như Dao mới phát một câu trả lời, hơn nữa chỉ là một emo cực đơn giản.

Quân Ý Như Dao: ^_ ^

Trong lòng Tô Tà bỗng nhiên bành trướng một loại cảm giác quỷ dị!

Tô Tà: Kẻ hack... hack nick nhất định chết không có đất chôn ==

Quân Ý Như Dao: Nga, vậy người nên cẩn thận

Tô Tà: Ta sẽ không để người hack nick ta (^)

Quân Ý Như Dao: Không, ý ta là lời nguyện chết không có đất chôn kia kia...

... Tại sao lại mơ hồ có loại cảm giác bị đùa giỡn?

Tô Tà: Đại nhân ta sai rồi T T

Tô Tà: Ta không nên trêu người T T

Quân Ý Như Dao: Tốt, biết sai liền sửa là bé ngoan.

Quân Ý Như Dao: vuốt vuốt

Cảm giác quỷ dị trong lòng Tô Tà càng lúc càng lan tràn!!!

Tô Tà: Đại nhân người cũng đừng trêu ta nữa có được không T T

Tô Tà: Sức chịu đựng của ta có giới hạn...

Quân Ý Như Dao: Ta trêu người hồi nào?

Tô Tà: Người có lúc nào không trêu ta!

Quân Ý Như Dao: Vậy người nói đi, ta trêu người chỗ nào?

Tô Tà: Người rõ ràng chỗ nào cũng trêu!

... Uy, câu này hình như có điểm quái quái.

Quân Ý Như Dao: Nga...

Tô Tạ: Không đúng không đúng! Ý ta là người trêu ta nhiều chỗ lắm!

Quân Ý Như Dao: Tức là nói rất nhiều chỗ của người đều bị ta đùa giỡn qua?

Tô Tạ: Không phải T T

Tô Tạ uất ức nha, tại sao có cảm giác tiếp tục bị đại nhân trêu nữa!

Quân Ý Như Dao: Vậy chẳng hạn như?

Tô Tạ: Mới vừa rồi a! Người nói bao dưỡng ta gì đó...

Tô Tạ phiền muộn gõ bàn phím.

Tô Tạ: Đừng tùy tiện nói những lời đùa khiến người khác hiểu lầm.

... Tuy loại trêu đùa nhau này là chuyện rất bình thường trong giới CV, nhưng trong mắt vài người ý nghĩa sẽ không chỉ như thế.

Tô Tạ thập phần phiền muộn, làm ơn đừng chơi trò này với hần, hần sẽ xem là thật đó!

Thế nhưng câu trả lời của người bên kia màn hình, rõ ràng là muốn khiến Tô Tạ càng thêm phiền muộn.

Quân Ý Như Dao: Dù sao toàn thân trên dưới người đều bị ta trêu chọc rồi

Quân Ý Như Dao: Bao dưỡng gì đó cũng là bình thường thôi

Tô Tạ nhin không được đập đầu xuống bàn phím.

Tô Tạ: ... Đã nói là đừng đùa với ta nữa mà T T

Quân Ý Như Dao: Tại sao?

Tô Tạ cực độ phiền muộn, đối phương cứ nhiên còn nghiêm túc hỏi hần tại sao như thế!

Tô Tạ: Bởi vì ta không thích

Lúc Tô Tạ đánh xong dòng chữ này gửi đi, trong lòng hần thốt nhiên căng thẳng.

Hần nói hần không thích... Liệu sau đó đại nhân sẽ không thềm ngó ngang đến hần nữa? Thậm chí cả đùa giỡn cũng không?

Hần bỗng dưng vạn phần hối hận đã không kiềm chế bản thân, cứ nhiên nói toạc ra như vậy.

Quân Ý Như Dao: Nếu người không thích, vậy thôi quên đi

Tô Tạ cõ lòng trầm xuống, quả nhiên...

Sau này đại nhân sẽ không bao giờ đùa với hần nữa, không bao giờ đùa với hần nữa.

Hần vốn nên vui mừng mới phải, nhưng lúc này chỉ thấy trống vắng.

Bất quá... Như vậy cũng tốt, hần sẽ không còn ôm mối huyễn tưởng không thực tế với đại nhân nữa.

Quân Ý Như Dao: Nhưng ta không phải đang nói đùa.

... Sao cơ?

Tô Tạ ngơ ngác nhìn màn hình.

Câu này... là có ý gì...

Hôm đó Tô Tạ thủy chung không thể lấy hết dũng khí hỏi đại nhân về hàm nghĩa của câu nói kia.

Mà đại nhân cũng thủy chung không hề giải thích ý tứ của nó.

Tô Tạ chỉ biết thần thờ nhìn avatar của đại nhân... mãi cho đến khi avatar chuyển sang màu xám.

24. Chương 24

Kể từ đó, Thẩm Cố hoàn toàn tuân thủ lời hứa với Tô Tạ, không còn “trêu chọc” Tô Tạ, hiếm khi xuất hiện ở nhóm chat, cũng không chủ động pm Tô Tạ trên QQ.

Không hiểu sao Tô Tạ lại cảm thấy thật lạc lõng.

Hắn ngu ngơ suốt một tuần, mỗi lần lên mạng hắn lúc nào cũng nhìn avatar của đại nhân, nhưng không thấy nó sáng lên. Hắn vẫn nghe những ca khúc do Quân Ý Như Dao hát, nghe thanh âm đã từng rất gần rất gần với mình, rồi bỗng nhiên bị mình kéo thành khoảng cách rất xa rất xa.

Tất cả mọi chuyện, chỉ là trở lại với quỹ đạo trước kia.

Thế nhưng Tô Tạ hiện tại, càng lạc lõng hơn cả lúc chưa thể tiếp cận đại nhân mà mình sùng bái.

Hắn quả thực càng thấy mất mát hơn trước đó.

Thế nhưng hắn cũng đâu có tư cách để nói, “So với được rồi lại mất, thà rằng chưa từng có cho xong”, bởi vì hắn căn bản chưa từng có được.

Đã vậy, càng thêm kích thích Tô Tạ, chính là hai kẻ kia.

...

Bùi Nam và Triệu Bắc.

Hai người họ rất cuộc cũng êm xuôi.

Đờ dẫn đối diện với bốn chữ Quân Ý Như Dao to đùng trên màn hình vi tính, Tô Tạ tịch mịch thở dài.

“Triệu Bắc, hôm qua ngươi làm ta đau quá!” Bùi Nam nói.

“Lần sau ta sẽ nhẹ hơn một chút...” Triệu Bắc nói.

Tô Tạ còn chưa kịp biểu thị bị gian tình của hai tên kia chiếu mù cặp mắt chó hợp kim, bỗng nhiên phản ứng lại... Uy uy màn đối thoại quỷ dị này là sao? Bùi Nam không phải là công sao?

Tô Tạ vội quay đầu hiếu kỳ nhìn thất lưng Bùi Nam...

“... Ta sẽ nhẹ hơn một chút...” Triệu Bắc nhỏ giọng nói.

“Sau này nhớ đó nha, hôm qua ta suýt bị ngươi kẹp đứt luôn.” Bùi Nam mỉm cười.

Tô Tạ quay lại đập đầu xuống bàn phím.

... Cầu nam nam! Gian phu dâm phu! Đoạn tử tuyệt tôn!

Cổ tình kích thích đàn ông độc thân! Cổ tình kích thích hoàng kim ma pháp sư hắn!

“Các ngươi hãy đợi đấy... chờ ta luyện thành hỏa cầu thuật...” Tô Tạ nhỏ giọng lầm bầm.

“Nam nhân thất tình thật đáng thương a...” Bùi Nam đột nhiên thở dài.

“Kháo! Ngươi mới thất tình!” Tô Tạ hung hăng trừng lại.

Triệu Bắc cuống cuống khép nép vào một bên như bà xã bé bỏng.

“Không phải bị học đệ nhỏ hơn ngươi một tuổi kia ruồng rẫy sao? Lát nữa tìm một đứa trẻ hơn, kích thích hắn.” Bùi Nam cười đến không có ý tốt.

“Điên quá! Không phải như vậy!” Tô Tạ hoảng sợ, sao Bùi Nam lại biết Thẩm Cố? Không không, không thể nào, Bùi Nam nhất định đang nói tiểu học đệ...

“Hai người các ngươi không phải cả ngày quẩn lấy nhau sao?” Bùi Nam trưng ra biểu tình ‘người sáng suốt đều biết hai đứa là một đôi’.

“Không phải vậy... Ta và tiểu học đệ quen biết nhiều năm rồi, nếu có gì thì đã có từ lâu.” Tô Tạ buồn bực, chẳng qua ở trong cái trường này, hần và tiểu học đệ tương đối có nhiều đề tài để nói chuyện, hơn nữa đều là CV...

“Ta và Triệu Bắc cũng quen biết nhiều năm, không phải tới giờ mới gặp sao?” Bùi Nam quàng tay ôm eo Triệu Bắc.

Triệu Bắc dịu dàng dựa vào người Bùi Nam.

“... Ta đi đây... Ta cảm thấy thị giác của ta bị cường X mất rồi!” Triệu Bắc người có cần tỏ ra hiền thê như vậy không a!

Cảm giác nghịch cạ càng lúc càng mãnh liệt khiến Tô Tạ nổi đầy da gà da vịt lùi về sau mấy bước.

“Hay là... Người cứ bá đạo thượng đại một đứa.” Bùi Nam đẩy đẩy gọng kính, dùng ánh mắt từng trải nhìn Tô Tạ.

“...” Tô Tạ trầm mặc vài giây, trong lòng tính toán nếu áp đảo đại nhân thì tỷ lệ thành công sẽ là bao nhiêu.

“Bất quá... quan trọng nhất, vẫn là tâm ý của chính người,” Bùi Nam bỗng nhiên dùng một loại ngữ khí cực kỳ thâm trầm nói, “Tuy rằng trong chuyện tình cảm người vừa dần vừa khờ không bao giờ nghĩ thông, có điều niệm tình chúng ta là đồng loại, ta khuyên người cứ đi thử xem sao...”

“...” Tô Tạ lại trầm mặc vài giây nữa, hần vừa bị người ta mắng? Có đúng không? Có đúng không?

“Vậy tâm ý của người là gì?” Bùi Nam mỉm cười nhìn xoáy vào Tô Tạ.

Tô Tạ trầm mặc thêm vài giây.

“Đợi đã, người vừa nói... chúng ta là đồng loại, là có ý gì?!”

Không phải như hần nghĩ chứ?!!

“Gay a,” Bùi Nam lại đẩy mắt kính, “Nghĩa là thích người cùng giới vô pháp sản sinh dục vọng sinh lý với người khác giới.”

“Không cần giải thích tường tận như thế!” Tô Tạ lệ rơi đầy mặt, tại sao hần lại có cảm giác càng ngày càng bị bẻ cong a...

Tuy rằng thường nghe người ta nói trên thế giới này căn bản không có hủ nam, chỉ có ngụy hủ nam chưa tìm được bến đỗ thích hợp...

Thế nhưng... hần căn bản chưa từng nghĩ tới... mình sẽ thích một nam nhân.

“Tự người làm rõ đi.” Bùi Nam lại tỏ vẻ thâm trầm thở dài một hơi.

Tô Tạ hoang mang nhìn Bùi Nam.

Hần nghĩ hần nên có loại cảm giác “boong” một tiếng bùng tỉnh đại ngộ... Nhưng trên thực tế, hần càng ngu muội hơn.

Bùi Nam nói, hần và mình như nhau, đều là gay.

Hần, Tô Tạ, là gay.

Thích nam nhân.

Hần... thích nam nhân sao?

Tô Tạ nghĩ tới ông chú ở căn tin bề cao tỉ lệ với bề ngang, lúc nào cũng dùng muỗng ngấm ghĩa mái đầu hói hơn phân nửa chỉ còn lưa thưa vài cọng, lại nhớ tới người thanh niên ti bỉ mặc áo chữ thập luôn rảnh rỗi ngồi cắn móng chân trong quầy bán quà vặt...

Thích nam nhân... hần là một chuyện rất kinh dị...

... Sao hần có thể thích nam nhân được chứ?

Tô Tạ mờ mịt quay đầu, nhìn màn hình.

Đập vào mắt chính là bốn chữ Quân Ý Như Dao dùng lối viết thảo họa ra trên mặt.

Tô Tạ nhớ tới diện mạo của Thẩm Cố, giọng nói của Quân Ý Như Dao...

Nếu đối tượng là Thẩm Cố, hình như cũng không đến nỗi khó tiếp thu như vậy...

Tô Tạ nhớ tới vẻ mặt luôn mỉm cười của Thẩm Cố, nhớ tới thanh âm trầm ấm bên tai, băng khuâng cọ vào trái tim mình.

Xong rồi xong rồi... Tô Tạ đau đớn nhắm mắt.

Hắn thực sự xong đời rồi.

Hắn thực sự, đã thích Thẩm Cố.

Tô Tạ mở mắt ra, thất thần nhìn biểu tượng chim cánh cụt ở góc phải phía dưới màn hình.

Hắn nói với đại nhân, hắn không thích trò đùa của đại nhân...

Hắn nói với đại nhân, hắn không thích đại nhân trêu chọc hắn...

Đại nhân nhất định sẽ nghĩ hắn là một kẻ rất vô vị rất cứng nhắc...

Tô Tạ có điểm sụp đổ.

Đại nhân nói với hắn, hể hắn không thích, quên đi...

Đại nhân nói với hắn, đại nhân không phải đang đùa...

Tô Tạ nỗ lực nghiền ngẫm lời của đại nhân, cảm thấy mình có điểm minh bạch, lại có điểm mơ hồ...

Sau đó Tô Tạ lại nghĩ tới lời của Bùi Nam, cảm thấy mình nên tìm đại nhân nói chuyện.

Ít nhất, cũng không phải giống như bây giờ.

Tô Tạ dốc hết can đảm, mở QQ.

Trong danh sách bạn bè của hắn chỉ phân thành bốn loại, người nhà, bạn học, CV, còn lại là một phân loại đặc biệt, chỉ có một người... Đại nhân.

Nhưng Tô Tạ đành phải thất vọng, đại nhân không có ở đó.

Tô Tạ không biết đối phương có phải đang ẩn nick hay không. Loại cảm giác này khiến Tô Tạ càng thêm thất vọng.

Bởi vì Tô Tạ, tuy rất ít khi dùng trạng thái ẩn thân, nhưng mỗi lần ẩn thân luôn chỉnh chế độ cho mỗi mình đại nhân trông thấy.

...

Tô Tạ siết chặt nắm tay, hạ quyết tâm, đứng dậy.

... Đi tìm Thẩm Cố.

Bất luận thế nào, hắn cũng nhất định nói rõ ràng với Thẩm Cố.

Thật ra hắn không hề ghét Thẩm Cố nói đùa...

Thật ra hắn không hề ghét Thẩm Cố trêu chọc...

Hắn chỉ là đang sợ...

Nếu một ngày nào đó Thẩm Cố không nói đùa với hắn nữa, cũng không trêu chọc hắn nữa.

Hắn sẽ càng lạc lõng hơn trước.

Tô Tạ nhớ rất rõ số phòng của Thẩm Cố.

Hắn thở hổn hển chạy lên lầu, đến trước cửa phòng Thẩm Cố.

Hắn tự đấu tranh tư tưởng hơn mười phút, mới bước tới gõ cửa.

Thế nhưng, trong phòng Thẩm Cố không có ai.

Tô Tạ triệt để sững người.

Trước đó hắn đã tưởng tượng ra vô số tình huống, nhưng không hề nghĩ đến khả năng Thẩm Cố không ở đây.

Tô Tạ cảm thấy có phần may mắn... Bởi vì hắn vẫn chưa nghĩ ra nên nói thế nào với Thẩm Cố.

Thế nhưng càng nhiều hơn chính là lạc lõng.

Tô Tạ lui mấy bước, dựa vào lan can, ổn định lại hô hấp.

Hôm nay là cuối tuần, không cần lên lớp... Thẩm Cố đi đâu nhỉ?

Tô Tạ nghi hoặc, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong phòng, sạch sẽ ngăn nắp, cẩn thận tỉ mỉ, không khác mấy với lần trước, hoàn toàn không giống với ký túc xá nam sinh bữa bọn thường thấy.

Tô Tạ đợi thật lâu, thủy chung vẫn không ai về.

Hắn buồn chán nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim phút và kim giây cứ nhích dần nhích dần.

Nhìn qua nhìn lại, đã là mười hai giờ trưa.

Giờ này cũng nên đi ăn rồi...

Tô Tạ thấy dưới lầu tốp năm tốp ba đi tới căn tin, cũng có người từ căn tin trở về ký túc xá.

Tô Tạ đợi đến sắp mất hết kiên nhẫn, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Tuy thành phố S thuộc đai khí hậu á nhiệt đới gió mùa, nhiệt độ mùa đông vĩnh viễn trên mức không, nhưng lúc này đã là giữa đông, mà Thẩm Cố chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo cardigan màu lam sẫm.

Điều này khiến Tô Tạ đang trùu kín toàn thân như quả cầu nháy mắt nổi đóa, hắn ném hết những lời định nói lên chín tầng mây, biểu tình phần nộ chạy đến trước mặt Thẩm Cố, quát: “Bây giờ là thời tiết gì rồi, người còn muốn thể hiện phong độ bất chấp nhiệt độ!”

Thẩm Cố rõ ràng rất bất ngờ, hắn mờ mịt nhìn về mặt tức giận của Tô Tạ.

“... Cho dù muốn ra ngoài câu dẫn người khác, tốt xấu gì cũng phải mặc ấm một chút chứ!” Tô Tạ đã nóng nảy đến hồ đồ, hoàn toàn không biết mình đang nói gì nữa.

Hắn gặp qua rất nhiều nữ sinh vì để khoe cặp chân đẹp của mình, thậm chí ngay mùa đông, cũng sống chết chỉ mang một đôi tất mỏng tang... Hắn không ngờ Thẩm Cố cư nhiên cũng thuộc loại người như thế.

Thẩm Cố vẫn sững sốt nhìn Tô Tạ.

Tô Tạ vuốt mặt, rốt cuộc ý thức được Thẩm Cố có chút không ổn.

“Trên... trên áo người...” Tô Tạ nhìn y phục của Thẩm Cố, chợt la lên, “Sao lại dính máu? Người bị thương sao? Xảy ra chuyện gì? Người bị thương chỗ nào?” Tô Tạ cảm thấy thật hoảng loạn, hắn luống cuống tay chân kéo lên kéo xuống y phục trên người Thẩm Cố.

Chỉ có lúc này, hắn mới sâu sắc nhận ra, hắn thích người trước mắt.

Hắn sợ mất đi Thẩm Cố.

Tô Tạ đang khấn trương muốn chết, lại bị Thẩm Cố luôn chăm chú nhìn hắn một phát kéo vào lòng.

“...” Tô Tạ ngơ ngác, bị Thẩm Cố áp sát trong ngực.

Thẩm Cố cúi đầu vùi vào hõm vai trái của Tô Tạ, hơi thở nóng rực như phả bên tai hắn.

“Không phải ta, là một bạn học của ta...” Thanh âm Thẩm Cố đã khàn đi.

“Tối qua hấn gặp tai nạn... Ta đưa hấn vào bệnh viện.”

“Áo khoác ta lấy đắp cho hấn...” Thẩm Cố nhẹ giọng nói.

Tô Tạ ngoan ngoãn lắng nghe, hai tay vướng víu không biết nên để đâu, cuối cùng chỉ có thể đặt trên lưng Thẩm Cố.

Thẩm Cố vẫn úp mặt vào cổ Tô Tạ, khôi phục chất giọng thanh lãnh vốn có, bình đạm nói: “Ta còn ngỡ những chuyện như tai nạn giao thông luôn cách ta rất xa rất xa... hóa ra không phải như vậy...”

“Đừng nói thế...” Tô Tạ ghen nửa ngày, mới thốt được một câu.

“Lúc đưa hấn đến bệnh viện, ta đã nghĩ rất nhiều... Thì ra sinh mệnh lại yếu đuối như vậy, chỉ trong nháy mắt, không ai có thể thay đổi được nữa.” Thẩm Cố tiếp tục nói.

Tô Tạ chỉ im lặng nghe, hấn biết Thẩm Cố đang cần một người biết lắng nghe.

“Sinh mệnh thực sự rất mong manh, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể đánh mất nó.” Thẩm Cố thanh âm trầm thấp.

“Đừng nghĩ nhiều.” Tô Tạ càng siết chặt cánh tay ôm Thẩm Cố, nỗ lực truyền thân nhiệt trên người mình sang đối phương.

“Cho nên ngay thời khắc đó, ta đã quyết tâm, nếu đã như vậy, ta nhất định phải làm những chuyện trước giờ luôn muốn làm mà chưa làm được, bằng không sau này có thể sẽ không còn cơ hội...” Vẫn như cũ là chất giọng thanh lãnh độc đáo riêng biệt của Thẩm Cố.

Tô Tạ đang định vượt đuôi một câu lý tưởng thật cao đẹp, bàn tay Thẩm Cố đặt bên hông hấn bỗng nhiên dụng lực mạnh hơn, sau đó Thẩm Cố đột ngột ngẩng đầu, áp lên môi Tô Tạ.

“...” Tô Tạ kinh ngạc mở to mắt.

25. Chương 25

Tô Tạ mở to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Thẩm Cố, nhất thời nội tâm như có cả ngàn con thần thú gào thét chạy qua.

Đại nhân... đại nhân cư nhiên hôn hấn!

Là môi kề môi...

Đại não Tô Tạ tạm thời không thể tiếp thu dung lượng thông tin lớn như vậy, vì thế, nó chết máy.

...

Lúc đại não Tô Tạ bắt đầu chậm chạp khởi động lại, hấn cảm giác được có một thứ gì đó ấm nóng luôn vào miệng mình.

Ý thức của Tô Tạ cũng bắt đầu chậm chạp trở về với thân thể, hấn tiếp tục mở to mắt.

Thẩm Cố khép hờ hai mắt, lông mi hơi run.

Tay hấn từ từ vòng ra sau lưng Tô Tạ, ôm trọn phần eo đối phương.

Tô Tạ chớp chớp mắt, cảm nhận môi lưỡi của mình đang bị Thẩm Cố ôn nhu xâm chiếm.

Đầu lưỡi Thẩm Cố ở trong miệng hấn càn quét khắp nơi, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên, từ dãy thang cách đó không xa vang lên tiếng bước chân, càng lúc càng gần ——

Tô Tạ hung hăng sức tỉnh, đẩy Thẩm Cố ra.

Thẩm Cố trở tay không kịp, bị đẩy lui mấy bước.

Tô Tạ lấy tay áo lau miệng, trống ngực đập loạn xạ, hấn sợ bị những người đi ngang qua nhìn thấy.

Nhìn bộ dáng Tô Tạ chật vật lau miệng, ánh mắt Thẩm Cố thoáng trầm xuống.

Tô Tạ buông tay, nhưng vẫn cúi đầu, hấn đang nghĩ nên mở miệng thế nào, chợt bị Thẩm Cố kéo mạnh vào lòng.

“!!!” Tô Tạ chấn kinh trừng mắt thật to, vừa ngẩng đầu lại bị Thẩm Cố đoạt mất cơ hội mở miệng.

Hoàn toàn khác hấn màn ôn nhu vừa rồi, lần này giống như lời cảnh cáo mang tính trừng phạt. Thẩm Cố dùng răng cắn mạnh một phát lên cánh môi mềm mại của Tô Tạ, cắn đến gần như chảy máu, Tô Tạ lập tức vành mắt đỏ hoe.

Thẩm Cố lúc này mới nhả môi Tô Tạ ra, vươn lưỡi liếm liếm dấu răng trên đó.

Tô Tạ nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong lòng hoảng sợ.

Hấn đưa tay véo ngay hông Thẩm Cố, thấp giọng nói: “Có người tới...”

Thẩm Cố dùng tay trái ôm thắt lưng Tô Tạ, vẫn không ngừng càn quấy lưu luyến trên môi hấn, buông tay phải, đút vào túi quần lục lọi tìm chìa khóa.

Tô Tạ khấn trương đến sắp rơi cả nước mắt, sau cùng hấn có chút phá bình dùng răng cắn đầu lưỡi đang thăm dò vào trong của Thẩm Cố.

Thẩm Cố bị đau, nhưng vẫn ngang ngạnh không thu lưỡi về.

“... Cơm ở căn tin đúng là càng ngày càng khó nuốt...”

“Có thể nuốt được cơm căn tin trong trường học đều không phải người a...”

“Rét thật... Con người...”

Tiếng cười nói của những nam sinh kia càng lúc càng gần ——

Tô Tạ trong lòng không ngừng than thôi rồi thôi rồi, đúng lúc đó, Thẩm Cố rốt cuộc cũng đã mở được cửa.

Ngay khi đám nam sinh xuất hiện ở ngã rẽ của hành lang, Thẩm Cố ôm eo Tô Tạ vọt vào trong phòng.

“Vừa rồi các người có nhìn thấy gì không...”

“Hình như là hai thằng đang hôn nhau thì phải... Ai nha chuyện quá đổi bình thường...”

“Chết tiệt... cả thế giới đều là đoạn tụ!”

Tiếng bước chân ngang qua cửa phòng Thẩm Cố, sau đó càng lúc càng xa ——

Tô Tạ rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại bị Thẩm Cố nhốt vào lòng.

“... Ban nãy người cư nhiên đẩy ta ra.” Thẩm Cố cọ cằm lên vai Tô Tạ, cúi đầu rầu rĩ nói.

“Người muốn cả thế giới đều biết sao!” Tô Tạ thấp giọng cả giận nói.

“... Biết gì?” Thẩm Cố thấp giọng hỏi.

“Biết hai chúng ta là gay chứ gì...” Tô Tạ không chút nghĩ ngợi liền đáp, đáp xong hấn mới cảm thấy có vấn đề...

Đáng ghét... Hấn không phải đoạn tụ! Bị lời nói hư hỏng của mấy tên đoạn tụ ban nãy lây nhiễm rồi!

“Khụ khụ... ta nói lộn...” Tô Tạ thiếu chút nữa bị chính mình làm sặc chết.

Thẩm Cố lại vùi đầu vào vai Tô Tạ, cười nói: “Hóa ra người là đoạn tụ a.”

“Hứ... Ta không phải đoạn tụ! Người mới đoạn tụ!” Tô Tạ lật lọng.

“... Ta đích thực là đoạn tụ.” Thẩm Cố từ tốn nói.

“...” Tô Tà biểu thị hấn đã bị sét đánh.

“Làm sao đây, cứ nhiên bị người biết rồi...” Thẩm Cố ngẩng đầu, âm trầm nhìn Tô Tà.

“...” Tô Tà chớp chớp mắt.

“Người biết quá nhiều... có nên giết người diệt khẩu không nhỉ?” Thẩm Cố mặt không đổi sắc cười nhạt nói.

“Khụ khụ... Ta sẽ không truyền ra ngoài...” Tô Tà ngoảnh mặt.

“Ta quyết định rồi, người cứ lấy thân báo đáp là được.” Thẩm Cố vươn tay kéo cầm Tô Tà lại, đối diện mình.

Tô Tà tiếp tục trừng to mắt, nói: “Đại nhân... trò đùa này một chút cũng không thú vị.”

Van người... đừng đùa với ta như vậy có được không?

“Ta không đùa.” Thẩm Cố kiên nhẫn nói.

“... Kẻ sát nhân vĩnh viễn sẽ không thừa nhận hấn giết người.” Tô Tà cúi đầu uể oải nói.

Giống như đang thuyết phục Thẩm Cố, lại giống như đang thuyết phục chính mình.

Không có khả năng...

Đại nhân sao có thể thích hấn được?

“... Giống như tiểu thụ không bao giờ chịu nhận mình là thụ?” Thẩm Cố cong môi mỉm cười, sau đó khôi phục lại thần sắc lúc đầu, “Tại sao người không thử tin tưởng ta?”

“Người lúc nào cũng trêu chọc ta.” Tô Tà vẫn cúi đầu nói.

“...” Thẩm Cố tựa hồ thở dài một hơi, “Tại sao người không nghĩ... đó không phải nói đùa, mà là lời thật lòng của ta?”

Tô Tà vẫn cúi đầu như cũ, trầm mặc thật lâu cũng không biết nói gì.

Thẩm Cố vẫn duy trì tư thế, im lặng nhìn hấn.

“... Ta... không tin vào tình yêu.” Tô Tà sức nhớ tới câu hấn từng phát trên weibo Ta không bao giờ tin vào tình yêu nữa, sau đó cắn môi nói.

Lại một trận trầm mặc.

Ngay lúc Tô Tà tưởng Thẩm Cố đã buông tha không trêu mình nữa, ngẩng đầu lên, liền đối diện ánh mắt thâm thúy của Thẩm Cố.

Tô Tà lại hoảng hốt lui về sau non nửa bước... ánh mắt đó thật đáng sợ a!

Thấy Tô Tà thoái lui, ánh mắt Thẩm Cố càng sâu thêm.

Tô Tà trong lòng hic hic hic hic... Hấn lại lui nửa bước, sau đó không còn đường lui, bởi vì lưng hấn đã giáp với cánh cửa.

“Khụ khụ... Đại nhân, ta sức nhớ ta vẫn chưa ăn gì ta về trước đây...” Chữ “đây” mới nói được phân nửa, đã bị Thẩm Cố cúi người chặn lại trong miệng.

“Ưm ưm... ngò...” Tô Tà bị Thẩm Cố cuồng loạn gặm nhấm đôi môi không theo tiết tấu, muốn giãy dụa nhưng không thể nào giãy dụa...

Được rồi...

Kỳ thực hấn cũng chẳng muốn đẩy Thẩm Cố ra.

Thẩm Cố vươn tay gắt gao kiềm ngang eo Tô Tà, cúi đầu cắn môi Tô Tà, sau đó dùng đầu lưỡi tách khớp hàm hấn luồn vào.

Lưng Tô Tạ dán sát cánh cửa, hần bị ai phát hiện tư thế của cả hai lúc này cực kỳ giống với tư thế của nam chính cường hôn nữ chính trong vô số phim thần tượng thanh xuân cầu huyết.

Thế nhưng hần càng bị ai phát hiện, hần cứ nhiên nửa điểm cũng không muốn đẩy Thẩm Cố ra.

Được rồi, hần thừa nhận...

Hần quả thật đã rơi vào tay giặc.

Tô Tạ chán nản vòng tay ôm eo đối phương, đầu lưỡi vốn luôn cứng đờ cũng từ từ đáp lại Thẩm Cố...

Hai người không hề có kinh nghiệm ôm nhau cần loạn một hồi.

Đến khi Thẩm Cố rút cuộc rời khỏi đôi môi Tô Tạ, cả hai đều đã hồng hển gần như nghẹt thở.

Tô Tạ còn sắc mặt ửng hồng mắt ngấn ngấn nước.

Thẩm Cố nheo mắt nhìn người trong lòng một lúc, sau đó như nhận mệnh thở dài.

Tô Tạ không hiểu tại sao Thẩm Cố lại thở dài, hần cũng không còn tinh lực để truy cứu, hần chỉ cảm thấy trái tim mình cứ đập thình thịch liên hồi... quả thật sắp nhảy ra khỏi lồng ngực... Không phải chứ! Lẽ nào hần vừa đón nhận một nụ hôn xong liền khiến tim phát bệnh? Nhưng hần nhớ rõ mình đâu có tiền sử bệnh tim mạch a...

Tô Tạ thả hồn nửa ngày, đợi hần hoàn hồn lại thấy Thẩm Cố đang hẹp mắt, nhãn thần mê muội nhìn mình...

Uy?

Tô Tạ mờ mịt nhìn Thẩm Cố chậm rãi cúi đầu, một lần nữa vùi mặt vào hõm vai hần, thấp giọng nói: “Cũng tại người... Người cứ nhiên đáp lại... hại ta có phản ứng luôn rồi.”

Tô Tạ lập tức hóa đá, CPU trong đầu nhưng vận chuyển liên tục... Hần nhớ trong bộ truyện nào đó ngạo kiều công không phải cũng nói vậy với tiểu thụ sao? Nào là ‘cũng tại người câu dẫn ta! Tiểu yêu tinh nhà người! Người dám đùa với lửa! Có trách thì trách người đã phá vỡ tính tự chủ đáng tự hào của ta!’, sau đó ngạo kiều công gầm nhẹ một tiếng áp đảo tiểu thụ vân vân...

Stop stop stop! Tô Tạ nỗ lực cắt đứt dòng tư tưởng triển khai như điện của mình... Tại sao hần phải là thụ a! Rõ ràng Thẩm Cố nhìn tương đối giống người nằm dưới hơn mà. (người dựa vào đầu mà nói như vậy?!)

Thẩm Cố mỉm cười nhìn Tô Tạ rõ ràng đang đi vào cỏi thần tiên, nhẹ giọng nói: “Ta nên làm sao đây...”

Tô Tạ ngơ ngác nhìn Thẩm Cố, trong đầu lại bổ sung những lời thoại tiếp theo trong kịch Ta nên xử trí người sao đây, tiểu yêu tinh dụ dỗ người...

“Hay là,” Thẩm Cố vẫn như cũ mỉm cười, “Người giúp ta giải quyết đi.”

Uy... Người nói lộn lời thoại rồi kìa! Tô Tạ cứ nghếch mặt ra nhìn người trước mắt, đang phân vân có nên lên tiếng nhắc nhở hay không. (tới lúc nào rồi mà còn rảnh rỗi nghĩ tùm lum)

Thấy Tô Tạ ngây ngô nhìn mình, ý cười trên mặt Thẩm Cố càng sâu hơn.

Tô Tạ nhìn đến ngẩn ngơ... Đại nhân cười rộ lên trông thật đẹp a, thật ra đại nhân có thể làm một coser gì đó cũng được, tướng tá đại nhân cũng không tệ...

Sau khi đại não của Tô Tạ như ngựa thoát cương chạy điên cuồng hết mấy ngàn cây số, hần mới cảm nhận được tay mình bị nắm chặt.

Tô Tạ hoàn hồn, nhìn bàn tay thon dài của Thẩm Cố bao phủ lấy tay mình, bỗng nhiên có hơi xấu hổ... Nga, đại nhân muốn chơi trò tập dượt với mình sao?

Sau đó hần sững sờ nhìn Thẩm Cố cầm tay hần... kéo khóa quần của Thẩm Cố... lộ ra chiếc quần lót thổ Tư Cơ bên trong...

Tô Tạ trừng to mắt chưa kịp có phản ứng gì, đã bị Thẩm Cố cầm cổ tay sờ vào con thỏ Tư Cơ kia...

26. Chương 26

“Kỳ thực chỉ cần chúng ta thử một lần, người sẽ biết Thẩm Cố ưu tú hơn nhiều so với Quân Ý Như Đào...”

Tô Tạ tự nhận mình chậm tiêu, nhưng vẫn linh ngộ được ý vị sâu xa đằng sau câu “thử một lần” đó của Thẩm Cố.

Toàn thân Tô Tạ nháy mắt cứng đờ, đại não hấn một mảnh trống rỗng mặc cho tay mình bị Thẩm Cố kéo xuống ấn lên cái hình thỏ Tư Cơ in trên quần lót.

Tô Tạ sững như trời trồng.

Trong đầu hấn ầm một tiếng, sau đó bắt đầu vô hạn tuần hoàn ——

Thỏ Tư Cơ...

Thỏ Tư Cơ...

Thỏ Tư Cơ...

Đại nhân cư nhiên mặc quần lót cặp với mình oa oa...

Nhìn vẻ mặt ngổ tào của Tô Tạ, Thẩm Cố nheo mắt mỉm cười.

Khóe mắt hơi xếch lên, tràn đầy nét thanh nhã đặc trưng.

Hắn cúi người, vùi đầu vào hõm vai Tô Tạ.

Mái tóc mềm mại nhẹ nhàng quét qua mặt Tô Tạ

“Hôm nay người... có mặc cái quần lót đó không?”

“Ngô...” Đại não Tô Tạ vẫn đang chết máy, hoàn toàn không có phản ứng.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Thẩm Cố, hắn dùng bàn tay thon dài trắng nõn của mình áp lên tay Tô Tạ, bắt đầu chậm rãi cọ xát chỗ đó.

Tô Tạ rốt cuộc cũng từ trong trạng thái bị sét đánh hồi phục tinh thần, hắn cảm giác tay mình được Thẩm Cố bao phủ, cách lớp quần lót mỏng manh ma sát vật đã bán cứng nóng rực kia.

Tô Tạ nghĩ mặt mình sắp bốc cháy rồi. Hắn liều mạng thuyết phục chính mình nam sinh và nam sinh giải quyết cho nhau là chuyện rất bình thường rất bình thường rất bình thường rất bình thường rất bình thường rất bình thường... Bình thường cái đầu người! Đối phương nhưng là đại nhân a!!!!

Động tác trên tay Thẩm Cố càng lúc càng gấp, hô hấp của hắn cũng càng lúc càng nặng.

Bàn tay đơ ra của Tô Tạ di chuyển theo từng động tác của Thẩm Cố, tuy rằng hắn rất muốn tự thôi miên rằng bàn tay đang phủ trên quần lót Thẩm Cố không phải của mình, song độ nóng truyền từ bàn tay lại không tài nào phớt lờ được...

“Ân...” Bên tai Tô Tạ vang lên tiếng rên đầy khoái ý, hơi thở ấm áp của Thẩm Cố cũng phả tới vành tai hắn.

Tô Tạ cảm giác được lòng bàn tay mình cho dù cách một lớp quần lót, cũng không thể giảm bớt nhiệt độ... nóng bỏng đến mức gần như khiến hắn ngạt thở.

...

Cuối cùng, Tô Tạ phát giác Thẩm Cố thoáng run lên, lòng bàn tay liền một mảnh ẩm ướt.

Tô Tạ ngây dại, hoàn toàn không thể tưởng tượng hắn cư nhiên giúp người khác giải quyết...

Chưa kể, người đó còn là đại nhân mà hắn sùng bái nhất.

Hơn nữa, gay go nhất chính là, hình như hần, cũng có phản ứng luôn!

“Tiểu Thẩm nói nó rất hài lòng với sự phục vụ của người...” Thẩm Cố thì thầm bên tai Tô Tạ.

Tô Tạ chỉ cảm thấy vành tai nhồn nhột tê tê, không khỏi run rẩy.

“Không biết người có ý tưởng này chưa, hay là chúng ta ký kết một điều khoản song song phục vụ trường kỳ đi?” Thẩm Cố khàn giọng nói.

Tô Tạ nuốt nước bọt, nỗ lực giãy ra.

“Thế nào?” Thẩm Cố xấu xa câu khéo môi.

Lại thanh tuyến lưỡi biếng đờ, tim Tô Tạ bỗng đập trật mấy nhịp.

“Ta...” Tô Tạ dừng một chút, nội tâm như xoắn lại thành một sợi len.

Hần nghĩ, cửa đồ đại nhân không phải là nguyện vọng từ lâu của mình sao?

Bất quá, tại sao bây giờ, hần chỉ thấy trong lòng không phải là cảm giác ước mơ thành sự thật, trái lại có loại trống rỗng mịt mờ.

... Cảm giác đó cũng giống như một người rất nhiều ngày không được đụng tới máy vi tính đến khi ngồi lại trước bàn máy, trong nhất thời không biết nên làm gì.

Hần khẳng định, đây là ý nghĩ khiến rất nhiều người cho rằng quá không biết tốt xấu, thế nhưng, nó xác thực là ý nghĩ chân thực nhất của hần lúc này.

Có lẽ, người mà hần thích, không phải Thẩm Cố.

Hần chỉ thích Quân Ý Như Đào, là CV nổi tiếng trên mạng XYXF kia.

Chứ không phải, một Thẩm Cố bằng xương bằng thịt trước mắt.

Cho dù hần biết Thẩm Cố chính là Quân Ý Như Đào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy giữa hai người có điểm khác biệt.

Quân Ý Như Đào đáng lẽ phải lạnh lùng, phải cách mình rất xa, đáng lẽ phải là hần hát trên YY, còn mình chỉ có thể bình luận tung hoa, chứ không phải Thẩm Cố trước mặt luôn ghé bên tai mình thì thầm ái muội.

“Ta nghĩ... hình như ta không thích người như vậy.” Tô Tạ đẩy Thẩm Cố ra, nhẹ giọng nói.

“... Ân?” Thẩm Cố nhướn mày.

“Ta nghĩ, người ta thích... hình như là Quân Ý Như Đào.” Tô Tạ cúi đầu.

“Ta chính là Quân Ý Như Đào.” Thẩm Cố nhúu mày.

“Ta biết... nhưng ta cảm thấy, Quân Ý Như Đào không nên... nhiệt tình như vậy... Đại nhân chỉ có thể dễ sùng bái...” Tô Tạ câu chữ lộn xộn, chính hần cũng không hiểu mình đang nói gì nữa.

“Cho nên ý người là, người thích Quân Ý Như Đào, nhưng không thích Thẩm Cố?” Thẩm Cố nguy hiểm nhướn mày.

“Không... không phải, ta nghĩ ta, hình như không thích người như thích Quân Ý Như Đào...” Tô Tạ ngắc đầu khổ não nhúu mày.

Thẩm Cố mỉm cười.

“... Hiện giờ ta rất hỗn loạn... cho nên, ta phải trở về nghĩ lại...” Tô Tạ ngập ngừng nói.

Hần thận trọng quan sát sắc mặt của Thẩm Cố.

Thẩm Cố vẫn nhướn mày, trầm mặc một hồi, nói: “Được, vậy ngày mai nhớ trả lời ta.”

“Ách, ngắn quá, chuyện này ít nhất cũng phải một tuần chứ?”

“Ân?”

“Nếu không thì... ba ngày đi?”

“Ân?”

“... Được rồi, ngày mai... ngày mai ta sẽ trả lời người.”

“Ân.”

Tại sao giản đơn một chữ, chỉ biến hóa ngữ khí thôi lại mang đến hiệu quả khác biệt như vậy a! Tô Tạ nơm nớp lo sợ ngược mắt nhìn Thẩm Cố.

Thẩm Cố đưa tay nựng cằm Tô Tạ, đột nhiên ôn nhu nói: “Thật ra cũng đâu cần phiền phức như thế...”

“A?” Tô Tạ há miệng.

“Kỳ thực chỉ cần chúng ta thử một lần, người sẽ biết Thẩm Cố ưu tú hơn nhiều so với Quân Ý Như Dao...”

Tô Tạ tự nhận mình chậm tiêu, nhưng vẫn lĩnh ngộ được ý vị sâu xa đằng sau câu “thử một lần” đó của Thẩm Cố.

“Ít nhất, có một chuyện, chỉ Thẩm Cố mới làm được, còn cái ID Quân Ý Như Dao trên mạng kia thì không thể...”

Cảm thấy trọng tâm câu chuyện càng lúc càng theo khuynh hướng nổi lửa, Tô Tạ cuống quýt lui liền mấy bước, nói một tràng: “Vậy ta về chơi trồng rau đã còn không về rau sẽ bị người khác trộm sạch bái bai đại nhân ngày mai gặp lại...” Sau đó cấp bách mở cửa dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét lao về phòng mình.

Về đến phòng rồi, Tô Tạ cảm giác được tim mình đập nhanh chưa từng có.

Ân, nhất định là bởi vì vừa chạy bộ.

Nhất định là như vậy.

Hắn quét mắt một vòng quanh phòng, phát hiện Triệu Bắc đang ngồi một mình trên giường, cô đơn nghịch di động.

Người hỏi sao? Hai tên cầu nam nam như hình với bóng Triệu Bắc và Bùi Nam này cứ nhiên không sống vai bên nhau?

Tô Tạ tò mò sấn tới: “Bùi Nam đâu?”

Triệu Bắc hừ một tiếng, không trả lời.

“Chắc, chẳng lẽ là đang giận nhau?” Trên mặt Tô Tạ lộ ra nụ cười sung sướng khi người gặp họa.

Triệu Bắc lại hừ một tiếng.

“Ai nha, đừng như vậy a, có câu nhất nhất phu phu bách nhật ân, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa...” Tô Tạ vỗ vai Triệu Bắc an ủi, “Bất quá Bùi Nam hẳn rất cuộc đã làm gì có lỗi với người? Hắn lẳng nhăng? Hay là đèo bồng? Hay là có người khác?”

Triệu Bắc như cũ hừ một tiếng, vẫn không thèm trả lời, tiếp tục chuyên chú vào điện thoại.

Tô Tạ có chút mất hứng ngồi xuống bên cạnh Triệu Bắc, nhìn Triệu Bắc mặt mày nhăn nhó chơi xếp hình, đột nhiên hỏi: “Này, ta nói... lúc đầu người và Bùi Nam làm sao phải lòng nhau?”

Triệu Bắc hơi ngẩn ra, nói: “... Thì là như vậy đó.”

“Như vậy là như thế nào? Ý ta là lúc đầu người làm sao nhận ra người thích hẳn?”

“Là thế này nè,” Triệu Bắc dừng một chút, nói tiếp: “Thấy hẳn ở bên nữ sinh khác, trong lòng khó chịu... Mà nam sinh cũng vậy.”

Tô Tạ nhìn trần nhà, bắt đầu tưởng tượng nếu có một nữ sinh rất đẹp đứng cạnh Thẩm Cố...

Trong lòng hẳn bỗng nhiên phi thường khó chịu.

“Còn gì nữa?” Tô Tạ hỏi.

“Còn có... hể rảnh rồi liền nghĩ đến hần.”

Tô Tạ nhớ tới biểu tình ả nhần của Thẩm Cố ban nãy khi dán sát trên người mình...

“Rồi sao nữa?”

“Ai nha nhiều lắm, nói cả buổi cũng không hết.”

“Nói trọng điểm.”

“Người muốn làm gì? Tham khảo đúc kết kinh nghiệm?”

“... Cũng gần như thế.”

“Vậy người tìm đúng người rồi, thiết nghĩ những dẫn đo trần trở thuở ban sơ của ta quả thật có thể viết thành một quyển sách a...”

“Nói trọng điểm thôi, rốt cuộc người làm sao xác định người thích Bùi Nam?”

“Không phải ta đã nói với người rồi sao? Chính là... ban đêm nằm mơ thấy hần...”

“Chuyện này hình như đúng là người đã từng nói qua. Sau đó thế nào?”

“Sau đó... chính là mộng xuân.”

Hôm sau ngủ dậy, Tô Tạ mờ mịt mở mắt nhìn trần nhà.

Đêm qua hần mơ thấy Thẩm Cố.

... Cảnh tượng không khác lắm so với ngày hôm qua.

Thậm chí hần còn có thể nghe thấy Thẩm Cố ả nhần thở dốc, nhìn thấy làn da trắng nõn của Thẩm Cố nổi lên một tầng ửng hồng...

Tô Tạ xóc chăn, phát hiện quần lót của mình đã ướt một mảng.

Thôi rồi...

Hần nghĩ.

Hần đã triệt triệt để để biến thành một tên đoạn tụ.

27. Chương 27

Tô Tạ nằm dài trên giường nửa ngày, hần đang suy ngẫm.

Hần đang suy ngẫm triết lý nhân sinh.

Hần đang suy ngẫm lại tất cả mọi chuyện kể từ lúc gặp đại nhân ngoài đời thực.

Hần phát hiện từ cái ngày hần gặp phải người tên Thẩm Cố đó, toàn bộ thế giới của hần đều bị cuốn theo một quỹ đạo không thể lường trước được.

Tỷ như, trước khi gặp Thẩm Cố, hần vẫn luôn không tin vào cái gọi là “nhất kiến chung tình”.

Tỷ như, trước khi gặp Thẩm Cố, hần vẫn luôn cho rằng mình thích những cô gái hoạt bát đáng yêu.

Cho dù hần cả ngày ngâm mình online mưa dầm thấm đất không khỏi có chút khuynh hướng hủ, cho dù hần cũng từng ở ngoài đường nhìn thấy hai nam nhân có cử chỉ ái muội với nhau trong lòng liền dậy sóng cuồn trào... Thế nhưng hần vẫn đinh ninh người yêu tương lai của mình sẽ là một cô gái.

Tô Tà cũng từng tưởng tượng về quãng đời sau này của mình, người yêu tương lai của hắn sẽ là một người có thể cùng hắn chơi DOTA, cùng hắn chơi WOW, cùng hắn chơi Kiếm tam, cùng nhau lên cấp, cùng nhau làm BOSS... Bất quá ngẫm lại, cứ thế này thay bằng một nam nhân cũng hoàn toàn vô áp lực a! Tô Tà không ngừng suy nghĩ, bất giác phát hiện, người yêu trong tưởng tượng của hắn, toàn bộ đều bị tự động gắn vào khuôn mặt của Thẩm Cố!

Tô Tà mãnh liệt lắc đầu, nỗ lực xóa đi khuôn mặt Thẩm Cố.

Thế nhưng...

Còn Thẩm Cố?

Thẩm Cố tại sao lại thích hắn?

Tô Tà múm môi nhìn trần nhà, hắn vẫn không tin nhất kiến chung tình gì đó.

Chẳng lẽ là lâu ngày sinh tình?

Thế nhưng hắn và Thẩm Cố, rõ ràng chỉ mới quen biết nhau cách đây không lâu.

Tô Tà nhận mệnh thở dài, ngồi dậy.

Những người khác trong phòng đã ra ngoài, nhưng hắn vẫn có tật giật mình dáo dác ngó nghiêng một vòng, sau khi xác định không còn ai, mới chạy đến gần tủ đầu giường mình tiện tay lôi ra một chiếc quần lót, lén la lén lút tiến vào nhà tắm.

Cởi quần lót xong, Tô Tà mới phát hiện cái quần mình lôi ra là cái quần thỏ Tư Cơ... Tô Tà có chút mắc nghẹn.

Giật quần lót xong, Tô Tà thuận tiện tắm rửa luôn thể, tắm đến cả người nóng hừng hực.

Đang kỳ kỳ cọ cọ, Tô Tà sức nhớ hôm nay hình như là ngày Cầm Sư phát kích.

Tắm xong, quần áo cơ bản hắn cũng không mặc, tiện tay lấy cái áo khoác tai thỏ choàng lên người, qua loa cài hai cúc ở giữa, mặc một cái quần cộc mỏng manh rồi đi ra, thẳng tiến đến trước máy vi tính.

Cầm Sư đệ nhất kỳ bởi vì có chút chuyện phải ngưng lại hai năm, cho nên lần này đạo diễn biên kịch vô cùng đau đớn thề rằng nhất định phải mau chóng ra kích, tìm một CV nổi tiếng trên mạng, ngay sau khi các CV giao âm, thần hậu kỳ liền dùng tốc độ của thần để xử lý xong hậu kỳ, mấy hôm trước đạo diễn nói hôm nay phát kích, căn dặn mọi người nhất định phải vào ủng hộ.

Khởi động máy, Tô Tà vào QQ trước tiên, sau đó bò lên trang chủ của diễn đàn.

F5 mấy lần, vẫn không thấy bài post Cầm Sư phát kích, Tô Tà chống cằm vô cùng nhẩn nại lật vài trang, vẫn không có...

Lại quay về trang đầu, Tô Tà quắc mắt thấy một bài post mới vừa xuất hiện.

Tô Tà không click vào, chỉ ở ngoài dự đoán trong bài post nhất định đủ búa rìu dư luận.

Bởi vì bài post này từ tiêu đề đến tên người đăng, đều tản mát khí chất thu hút búa rìu dư luận.

Chè đậu xanh đường phèn X Quân Ý Như Dao: Khi đại thần gặp phải vô danh, một tình yêu nửa trong sáng nửa bi thương

Người đăng: Bốn mươi lăm độ duy mỹ

Tô Tà tay run lên, do dự nửa ngày cuối cùng vẫn click vào.

Lầu một chính là chủ lầu Bốn mươi lăm độ duy mỹ dùng lối hành văn lừ lừ tình viết: Tháng năm như gió thổi hoa bay, lúc Chè đậu xanh đường phèn gặp gỡ Quân Ý Như Dao, hắn liền biết, người này sẽ là tình yêu cả đời hắn...

Mỗi khi Chè đậu xanh đường phèn nhớ tới khung cảnh lần đầu chạm mặt Quân Ý Như Dao, đều bất giác ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn trời, lộ ra một nụ cười nửa trong sáng nửa bi thương, sau đó cười dài, rồi đột nhiên, lệ rơi đầy mặt...

...

Tô Tạ đọc đến khoe miệng run rẩy, nhưng vẫn rê chuột xem cho hết.

Đây hình như là một thiên đồng nghiệp văn, Tô Tạ đầu tiên là nội tâm nhảy nhót một hồi, sau đó lâm vào chán ghét chính mình.

Văn phong lố lăng cực độ vậy mà hắn vẫn xem ngon lành... Chỉ bởi vì ... nhân vật chính trong này là hắn và Thẩm Cố.

Hắn đúng là hết thuốc chữa.

Tô Tạ hung hăng phỉ nhổ mình xong, lại tiếp tục đọc.

...

...

Chè đậu xanh đường phèn đã rất lâu không gặp lại Quân Ý Như Dao.

Trong ký ức dung nhan Quân Ý Như Dao đã dần mờ hồ, sau cùng chỉ còn là một vầng sáng mờ lung cùng những cánh hoa hồng tan nát dưới mặt đất, dương quang mong manh thanh xuân rực rỡ, nhấn chìm bao tháng năm.

Khoảng thời gian hoặc hạnh phúc hoặc ưu thương kia như pháo hoa rộ lên rồi lập tức tan biến, Chè đậu xanh đường phèn biết rằng, hắn sẽ không bao giờ được gặp lại thiếu niên đứng đưa lưng về phía mặt trời mỉm cười với mình nữa...

...

Ta kháo! Tô Tạ đứng lên muốn lật bàn.

Đây là cái quái gì vậy? Đây là vở trò bệnh gì!

Đọc nguyên bộ ngược văn cư nhiên cũng không cho lão tử được HE?!!

Tô Tạ điên tiết nửa ngày, mới phát hiện có người pm QQ hắn.

Tô Tạ nhìn avatar liên sừng sốt —— Quân Ý Như Dao.

Tô Tạ lưỡng lự, mở khung chat.

Quân Ý Như Dao: ^__^ Thế nào?

Tô Tạ: ... Thế nào là thế nào?

Quân Ý Như Dao: ^__^ Suy nghĩ thế nào rồi?

Tô Tạ: ... Suy nghĩ chuyện gì?

Tô Tạ gõ xong, mới đột nhiên nhớ ra, hình như đại nhân muốn hỏi hắn gì đó...

Hỏi hắn chuyện gì nhỉ?

Flashback bắt đầu...

... Flashback hoàn tất.

Quân Ý Như Dao: ^__^

Quân Ý Như Dao: Suy nghĩ chuyện gì?

Tô Tạ cách màn hình nhìn emo của Quân Ý Như Dao, cả người run lên...

Đây là... khí thế trong truyền thuyết chăng?

Tô Tạ: T T Đại nhân ta sai rồi ta không nên làm bộ mặt trí nhớ...

Quân Ý Như Dao: Ân?

Tô Tà: Ta sai rồi đại nhân đừng đánh đòn... Nghe nói hôm nay phát kịch mà sao chưa thấy bài post trên diễn đàn nữa?

Quân Ý Như Dao: Hai giờ chiều nay mới phát kịch. Đừng hòng đánh trống lảng ^__^

Tô Tà: Bị vạch trần rồi (° °;)

Quân Ý Như Dao: Câu trả lời của người đâu?

Tô Tà: Nếu câu trả lời của ta không phù hợp với yêu cầu trong lòng người, người sẽ... bỏ cuộc?

Gửi đi rồi, Tô Tà có điểm hồi hộp, hẳn không muốn cự tuyệt Thẩm Cố, nhưng hẳn sợ... sợ Thẩm Cố chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, hoặc giả chỉ là đùa giỡn...

Quân Ý Như Dao: Ta sẽ đợi cho đến khi có được câu trả lời phù hợp với yêu cầu trong lòng ta mới thôi.

Quân Ý Như Dao: ^__^

Vẫn là emo tươi cười kia, thế nhưng trái tim Tô Tà, lại mãnh liệt run lên.

Có điều lần này, là rung động hoàn toàn khác hẳn trước đó.

Tô Tà cắn cắn môi dưới, gõ từng chữ một ——

Tô Tà: Không cần đợi nữa...

Gõ xong nhấn enter, Tô Tà mới cảm thấy câu này hình như mang nghĩa khác, đại nhân sẽ không hiểu lầm mình cự tuyệt hẳn chứ?

Tô Tà đang định giải thích thêm ý hẳn là tiếp thu đại nhân, thế nhưng avatar của đại nhân đột nhiên xám đi.

Tô Tà sửng sốt.

Đợi chừng vài phút, thấy avatar đối phương vẫn không có chiều hướng sáng lên, Tô Tà mím môi, tiếp tục vào diễn đàn, nhưng trong lòng đã nguội lạnh.

Còn nói gì mà sẽ chờ đợi câu trả lời của hẳn... Hừ, nam nhân đều là sinh vật khẩu thị tâm phi!

Phát hiện hình như mình cũng bị kéo vào mớ chung, Tô Tà ở trong lòng lặng lẽ sửa lại: Những nam nhân tên Thẩm Cố đều là sinh vật khẩu thị tâm phi!

Chỉ vài phút ngắn ngủi, bài post kia đã nhanh chóng sang trang, Tô Tà biết bên trong nhất định sẽ có bài đăng, cũng không muốn click vào xem tự tìm khó chịu, bèn vòng vòng bên ngoài tùy tiện click đại bài nào đó, vừa giết thời gian vừa chờ phát kịch.

Lang thang trên diễn đàn một hồi hẳn chợt phát hiện một bài post do người tên Chè đậu đỗ nước cốt đăng, không khỏi ngạc nhiên, đây không phải là tiểu học đệ sao? Đang định click xem thử, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Tô Tà giật mình, đi ra mở cửa, liền thấy Thẩm Cố thở hổn hển đứng bên ngoài.

Ánh nắng giữa trưa chiếu sau lưng hẳn, Tô Tà si ngốc nhìn Thẩm Cố, đột nhiên có loại ảo giác... Người trước mắt chính là người đưa lưng về phía mặt trời mỉm cười với mình trong truyện...

Tô Tà hung hăng thóa mạ tư tưởng lối bạch của mình, nhoẻn miệng tươi cười với Thẩm Cố: “Sao người lại tới...”

Lần này chữ “đây” còn chưa nói hết, đã bị Thẩm Cố ngăn lại.

Khác hẳn những nụ hôn ôn nhu lưu luyến trước đó, đây là một nụ hôn cuồng nhiệt triền miên gần như khiến người nghẹt thở.

Nụ hôn kết thúc, Tô Tà nhắm mắt nhìn Thẩm Cố một tay ôm ngang eo mình, đối diện cặp mắt đen nhánh sung mãn dục vọng kia.

Tô Tà trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết Thẩm Cố hiểu đúng câu trả lời của hắn.

Vô tư đi, dù sao hắn cũng đã vạn kiếp bất phục từ lâu rồi.

“... Ta tắm trước đã.” Thẩm Cố ôm Tô Tạ một hồi, khàn giọng nói.

Thanh âm tràn ngập áp lực.

Tô Tạ gật đầu, nhìn Thẩm Cố có chút mất tự nhiên đi về hướng phòng tắm.

Tô Tạ đột nhiên muốn cười ầm lên.

Lúc này Thẩm Cố đang mặc một chiếc quần jean chất liệu khá dày, có lẽ không dễ chịu cho lắm.

Chẳng hiểu sao, Tô Tạ chợt nhớ tới một câu không biết là ai nói —— Nam nhân đều là sinh vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, nếu một người đàn ông chịu kiềm nén dục vọng vì bạn, vậy chứng tỏ anh ta thật lòng yêu bạn.

Vì thế, Tô Tạ thực sự mỉm cười.

Hắn đột nhiên cảm thấy, nắng tháng hai, hóa ra cũng rất rực rỡ.

Hạ quyết tâm, trong lòng Tô Tạ như cởi mở trong sáng hơn.

Hắn đi tới cửa phòng tắm, nghe tiếng nước ào ào từ bên trong truyền ra, đưa tay đẩy cửa —— then cửa phòng tắm bọn họ đã bị hư mấy ngày nay, bất quá vẫn chưa báo người đến sửa.

Tô Tạ cong khoe môi, cười nói: “Chúng ta cùng nhau...tắm uyên ương gì đó đi.”

Tác giả 8888:

Nếu nhớ không lầm... Chương sau có thể là H phòng tắm?

Bất quá các tỷ muội không nên quá kỳ vọng vào ta... Người ta chỉ là phế sài mà thôi *ôm mặt*

28. Chương 28

“Đương nhiên là của ta trông... đã mất hơn người.” Kịch cỡ lão nhị, với một nam nhân mà nói, chính là vấn đề liên quan tới tồn nghiêm! Nhất là với một người vừa tiếp thu mình là gay và quyết chí làm số 1 như Tô Tạ, điều này càng mang tính chất sống còn. Cho nên dù rất chột dạ, Tô Tạ vẫn gân cổ cãi bướng.

Thẩm Cố nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Tô Tạ, cong môi, tự tiểu phi tiểu.

Tô Tạ nhìn vào mắt Thẩm Cố, bỗng nhiên tê liệt, bao nhiêu dũng khí bay sạch sẽ.

“Khụ khụ... Đương nhiên nếu người không muốn ta cũng không miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng ta?” Thẩm Cố vẫn cong môi.

“... Người có thể chuẩn bị tâm lý trước.” Hai mắt Tô Tạ nỗ lực dán lấy mặt Thẩm Cố, kiên trì không nhìn tới nửa thân trên lộ ló của hắn cùng với...

Thẩm Cố mới tắm được một lát, trên người vẫn còn nhỏ nước, một giọt nước từ cằm Thẩm Cố rơi xuống khuôn ngực nhẵn nhụi, sau đó chảy dài đến bụng, sau đó...

Tô Tạ gian nan nuốt nước bọt, thầm nghĩ vóc dáng đại nhân thật con mẹ nó rắn rỏi!

Thân hình Thẩm Cố thường ngày bị che khuất dưới lớp quần áo trông có vẻ cao mà gầy, nhưng giờ nhìn kỹ, hoàn toàn không giống bộ dáng gió thổi liền bay, đường nét cơ thể tuy không cuồn cuộn khoa trương như lực sĩ, nhưng cũng không yếu đuối kiểu tiểu thụ trói gà không chặt trong mấy tiểu thuyết lừa tình.

Dư thì dư quá mức, thiếu thì thiếu quá phận, còn vóc người Thẩm Cố là đúng chuẩn.

“Người không mặc đồ ta gần như không nhận ra người a.” Tô Tạ đại não choáng váng thốt một câu.

“Ân?” Thẩm Cố lại mang biểu tình tự tiểu phi tiểu.

“Thân hình người không tệ,” Tô Tạ còn ra vẻ chất chiu mấy lời ca ngợi, bắt đầu bình luận vóc dáng Thẩm Cố, “Ân... chỗ đó... ân, miễn cưỡng... hợp nhãn.”

“Chỉ miễn cưỡng thôi sao?” Thẩm Cố câu khoe môi, ung dung nói, “Vây... so với người thì sao?”

“Đương nhiên là của ta trông... đã mắt hơn người.” Kích cỡ lão nhị, với một nam nhân mà nói, chính là vấn đề liên quan tới tôn nghiêm! Nhất là với một người vừa tiếp thu mình là gay và quyết chí làm số 1 như Tô Tạ, điều này càng mang tính chất sống còn. Cho nên dù rất chột dạ, Tô Tạ vẫn gân cổ cãi bướng.

“Nga, thế à?” Thẩm Cố nhướn mày mỉm cười, “Vây chúng ta cứ độ thử sẽ biết...” Nói xong, hắn vươn cánh tay sẵn chắc ra một phát túm lấy thắt lưng Tô Tạ, kéo Tô Tạ vào hắn trong phòng tắm.

Trong phòng dày đặc hơi nước mờ lung.

Tô Tạ ngửi thấy mùi sữa tắm ngan ngát, nghĩ tới trạng thái ái muội của hai người lúc này, trong lòng như có một con thỏ không ngừng nhảy nhót.

Thẩm Cố đứng trước mặt hắn, thân thể xích lõa, hầu như dán vào hắn.

Cách một lớp áo khoác cũng coi như khá dày, nhưng Tô Tạ tựa hồ vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bừng của đối phương.

Tô Tạ nhìn Thẩm Cố biểu tình không rõ ý vị, nhớ đến người trước mắt chính là đại nhân mà mình hâm mộ bao năm nay, là đại nhân mình vẫn luôn dùng tư thái chiêm bái ngưỡng vọng, phía dưới lại bắt đầu ần ần cương lên.

Tô Tạ trong lòng hu hu hu hu, gần như muốn đưa tay ôm mặt.

Đúng là mất mặt mà, chỉ nhìn đối phương thôi mình cứ nhiên có phản ứng.

Cũng may, hắn chột dạ không bao lâu, liền cảm giác được ở bụng, bị một vật cứng nóng bỏng cọ vào.

Tuy rằng Tô Tạ lớn hơn Thẩm Cố một tuổi, nhưng lại thấp hơn Thẩm Cố một chút.

Tô Tạ lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra, hiện tại hai người đều cương, mình cũng vọt lại vài phần mặt mũi...

Thế nhưng hắn cũng không nhẹ nhõm được bao lâu, liền cảm giác được Tiểu Tô của mình cách lớp quần lót bị một bàn tay bắt lấy.

Tô Tạ ghen lại một hơi, sau đó cảm nhận Tiểu Tô được người kia dùng lực đạo rất ôn nhu mơn trớn... Thật thoải mái... Hắn một bên kiềm chế tiếng rên sắp bật ra khỏi miệng, một bên vệt chết mạnh miệng nói: “Người... người làm gì!”

“Chào hỏi vật nhỏ của người,” Thẩm Cố nở một nụ cười phi thường vô tội, “Sau đó đem độ với ta...”

“Vây ta cũng phải sờ, thế mới công bằng!” Tô Tạ hứ một tiếng, cũng đưa tay cầm lấy Tiểu Thẩm không chút che giấu bại lộ bên ngoài.

Thẩm Cố hít sâu một hơi, hô hấp bắt đầu vô pháp ức chế mà thêm nặng nề.

Tô Tạ trong lòng đắc ý, không thể chỉ để mình thất thố, như vậy mới công bằng!

Bất quá... vật thể trong tay mình... hình như đúng là... hơi to hơn của mình một chút...

Tô Tạ bĩu môi, lực độ trên tay bắt giác mạnh hơn.

Thẩm Cố tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Tô Tạ, giữa tiếng thở dốc nặng nề song song phát ra tiếng cười khê.

Tô Tạ hung hăng trừng Thẩm Cố, đổi lấy Thẩm Cố trong tay vuốt ve mạnh hơn.

Tô Tạ lập tức cắn chặt môi dưới, liều mạng không cho mình phát ra thanh âm, tiếng rên rỉ gần đến cửa miệng bị cưỡng chế quay về trong bụng.

“Kêu lên đi chứ!” Thẩm Cố ác liệt phả hơi thở nóng rực bên tai Tô Tạ, “Ta muốn nghe...”

“Muốn nghe... ngồ... người tự mà kêu.” Tô Tạ lại hung hăng trừng Thẩm Cố, bất quá đôi mắt hấn lúc này đã tràn ngập sắc dục, phũ tằng sương mơ màng, ánh mắt vốn nên tàn bạo kia bị phản tác dụng.

Thẩm Cố thật sâu nhìn vào mắt Tô Tạ, tà khí mỉm cười: “Được, vậy ta kêu đó nha.”

“A...”

Thẩm Cố kêu thật.

Tô Tạ nghe âm cuối của Thẩm Cố thoáng vút cao, tiếng rên theo thanh tuyến lười biếng, nhất thời cả người run lên.

Sau đó, hấn phóng luôn!

Thẩm Cố nhìn dịch thể trắng ngà trong tay, lại trưng ra biểu tình tự tiểu phi tiểu.

“Ta vốn không có... nhanh như vậy,” Tô Tạ bị vây trong khoảng không bông bênh hậu phóng thích, cả người mềm nhũn vô lực phân bua, “Cũng tại người... kêu đến mê người như thế...”

“Mê người?” Thẩm Cố nhướn mày, “Người xác định?”

Tô Tạ làm mặt quỷ, nói: “Không phải sao?”

“Nhưng ta cảm thấy, từ này chỉ nên dùng để hình dung thụ thôi a.” Thẩm Cố mỉm cười.

“... Chẳng lẽ người không phải?” Tô Tạ lẩm bẩm.

“Người đoán thử xem?” Thẩm Cố vẫn mỉm cười.

“Người là thụ!” Tô Tạ hứ một tiếng.

“Người đoán lại xem?” Thẩm Cố tiếp tục mỉm cười.

“...” Tô Tạ quẩn bách bĩu môi.

Hấn vừa phóng ra không lâu, toàn thân nhũn đi yếu ớt, chỉ có thể mềm mại như bị rút hết xương dựa vào người Thẩm Cố.

Da thịt động chạm nhau, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng không chút trở ngại truyền qua nhau.

Mỗi lần hơi thở phập phồng, tựa hồ đều có thể dẫn đến một trận run rẩy.

Một giọt nước, từ đuôi tóc Thẩm Cố rơi xuống, đọng lại trên bờ ngực đã bại lộ trong không khí của Tô Tạ.

Không biết từ lúc nào, áo khoác hở của Tô Tạ đã bị cởi ra, vút trên nền gạch men sứ vẫn còn sũng nước.

Làn da Tô Tạ bởi vì nhiều năm ru rú trong nhà nên trắng nõn dị thường, gần như sáng chói cả mắt Thẩm Cố.

Đặc biệt trên làn da trắng nõn kia, hai đóa nhũ châu đỏ sẫm, do kích thích mà đã hơi dựng lên.

“Người thì thoải mái rồi, còn ta vẫn chưa phóng thích...” Thẩm Cố nhìn đôi mắt mơ màng của Tô Tạ khi cao trào qua đi, nhãn thần bắt đầu tối dần dần.

Vành tai Tô Tạ nhiễm một mặt ửng hồng, hấn cảm giác được vật cứng cọt dưới bụng mình lại trường lớn thêm vài phần, ngay sau khi Thẩm Cố nói xong câu kia, nó càng ngóc đầu cao hơn.

Tô Tà cắn cắn môi dưới, hắn không biết mình còn kiên trì cái quái gì nữa, thế nhưng vô thức, hắn nghĩ mình nên tranh thủ chút quyền lợi cho bản thân.

“Đợi đã, chúng ta thương lượng một lát nhé? Sau này chúng ta thay phiên nhau ở trên?”

Thụ không muốn phản công đều không phải hảo đoạn tụ!

“Ân?” Thẩm Cố nhướn mày, mỉm cười.

“... Ngô, hai tư sáu ta ở trên... ba năm bảy...” Tô Tà còn chưa nói xong, đã từ từ nhỏ giọng lí nhí trước nụ cười của Thẩm Cố.

“Vậy... oanh tù tì quyết định?” Tô Tà rụt rè hỏi.

“Ân?” Thẩm Cố vẫn nhướn mày, mỉm cười.

“Vậy... cho ta mỗi tuần một lần?” Tô Tà mếu máo như sắp khóc.

“... Ân?” Thẩm Cố vẫn như cũ nhướn mày, nhàn nhạt mỉm cười.

“Đại nhân ở trên, thiên thu muôn đời.” Tô Tà lập tức đầu hàng.

Đại trượng phu phải biết thức thời!

“Ân.” Thẩm Cố rốt cục mỉm cười thoả mãn.

Thương lượng hoàn tất, bọn họ bắt đầu thực hiện nghĩa vụ với nhau.

“Ân...” Tô Tà mặc cho ngón tay Thẩm Cố thăm bạch trọc của mình, thâm nhập vào nơi đó, cảm giác rất quái dị.

Thẩm Cố thấy Tô Tà thoáng nhúh mày, thở dốc ắn lên môi hắn một nụ hôn: “Ngoan, không đau đâu.”

Người cho ta là con nít sao! Tô Tà hung hăng trừng Thẩm Cố.

Chỉ là đôi mắt ngân ngấn nước, thực sự không có nửa điểm lực sát thương.

Thẩm Cố mâu sắc càng sâu, nhưng vẫn nỗ lực kiềm chế, chậm rãi cho thêm một ngón tay vào thăm dò.

Cảm giác quái dị trong Tô Tà càng lúc càng mãnh liệt, theo bản năng vịn người né tránh.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Thẩm Cố thở gấp, ngón tay thông thả khai khẩn động đào nguyên ầm áp kia, tuy rằng hạ thân đã nóng đến khiến hắn hận không thể lập tức xông vào, thế nhưng lý trí mách bảo hắn phải nhẫn nại, không được thương tổn người trong lòng. Tuyệt đối không thể vì lợi ích trước mắt mà quên đi hạnh phúc dài lâu.

Tô Tà cắn môi nỗ lực phớt lờ cảm giác quái dị, nhưng đau đớn, hoặc có lẽ là thứ khác, hỗn loạn quay cuồng, thực sự làm hắn không biết biểu đạt thế nào cho phải.

Thế nhưng càng nhiều, chính là nỗi sợ hãi đối với chuyện sắp xảy ra.

Nếu bây giờ hắn hối hận, còn kịp không?

Ngón tay thứ tư đã khẩn cấp cắm vào, Tô Tà khê run lên, trong lòng gào thét không được không được! Tuyệt đối không được!

“Ta... ta hối hận rồi... hức...” Tô Tà thanh âm như vỡ òa.

“Ta không muốn...” Tô Tà nghẹn lại một chút, chữ “nữa” kia còn chưa nói ra, đã vì đau đớn mà thành phá âm đại thế.

“Ngoan nào, sẽ không đau lắm đâu.” Thẩm Cố thì thầm bên tai Tô Tà, một bên tách hai chân Tô Tà, nâng hông hắn lên, bế cả người hắn.

Tô Tà phải mở đùi quán quanh thắt lưng Thẩm Cố, nhưng động tác này càng giúp Thẩm Cố tiện bề xâm chiếm hơn.

“Sẽ không đau...” Thẩm Cố dỗ dành hẩn xong, liền dùng hai tay bầu mông Tô Tạ, ấn xuống hướng lão nhị của mình.

Vật cứng đã sớm bồi hồi nơi huyết động, nồn nóng xông vào cõi thần tiên kia.

“Ngô...” Tô Tạ gất gao cắn môi, ngăn mình lại phát ra tiếng rên mất mặt. Bởi vì đau đớn, khóe mắt hẩn thậm chí hơi đỏ lên.

Do động tác cường liệt vừa rồi, hai người đều dừng thật lâu.

Tô Tạ là tê dại vì đau đớn, Thẩm Cố là thỏa mãn vì khoái cảm.

Tô Tạ như chết ngất nửa ngày, rốt cuộc mới lấy lại phản ứng, đang định rống lớn chết tiệt ai nói không đau!!! Đau chết lão tử rồi a a a a a a a!!!

Nào ngờ Thẩm Cố lại thần thanh khí sảng thở phào một tiếng, cúi đầu nói một câu muôn thuở: “Ngoan...” Sau đó luật động mạnh mẽ hẩn lên.

Tô Tạ bị Thẩm Cố xuyên xỏ đến nói không thành lời, mỗi lần hé miệng chỉ có thể bật ra những tiếng rên đứt quãng.

Mỗi một động tác của Thẩm Cố, trước mắt Tô Tạ liền một trận tối sầm.

Cũng không biết qua bao lâu, theo một cú tổng thật sâu của Thẩm Cố, Tô Tạ nỗ lực duy trì ý thức, hẩn nhìn vai Thẩm Cố, hung hăng cắn xuống một ngụm.

Tác giả 8888:

Nghe nói kê kê của công lớn hơn thụ đã trở thành một định luật bền vững.

Thân là một người bình thường, ta cũng chỉ chạy theo trào lưu...

29. Chương 29

Ngay lúc Tô Tạ cắn vai Thẩm Cố, Thẩm Cố cũng ở trong cơ thể Tô Tạ bắn ra dịch thể của mình.

...

Sau khi Thẩm Cố rút khỏi người Tô Tạ, quý ngài Chè đậu xanh đường phèn không hề cô phụ tên mình đã hoàn toàn xụi lơ thành một bãi chè đậu xanh, mềm nhũn dựa vào tường nhà tắm.

Thẩm Cố hai tay chống tường, giam Tô Tạ trong lòng, không ngừng thở dốc.

Tô Tạ cảm giác được hơi thở nóng rực của Thẩm Cố đang phả bên tai hẩn, có chút choáng váng trầm trầm. Vì vậy hẩn dứt khoát nhắm mắt lại.

Thẩm Cố nhìn Tô Tạ hàng my run run, sắc mặt vẫn chưa hết đỏ, mềm mại ngã vào ngực mình, chỉ cảm thấy nơi nhạy cảm nhất đáy lòng như bị ai đó không nặng không nhẹ nắm lấy.

Hẩn nhớ cách đây rất lâu rất lâu, mình từng nuôi một con thỏ... trắng trắng, nhưng nhưng, chỉ một bàn tay là có thể ôm trọn nó.

Giống như... bộ dáng của Tô Tạ khi Thẩm Cố lần đầu tiên gặp hẩn.

Cảm giác được Thẩm Cố cười khê bên tai mình, Tô Tạ mở mắt, trừng Thẩm Cố.

“Cười... cười em gái người ấy!” Cha mẹ ơi! Có lộn không vậy! Tên hẩn đản nào nói không đau...

“Ta không có em gái.” Thẩm Cố biểu tình cực kỳ nghiêm trang nói.

“Hừ...” Tô Tà từ trong mũi bài ra một âm tiết, “Ai nói không đau! Đau chết lão tử...”

“Lối tự xưng này không hay, phải sửa.” Thẩm Cố đưa tay bẹo má Tô Tà, cao giọng nói.

Ấn, vừa non vừa mịn... Xúc cảm rất tốt.

Thẩm Cố ở trong lòng bình phẩm.

“Sửa cái đầu người, quen rồi!” Tô Tà bĩu môi, chợt la lên: “... Hồn đản người đã làm gì?!” Hắn cảm giác được chỗ đang ấn ấn đau kia có chút dinh dính, ươn ướt, nói chung rất kỳ quái.

“Ta nhịn không được.” Thẩm Cố điềm nhiên nói.

Tô Tà lại trừng Thẩm Cố, nhưng vành tai một lần nữa nhuộm màu hồng.

“Lần này không đủ kinh nghiệm không nhẫn được, lần sau ta có thể thử rút ra trước rồi mới bắn...” Thẩm Cố biểu tình rất đứng đắn rất nghiêm túc rất học thuật, đồng thời ngữ khí cũng rất bình tĩnh.

Khuôn mặt Tô Tà thiêu đỏ một mảnh...

“Trời ui, da mặt dày như lão tử cũng phải đỏ lên a a a!”

“... Đã nói là không được tự xưng lão tử.” Thẩm Cố nhíu mày.

“Này, này gọi là tình thú, người hiểu chưa!” Tô Tà hậm hực.

Ách...

“Gì cơ? Tình thú? Trên giường?” Thẩm Cố nghe xong, nhướn mày cười nói: “Vây sau này, hể người tự xưng lão tử trước mặt ta, ta sẽ coi đó là ám hiệu người muốn cùng ta làm chuyện ấy...”

“Ách, vậy lão... ta chẳng phải quá lỗ vốn sao?” Tô Tà trợn mắt, tuy ngoài đời hắn ít khi tự xưng như vậy, nhưng hể lên mạng, hắn liền không quản được miệng mình, “Trên mạng không tính nha. Trước đây ta thường tự xưng như vậy... Nếu ta đột nhiên sửa đổi, tự xưng người ta gì đó, bọn họ sẽ không quen...”

“Trước đây ta mặc kệ, bây giờ người đã thuộc về ta, sau này... người hiểu chứ?” Thẩm Cố lộ ra biểu tình bí hiểm khôn lường.

“...” Tô Tà lại trừng Thẩm Cố, bất quá lúc nghe Thẩm Cố nói ‘bây giờ người đã thuộc về ta’ trong lòng lại mơ hồ có chút... ân... chút hưng phấn nho nhỏ... ân... chút ngọt ngào nho nhỏ...

Cơ mà... Hừ! Còn lâu hắn mới thừa nhận!

Tô Tà đang âm thầm ngạo kiều đồng danh, bỗng nhiên cảm giác có hai ngón tay thon dài lại xâm nhập vào nơi bí mật kia của mình.

“Người... làm gì vậy?!?” Tô Tà lập tức mở to mắt.

“Giúp người xử lý một chút,” Thẩm Cố mặt không đổi sắc nói, “Bằng không sẽ tiêu chảy.”

“Nga...” Tô Tà biểu tình ‘thì ra là thế’, sau đó ngoan ngoãn vênh mông, để ngón tay Thẩm Cố thuận tiện tiến vào.

Tô Tà một bên đè nén cảm giác quái dị lại trôi lên trong lòng vì động tác của Thẩm Cố, một bên lười biếng dựa hẳn vào Thẩm Cố, hắn vốn đã thấm mệt, lúc này dứt khoát dồn trọng lượng toàn thân lên người Thẩm Cố.

Thẩm Cố nghe tiếng thở dốc khe khẽ của Tô Tà, tia ái muội trong mắt càng sẫm thêm vài phần.

Theo động tác của Thẩm Cố, Tô Tà rên rỉ mấy tiếng, bắt đầu cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

“Người lại giở trò gì!” Tô Tà đưa tay véo hông Thẩm Cố.

“Giúp người xử lý.” Thẩm Cố mặt không đổi sắc tìm không trật nhịp.

“Người xử lý thì lo xử lý, chỗ đó mắc gì lại cương nữa!” Tô Tà rời khỏi vai Thẩm Cố, cúi đầu liền thấy tiểu huynh đệ dưới thân người kia đã bùng bùng sức sống.

“Đây là phản ứng sinh lý bình thường.” Thẩm Cố diện vô biểu tình nói.

“Bình thường cái đầu người! Lão tử đầu có cương! Người ám chỉ lão tử không bình thường sao?” Tô Tạ nổi đóa.

“Người lại tự xưng như vậy rồi...” Thẩm Cố nhướn mày, từ tốn nói, “Cho nên, là người đang câu dẫn ta.”

Nhớ tới cái gọi là ước định Thẩm Cố nói ban nãy, Tô Tạ lại xù lông: “Đi câu dẫn em người ấy!”

“Tuy rằng ta không có em, nhưng người cũng coi như có ý đồ gian dâm, phải xử phạt.” Thẩm Cố nói đến tỉnh bơ.

“Xử phạt em người ấy... Người làm gì a!” Tô Tạ ngạo kiều được một nửa, liền cảm giác được động tác trên ngón tay Thẩm Cố càng lúc càng kỳ quái.

“Đáp lại sự câu dẫn của người.” Thẩm Cố nói xong, cúi đầu cẩn nhẹ lên môi Tô Tạ.

... Đại nhân thật xấu xa!!!

Tô Tạ trợn tròn hai mắt, nhắm ngay chỗ vẫn còn lưu lại dấu răng của mình ban nãy trên vai Thẩm Cố gặm thêm phát nữa.

Thẩm Cố hừ một tiếng, lật người Tô Tạ, động thân tiến vào.

Phía trước là vách tường lạnh lẽo, đằng sau là thân thể ấm nóng của Thẩm Cố, như rơi vào trạng thái lưỡng cực băng hỏa, Tô Tạ nước mắt lưng tròng chấp nhận số phận bắt đầu thử dốc.

“Hừ! Cương được thêm một lần thì hay lắm sao? Có giỏi người cương thêm lần nữa xem!”

“Hừ! Coi như người lại cương nữa, người dám duy trì lâu hơn một chút sao!”

“Hừ! Cho dù này cũng coi như đủ lâu, người có bản lĩnh cương thêm lần nữa xem?!”

“... Ừ thì người lại cương nữa... Người dám giữ lâu hơn không...”

“...”

“Đại nhân tha mạng...”

“Hu hu...”

“... Người dám dừng lại xem!”

Vì vậy kết cuộc của ngạo kiều đồng đánh còn vệt chết mạnh miệng, chính là như Tô Tạ lúc này.

Nằm sấp trên giường ôm mộng, Tô Tạ hai mắt nhắm lệ vừa cắn cái áo gối thổ Tư Cơ vừa lặng lẽ gào khóc trong lòng.

Hu Hu hu hu... Bị bạo súc mất rồi!!!

Hơn nữa... hơn nữa người đó còn là đại nhân...

Ngô, bất quá cảm giác cũng không tệ...

Phi phi! Không phải như vậy!

Ấn, chỉ là có một chút thoải mái...

Một chút thôi đó...

Hắn nhất định phải tìm cơ hội trở mình phản công!!!

Còn Thẩm Cố, lúc này bưng chén cháo thịt hầm vừa mua về, ngồi bên giường, múc một thìa đưa đến miệng Tô Tạ.

Tô Tạ hừ một tiếng, tuy rằng bây giờ hắn không tiện cử động... nhưng loại hành vi rõ ràng xem hắn như một kẻ tàn phế cấp độ ba này nghĩa là sao!!!

Thẩm Cố thấy Tô Tạ hơi mất tự nhiên, cong khóe miệng, tay cầm thìa cọ cọ bên môi Tô Tạ một hồi, nói: “Mau ăn đi.”

Tô Tạ lại hừ một tiếng, nửa ngày mới phụng phịu nói: “Ta không muốn ăn cháo, ta muốn ăn mỳ hoành thánh... mà phải là mỳ của Phụng X Ký.”

“Người hiện tại nên ăn đồ lỏng thì tốt hơn.” Thẩm Cố mặt không đổi sắc, “Dù sao phía dưới của người...”

“Stop stop stop! Ta ăn! Ta ăn là được chứ gì.” Tô Tạ tức tốc đỏ mặt, biết Thẩm Cố sắp nói gì, nhanh nhẹn nghiêng người một ngụm nuốt xuống thìa cháo được đưa đến tận miệng.

“Coi chừng, còn hơi nóng...” Thẩm Cố chưa kịp nói xong, đã thấy Tô Tạ vành mắt đỏ hoe.

“Sao người không nói sớm.” Tô Tạ rưng rưng trừng Thẩm Cố, thè lưỡi hít hà.

Thẩm Cố trầm mặc một lát, lại múc một thìa, lần này đưa tới bên miệng mình trước, thổi nhẹ vài cái, mới đút cho Tô Tạ.

Tô Tạ nhất thời đỏ nguyên vành tai, tình này cảnh này...

“Ngoan, mau ăn đi.” Thẩm Cố mỉm cười.

“...” Tô Tạ không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có thể đỏ mặt cúi đầu im lặng ngọam lấy thìa cháo đó.

“... Ngoan thật.” Thẩm Cố mỉm cười càng vui vẻ.

Tô Tạ run lên, rốt cuộc nhịn không được đoạt lấy cái thìa trong tay Thẩm Cố, cả giận nói: “Ta tự ăn!”

Thẩm Cố ngăn ra, lại cười nói: “Cũng được, người ăn từ từ thôi, coi chừng bỏng.”

Tô Tạ hung hăng liếc Thẩm Cố, coi hắn là em bé sao! Vì vậy hắn giật cái thìa xong, vẫn giữ tư thế nằm nghiêng người múc một thìa trong chén nhanh nhẩu đưa tới miệng.

Kết quả, hắn lại bị bỏng...

“Nóng nóng nóng...” Tô Tạ lập tức hai mắt đầm lệ, chỉ có thể thè lưỡi tán nhiệt.

Thẩm Cố nhìn đầu lưỡi hồng hồng đang lấp ló của Tô Tạ, mâu sắc trầm xuống.

“Cũng tại người mua cháo gì mà nóng muốn chết.” Tô Tạ oán giận lắm bầm một câu, nhưng ý thức được mình nói quá vô lý, bèn ngậm miệng cúi đầu tiếp tục ăn cháo, lần này hắn rất cẩn thận, thổi trước mấy lần mới ăn.

Thẩm Cố chỉ duy trì an tĩnh nhìn động tác của Tô Tạ, khóe miệng hơi cong lên.

“Bất quá, có một chuyện ta muốn hỏi người...” Tô Tạ uống một hớp cháo đã nguội, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì?” Thẩm Cố thấy Tô Tạ đột nhiên trở nên cẩn cẩn dực dực, khe nhướn mày.

“À thì... ừm... tại sao người lại để ý đến ta?” Tô Tạ ngập ngừng nửa ngày, cắn răng quyết tâm hỏi ra miệng.

“Ta bình thường nhạt nhẽo thế này, chẳng có gì đặc biệt, vừa đánh đá vừa hung hăng, có đôi lúc còn rất ngạo kiều...” Tô Tạ tuôn một tràng, nháy mắt cảm thấy bản thân quả thật nhược điểm đầy mình.

“...” Thẩm Cố chỉ mỉm cười nhìn vẻ mặt e dè của Tô Tạ.

“... Cho nên ta hoàn toàn nghĩ không ra lý do người chịu để mắt đến ta.” Cuối cùng, Tô Tạ tổng kết một câu như vậy.

Sau đó, hắn ngẩng đầu, có chút chờ mong, lại có chút hoang mang nhìn Thẩm Cố.

“Tại sao ta lại thích người?... Ân, ta cũng không rõ nữa.” Thẩm Cố vuốt cằm.

“Hả?” Tô Tạ hai mắt long lanh, lại hỏi: “Vậy người... thích ta từ lúc nào?”

“Lúc nào?” Thẩm Cố nhú mày làm ra vẻ trầm ngâm, nói: “Đại khái là lần đầu tiên gặp người...”

“Nhất kiến chung tình?” Tô Tà phụt một tiếng, nói: “Không thể nào... Nếu ta là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành thì không nói, người cho ta là thiếu nữ vẫn còn đọc tiểu thuyết thanh xuân ngôn tình sao?”

Thẩm Cố chỉ mỉm cười: “Ngay từ lần đầu gặp người, ta đã cảm thấy người rất giống Thụy Bạch.”

“Thụy Bạch? Là ai?” Tô Tà ngẩn người, nháy mắt liên nghĩ tới một chuyện, lẽ nào Thẩm Cố thích hắn, là vì hắn trông giống đối tượng mà Thẩm Cố... yêu thầm trước kia? Mới tình đầu? Nghĩ đến đây, Tô Tà triệt để sụp đổ.

“... Là bạn chơi chung hồi nhỏ của ta.” Quả nhiên, Thẩm Cố bày vẻ mặt ưu sầu nói.

Tô Tà chợt phát hiện ánh mắt Thẩm Cố nhìn hắn, rất xa xăm, như đang xuyên qua hắn thấy được ai đó...

Tô Tà bi thương nhìn lại Thẩm Cố. Cho nên, trước giờ hắn, chỉ là một kẻ thế thân thôi sao?

Thế nhưng, hắn hoàn toàn không có khí lực để nổi giận.

“Nó, là con thỏ trắng ta nuôi lúc nhỏ...” Thẩm Cố buồn rầu nói tiếp.

30. Chương 30

Tô Tà đã cấp tốc bổ sung vô số tình tiết trong thế thân văn vào não bộ, mãi cho đến khi nghe câu nói cuối cùng của Thẩm Cố.

Hắn ngẩn ra... Con thỏ nuôi hồi nhỏ?

Cho nên, không phải mối tình đầu hay đối tượng thầm mến gì đó?

Tô Tà như nai tơ lạc đường, mờ mịt nhìn Thẩm Cố.

Thẩm Cố thấy Tô Tà vừa ngô nghê vừa vô tội, không khỏi cười phụt một tiếng: “Nhất là vẻ mặt của người lúc này... trông cực giống nó.”

Tô Tà lại ngốc thêm vài giây, mới phản ứng lại, tức giận nói: “Người trêu ta! (^) ”

“Trêu người chỗ nào?” Thẩm Cố nhin cười.

“Ta còn tưởng người nói ta giống đối tượng mối tình đầu của người!” Tô Tà bĩu môi.

“Đúng vậy.” Thẩm Cố bình tĩnh nói.

“Hà?!” Tô Tà sửng sốt, lại lộ ra biểu tình mờ mịt.

“Người chính là mối tình đầu của ta.” Thẩm Cố giãn mặt mỉm cười.

Tô Tà chấn động, không kịp suy nghĩ đã nói: “Người mới yêu lần đầu? Sao có thể thế được...”

“Lẽ nào người thân kinh bách chiến?” Thẩm Cố nhú mày.

“...” Thấy biểu tình đại nhân có chút nguy hiểm, Tô Tà chợt dạ quay mặt đi.

“Àn?” Thẩm Cố nhướn mày, đưa tay kéo cằm Tô Tà.

“Khụ khụ, vài ba thần tượng gì đó cũng phải có chứ?” Tô Tà bị buộc nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cố, hai ngón trỏ chọt chọt nhau, nói: “Còn mấy cô nàng xinh xắn dễ thương nữa...”

Thẩm Cố thấy Tô Tà vẻ mặt phụng phịu, hỏi: “Con gái? Người không phải gay sao?”

“... Trước khi gặp người ta cũng không biết mình là gay a.” Tô Tà ủy khuất trừng Thẩm Cố.

Thẩm Cố nghe xong, rớt cuộc thoả mãn mỉm cười.

“...” Tô Tà cúi đầu ăn cháo tiếp.

Thẩm Cố vẫn ở bên cạnh nhìn hần.

Tô Tạ uống vài hớp cháo, cuối cùng nhịn không được ngẩng đầu: “Người cũng đói bụng sao?”

Hần nhìn Thẩm Cố, lại nhìn chén cháo trong tay mình, trưng ra biểu tình không nổi, nói: “Người muốn ăn không?”

Thẩm Cố nhìn bộ dáng Tô Tạ, không khỏi bật cười: “Không cần, người ăn đi.”

Tô Tạ cẩn cẩn dực dực nhìn Thẩm Cố một lần nữa, lại cúi đầu nhét vào miệng một thìa cháo đầy vung, giờ cháo đã nguội hần, đúng mức, hơn nữa hương vị đích thực không tồi, ngô, lần sau hỏi xem đại nhân mua món này ở đâu...

Thẩm Cố nhìn Tô Tạ phồng má, bỗng nhiên nghĩ tới bộ dáng lúc ăn cà rốt của con thỏ trắng nhà mình.

“A, phải rồi...” Tô Tạ vừa ăn vừa hàm hồ hỏi, “Người nói người từng nuôi một con thỏ... Vậy sau đó thế nào? Con thỏ kia hiện tại sao rồi?”

“... Già, chết.” Thẩm Cố nhàn nhạt đáp.

“Ngô...” Tô Tạ lại ăn thêm thìa cháo, quyết định an ủi Thẩm Cố, “Con thỏ nhà người có thể thuận theo tự nhiên chết già, thật ra cũng đã coi là trước sau toàn vẹn... Người không biết hồi ta còn bé nhà ta nuôi biết bao nhiêu con vật đâu, hầu như đều bị ta hành hạ đến chết, lúc đó ta không hiểu chuyện... Để kiểm nghiệm độ cứng của mai rùa, cứ nhiên ném một con rùa nhỏ từ trên lầu xuống...” (Tiểu Tô chắc chắn sẽ bị Hiệp hội bảo vệ động vật mời uống trà sữa >_<)

Thẩm Cố nghe xong, khóe miệng run rẩy: “Vậy con thỏ kia không có chủ nhân như người thật đúng là may mắn.”

“Phải đó phải đó...” Tô Tạ liên miên gật đầu.

Thẩm Cố nhìn Tô Tạ gật đầu như già tới, độ cong ở khóe miệng lại cao thêm vài phần.

“Vậy bây giờ người còn nuôi thỏ không?” Tô Tạ ngậm một họng cháo hỏi.

“Còn chứ.” Thẩm Cố vươn ngón tay thon dài lau đi cháo đọng bên mép Tô Tạ.

... Còn không phải là người sao?

“Ngô?” Tô Tạ ngẩng đầu ngây thơ nhìn Thẩm Cố, đối diện với cặp mắt vốn luôn dán lấy mình.

Sau đó Tô Tạ cấp tốc cúi đầu, nga, ánh mắt của đại nhân thật... ôn nhu.

Thẩm Cố thấy vành tai Tô Tạ lại lặng lẽ đỏ lên, không khỏi cười thầm trong bụng.

... Loài thỏ đúng là đáng yêu quá chừng!

Ăn xong, Tô Tạ kiên quyết ngồi lên mở máy vi tính, nằm trên giường cả ngày sẽ ghen chết hần.

Thẩm Cố khuyên ngăn không thành, trái lại còn chuốc lấy ánh nhìn công kích của Tô Tạ... Là ai hại hần ra nông nổi như bây giờ!

Vì vậy Tô Tạ cố chịu đựng cơn đau kỳ dị ở chỗ nào đó, vô cùng cẩn thận ngồi lên ghế mở máy vi tính.

Trên ghế đặt mấy lớp đệm, giảm đau cho hần vài phần.

Với trạch nam như Tô Tạ mà nói, cho dù là cha dưỡng tới cũng không thể ngăn cản quyết tâm lên mạng của hần!

Thẩm Cố cười bất đắc dĩ, kéo một cái ghế qua, ngồi bên cạnh Tô Tạ.

Nghe nói mỗi phòng trong ký túc xá đều được trang bị ba dàn máy vi tính, nhưng phòng Thẩm Cố chỉ có một.

Tô Tạ hỏi Thẩm Cố nguyên nhân, Thẩm Cố trả lời bởi vì trong phòng chỉ có mỗi hần ở.

... Được rồi, cho nên hôm đó mình cứ nơm nớp trong dạ liệu có bị bạn cùng phòng của Thẩm Cố đột nhiên trở về bất gặp gian tình vân vân đều là lo bò trắng răng?!!

Tô Tạ u oán trừng Thẩm Cố, thế mà trước đó còn bảo bạn cùng phòng ta nghỉ học về quê! Trừng ê cả mắt Tô Tạ mới nghiêng đầu cấp tốc bò lên QQ.

Vừa lên, liền nhận được liên hoàn đoạt mệnh call của tiểu học đệ.

Học đệ: Học trưởng!!!!

Học đệ: Học trưởng!!!!!!!!

Học đệ: Hu hu học trưởng người bỏ rơi ta không yêu ta nữa sao?

Tô Tạ mồ hôi lạnh ròng ròng, len lén quay qua nhìn ai đó, thấy Thẩm Cố thần sắc như thường, thở phào một hơi đồng thời lại có chút thất vọng trả lời tiểu học đệ ——

Tô Tạ: Đây, có chuyện gì?

Học đệ: Học trưởng người quá lạnh nhạt!!! QAQ

Tô Tạ: Hình như ta chưa bao giờ nhiệt tình với người...

Tô Tạ nỗ lực thanh minh cho mình.

Học đệ: Rõ ràng hôm qua còn gọi người ta là Tiểu Điềm Điềm, lợi dụng người ta xong liền không ngó ngang tới người ta nữa!

Tô Tạ: Tiểu Điềm Điềm cái đầu người!

Tô Tạ tức giận, Thẩm Cố đang ở bên cạnh a a a hần nhất định sẽ hiểu lầm a a a!

Tô Tạ: Có việc khởi tẩu không việc bãi triều!

Học đệ: Hu hu hoàng thượng người quả nhiên không yêu thần thiếp nữa, hôm qua người còn lật kim bài lâm hạnh thần thiếp hôm nay liền lãnh đạm với thần thiếp như vậy

Tô Tạ: ... Ta bóp chết người!!!

Học đệ: Đừng mà QAQ

Tô Tạ: ... Rốt cuộc là có chuyện gì?

Học đệ: À thì chúng ta chuẩn bị tổ chức một buổi họp mặt những CV sống cùng thành phố này, ta đã đăng bài trên diễn đàn người xem qua chưa?

Bài post? Tô Tạ suy nghĩ một lúc, trong ấn tượng hình như có nhìn thấy một bài post như vậy.

Bất quá, tiểu học đệ không phải chỉ biết ru rú trong nhà tới già tới chết thôi sao? Sao bỗng dưng nổi hứng lộ diện thế này.

Tô Tạ: Sao đột nhiên người lại hứng thú làm chuyện đó?

Học đệ: À... thì... thật ra là...

Thấy tiểu học đệ cứ ấp a ấp úng, Tô Tạ bắt đầu nổi máu bà tám.

Tô Tạ: Sao?

Học đệ: Ta đã kể người nghe là trước đó ta đi làm thêm ở một quán bar chưa?

Tô Tạ lại suy nghĩ một chút, hình như là có chuyện này.

Tô Tạ: Rồi sau đó?

Học đệ: Sau đó ta phát hiện giọng hát chính trong ban nhạc của quán bar là Mạc Phụ Như Lai đại nhân a!

Tô Tạ: Phụt!!!

Tay Tô Tà run lên thiếu chút nữa lật cả bàn phím, có cần trùng hợp như vậy không!

Học đệ: Ta nghe ra giọng hần, nhưng không dám bước tới bắt quàng làm họ, đành phải mượn cơ hội này, hic hic...

Học đệ: chỉ chỉ ... Người ta là fan cuồng nhiệt của Mạc Phụ Như Lai a

Tô Tà: Nga? Thảo nào có cảm giác người đối với Quân Ý Như Dao... Ân, hóa ra là thế...

Tô Tà lập tức cảm thấy mình đã vạch trần chân tướng!

Học đệ: ôm mặt

Tô Tà: Nếu đã như vậy, ta đây nhất định phải đi ha ha ha ha ha

Học đệ: nhần nhớ Đường nhiên, còn có thể nhường ai đi nữa == Quân Ý Như Dao tốt nhất đừng tới cho rảnh nợ!

Bên kia màn hình, Bì Lỗ (tên thật của tiểu học đệ, có ai còn nhớ chẳng...) siết chặt nắm tay, Quân Ý Như Dao là tình địch số một của hần! Tuyệt đối không thể cho kẻ đó nắm bắt cơ hội!

Tô Tà: Chuyện này, e là không được nga.

Học đệ: Tại sao a QAQ

Tô Tà: Bởi vì, bây giờ hần đang ở kế bên ta...

Học đệ: Gì cơ?! = =

Tô Tà: Hần nói hần muốn đi cùng ta...

Bàn tay đánh máy của Bì Lỗ lập tức run rẩy.

Học đệ: Các người...

Học đệ: Các người...

Tô Tà: ^__^

Học đệ: Người bị Quân Ý Như Dao nhập xác?!!

Tô Tà: Bọn ta hợp thể luôn rồi.

Tô Tà ngơ ngác nhìn Thảm Cố gõ bàn phím, lại ngơ ngác nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình.

“Người người người người... làm cái gì vậy...”

Thảm Cố nhấn enter xong, nhìn Tô Tà vẻ mặt ngây dại, câu môi mỉm cười.

“Tuyên bố quyền sở hữu.”

Đầu bên kia, học đệ quỵ dị trầm mặc hết mấy phút, mới từ từ lấy lại phản ứng...

Học đệ: A a a a a a a a a

Học đệ: Ta phải đổi cặp mắt chó hợp kim khác!!! Bị gian tình chiếu đuôi luôn rồi!!!

Học đệ: Đôi cầu nam nam các người!!! Cầu nam nam!!!

Tô Tà: Ước ao đồ kị oán hận?

Thảm Cố vẫn cong khóe môi, năm ngón tay như bay không ngừng gõ bàn phím.

Học đệ: Ai thèm!!!

Tô Tà: Ta hiểu mà.

Học đệ: Ta độc thân ta tự hào!!!

Tô Tà: Thật đáng tiếc... vốn định nói trong di động của ta có số của Mạc Phụ Như Lai...

Học đệ: ...

Học đệ: Quân Ý Như Dao đại nhân QAQ *lết tới ôm chân*

Học đệ: Lăn lộn cầu xin!!!

Tô Tà một bên ngồi nhìn màn hình, trong lòng cảm khái vỗ quýt dày có móng tay nhọn, một bên sắc mùi dấm chua hỏi: “Sao người có số điện thoại của Mạc Phụ Như Lai?”

Thẩm Cố nhún vai: “Lúc tán gẫu chuyện phôi kịch với hần phát hiện cư nhiên ở cùng thành phố, bèn trao đổi số điện thoại.”

Tô Tà bữu môi nhìn Thẩm Cố.

“Bọn ta quen biết nhiều năm, nếu có gì với nhau thì đã có từ lâu rồi.” Thẩm Cố nhướn mày mỉm cười.

Uy? Sao câu này nghe quen quen?

Thẩm Cố một bên liếc mắt đưa tình với Tô Tà, một bên gửi chữ lên màn hình.

Tô Tà: Ai thềm người lăn lộn cầu xin

Học đệ: QAQ Vậy gọi học trưởng lại đây

Thẩm Cố quay đầu nhìn Tô Tà đang phồng má ngồi một bên, thầm nghĩ bộ dáng này trông cũng khả ái muốn chết!

Tô Tà: Hần vốn đã thuộc về ta ^__^

Học đệ: QAQ Giữa thanh thiên bạch nhật còn ân ân ái ái!!! Gian phu!!! Vô liêm sỉ!!! Đồi phong bại tục!!!

Thẩm Cố nhìn dòng chat của học đệ, chỉ mỉm cười, lại nhìn Tô Tà ngồi một bên đỏ mặt, trong lòng sáng khoái.

Tô Tà: Ân, bọn ta thích ân ân ái ái vậy đó, thì sao nào ^__^

Học đệ: ... QAQ

Học đệ: Chúc các người bách niên giai lão! Đoạn tử tuyệt tôn!

31. Chương 31

Tô Tà: ^__^

Tô Tà: Cảm ơn lời chúc.

Học đệ: ...

Học đệ: Ta đầu hàng quỳ xuống đây.

Tô Tà: Ái khanh miễn lễ, mau mau bình thân.

Học đệ: Hu hu hu người ta không chơi với người nữa

Học đệ: Ôm mặt khóc ròng bỏ chạy

Tô Tà: Thứ lỗi không tiễn xa ^__^

Học đệ: ...

Tô Tà một bên nhìn khung chat, một bên nhin không được dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thẩm Cố đang mỉm cười đối diện màn hình, sâu sắc cảm thụ ý nghĩa của câu “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”.

Thẩm Cố quay sang thấy Tô Tà vẻ mặt muốn nói lại thôi, chỉ cười chờ đợi.

“Đại nhân, ta sùng bái người, cho ta ôm chân người đi!” Tô Tạ trước giờ chưa từng gặp qua người nào có thể khiến tiểu học đệ tự động nhận thua như vậy.

“Lại đây.” Thẩm Cố vỗ vỗ đùi mình, mỉm cười ôn nhu nhìn Tô Tạ.

Chỉ là nụ cười này, nhìn sao cũng có điểm ý vị thâm trường a.

“... Bỏ đi, ban ngày ban mặt, ảnh hưởng không tốt...” Tô Tạ mặt đỏ bừng quay đi nhìn màn hình.

“Àn? Vậy đợi đến tối thì được?”

“Buổi tối cũng không được, nửa đêm nửa hôm... quấy nhiễu giấc ngủ của người khác...” Tô Tạ càng đỏ mặt cúi đầu.

“Àn?... Ôm chân thôi cũng đạt cảnh giới quấy nhiễu giấc ngủ của người khác?” Thẩm Cố nhướn mày, cười đến thần bí, “Hay là người mơ tưởng tới chỗ tà ác nào đó...”

“... Không có!” Tô Tạ lẩm bẩm, cho dù có... cũng không hơi đâu nói với người!

“Lại ngạo kiều nữa rồi.” Thẩm Cố than thở.

“Ta ngạo kiều thì sao (^) người chán ghét ta?”

“Đâu nào, ta chỉ cảm thấy... người thế này, đúng là khả ái như mộng a.”

“A a a da gà rớt đầy đất rồi nè! Ta nói hôm nay người bị hơi hướm cổ phong nhập xác sao!”

“Đâu nào, ái phi cứ thích đùa...”

“A a a quả nhiên... Bất quá người gọi ta ái phi, vậy hoàng hậu là ai?! QAQ”

Thẩm Cố nhú mày, ra vẻ suy tư.

“Người không yêu ta nữa...” Tô Tạ u oán nhìn Thẩm Cố, nào bộ cấp tốc hiển thị câu nói của tiểu học đệ.

Nói xong, Tô Tạ lập tức hối hận.

Hắn cũng bị nhập luôn rồi!

Thẩm Cố nhìn vẻ mặt phụng phịu của Tô Tạ, mỉm cười ôn nhu nói: “Làm gì có. Lòng ta thủy chung, trời xanh chứng giám.”

Tô Tạ tuyệt sẽ không thừa nhận, lúc hắn nghe Thẩm Cố dùng biểu tình cực kỳ nghiêm túc nói ra những lời này, trong lòng cảm động dâng trào như cổ đại tràn lan.

“Vậy người nói đi, hoàng hậu của người là ai.” Tô Tạ quay mặt, che giấu nhịp tim quá nhanh của mình.

“Ta cũng đâu phải hoàng thượng, cần gì có hoàng hậu?” Thẩm Cố cười đến thâm tình, “Ta chỉ có một mình người thôi, ái phi.”

Tô Tạ tuyệt sẽ không thừa nhận hắn lại bị cảm động nữa rồi hu hu hu.

Vì vậy Tô Tạ lại ngạo kiều hứ một tiếng, quay đầu nhìn màn hình máy vi tính, nhưng đồng thời vành tai cũng lặng lẽ đỏ lên.

Thẩm Cố chỉ mỉm cười nhìn Tô Tạ, ánh mắt nhu hòa đến khó tả.

Biểu tượng ở góc phải bên dưới màn hình vẫn nhấp nháy liên tục, Tô Tạ nhận mệnh mở khung chat nhóm của tổ kịch, quả nhiên liền bị mọi người vây công.

Đạo diễn Canh nắm hương: Chè đậu xanh đại nhân người rút cuộc xuất hiện rồi

Sách hoạch Há cáo tôm: Đại nhân chúng ta chờ người khổ sở lắm a QAQ

Biên kịch Trứng chưng thịt: Đại nhân người còn nhớ Cầm Sư bên bờ hồ Đại Minh năm xưa không?

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đại nhân chiều hôm qua người cư nhiên không lên diễn đàn cổ động!

Tô Tà đáy lòng thầm rơi lệ: Các người tưởng ta không muốn lên ủng hộ sao, chẳng qua tại người ta không thể đi a.

Nghĩ thế, hần u oán liếc Thẩm Cố ngồi một bên, lại u oán quay đầu gõ chữ ——

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ngại quá QAQ hôm qua ta có chút việc gấp không lên được

Đạo diễn Canh nắm hương: Hả? Có việc? Xảy ra chuyện gì không hay sao?

CV Chè đậu xanh đường phèn: ... Cũng không hẳn.

Đạo diễn Canh nắm hương: Vậy thì là chuyện tốt rồi! Đại nhân gặp được chuyện tốt gì?

CV Chè đậu xanh đường phèn: À thì...

Đám yêu nữ này hiển nhiên tư duy kiểu không mưa thì nắng!

Đạo diễn Canh nắm hương: Ân? Quên nữa, chiều hôm qua hình như Quân Ý Như Đao đại nhân cũng không có lên...

Sách hoạch Há cáo tôm: (° °;) Gì cơ?!!! Còn Chè đậu đỏ đại nhân thì sao đây?!!

Biên kịch Trứng chưng thịt: Ta lại mơ hồ đánh hơi được mùi gian tình...

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Cấp tốc thay cặp mắt chó hợp kim để xem gian tình!

Tô Tà nhìn những dòng chữ nhanh như điện hiện lên trên màn hình, thiếu chút nữa bị sắc nước bọt của chính hần.

Trí tưởng tượng của đám yêu nữ này cũng thật phong phú!

Nhưng có vẻ như... các nàng đều vạch trần đúng chân tướng

~ CV Chè đậu xanh đường phèn: Không phải như vậy!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Chiều hôm qua ta không có gặp đại nhân nha

Đạo diễn Canh nắm hương: Cho nên... Đây là không đánh mà khai?

Sách hoạch Há cáo tôm: A a a quả nhiên là thế! Các vị đại nhân quả nhiên ở chung với...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Còn thiếu chữ nhau! Còn thiếu chữ nhau!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đại nhân khẩu thị tâm phi đúng là khả ái ()

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta mới không khả ái!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ân hôm nay khí trời thật tốt...

Đạo diễn Canh nắm hương: Đánh trống lảng quá rõ ràng!

Sách hoạch Há cáo tôm: Ta vốn ngỡ rằng ta sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa, mãi cho đến khi đầu gối ta trúng một mũi tên...

Biên kịch Trứng chưng thịt: Ta lại tin vào tình yêu rồi! Lệ rơi đầy mặt

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đại nhân sống chết không chịu thừa nhận quả là siêu cấp khả ái ()

Tô Tà bị phần vụn phần muốn tháo cả hai tay mình xuống cho xong, hần quay đầu trừng Thẩm Cố đang toét miệng cười đến xán lạn, âm trầm hừ một tiếng: “Đại nhân! Người cười như vậy thật quá mất hình tượng!”

Thẩm Cố nhướn mày hỏi: “Hình tượng? Trong cảm nhận của người hình tượng ta như thế nào?”

“Lãnh diễm cao quý tàn khốc huyền ảo.” Tô Tà tức giận nói.

“Nhưng ta là thiếu niên dương quang chính trực a.” Thẩm Cố khôi phục nụ cười xán lạn.

Tô Tà bĩu môi, quay đầu nhìn màn hình.

Đám người trong nhóm vẫn không ngừng huyền thuyên, Tô Tạ cắn răng gõ bàn phím.

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ta mới không khả ái! Được rồi ta thừa nhận hôm qua ta có gặp đại nhân...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Vậy thì đã sao!

Đạo diễn Canh nắm hương: Cho nên đại nhân chính là thừa nhận gian tình giữa hai người (° °;)

Sách hoạch Há cáo tôm: Ta phải đánh dấu thời khắc lịch sử này!

Biên kịch Trứng chưng: Cùng đánh dấu!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Đại nhân người lại ngạo kiều nữa rồi...

CV Chè đậu xanh đường phèn: Giữa chúng ta không có gian tình (^)

CV Chè đậu xanh đường phèn: Nếu hề quen biết ngoài đời thực là có gian tình, vậy ta và tiểu học đệ chắc đã có con với nhau luôn rồi!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Ân, nếu như đây là sinh tử văn...

Đạo diễn Canh nắm hương: Cái gì? (° °;) Tình địch của Quân Ý Như Đào đại nhân đã chính thức lộ diện!

Sách hoạch Há cáo tôm: Gì cơ? (° °;) *vỗ đùi xem kịch vui*

Biên kịch Trứng chưng thật: Sao cơ? (° °;) Quân Ý Như Đào đại nhân mau bay tới nhà người sắp cháy rồi!

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Whatttt? (° °;) Học trường học đệ cũng rất xứng nha!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Stop ngay! Không phải như các người đang suy diễn!

CV Chè đậu xanh đường phèn: Cho dù gọi về cháy nhà gì đó các người phải gọi tiểu học đệ mới đúng. Trên lý luận hẳn mới là cp vốn có của ta.

“Ân? Cho nên nói... ta là kẻ thứ ba?” Thẩm Cố nhìn dòng chữ trên màn hình của Tô Tạ, buồn cười hỏi.

“Khụ khụ... không phải, ta chỉ đang lái sang chuyện khác! Đánh trống lảng mà người cũng nhìn không ra sao!” Tô Tạ thiếu chút nữa lại bị nước bọt của mình sặc chết.

“Nga, ra là vậy...” Thẩm Cố bán tín bán nghi.

“Ân ân chính là như thế!” Tô Tạ mãnh liệt gạt đầu, một lần nữa quay về với màn hình.

Đạo diễn Canh nắm hương: Gió quá lớn... Ta nghe không rõ...

Sách hoạch Há cáo tôm: Ta cái gì cũng chưa phát hiện...

Biên kịch Trứng chưng thật: Nga? Vừa rồi những gì đại nhân nói cũng chưa chắc đúng nha. Cp vốn có gì đó cũng chưa từng xuất hiện tin đồn mà.

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Ta nói Chè đậu xanh đại nhân, trên diễn đàn có một bài post về người, người xem qua chưa?

Tô Tạ rất cao hứng vì đề tài rốt cuộc cũng dời đi, vội hỏi ——

CV Chè đậu xanh đường phèn: Sao? Bài post gì?

Mỹ thuật Thạch thủy tinh: Chè đậu xanh đường phèn X Quân Ý Như Đào: Khi đại thần gặp phải vô danh, một tình yêu nửa trong sáng nửa bi thương

Mỹ thuật Thạch thủy tinh:

CV Chè đậu xanh đường phèn:

Tô Tạ click vào đường dẫn, thấy bài post đó đã thu hút rất nhiều bình luận, cũng không có tâm trạng để xem, đúng lúc đang buồn tiểu, bèn đứng lên nói với Thẩm Cố: “Ta phải xuy xuy tí, người lên đi, ngoan.”

Thẩm Cố nhìn tiêu đề bài post kia, nhướn mày, tự tiểu phi tiểu.

Tô Tà xoay người thẳng tiến WC.

Tô Tà trút bầu tâm sự xong một lần nữa sảng khoái trở về bên máy vi tính, lại thấy Thẩm Cố đang chăm chú gõ bàn phím, đợi lúc Tô Tà hiểu kỳ tiến lên ý đồ định xem Thẩm Cố đang đánh gì, Thẩm Cố đã ấn nút enter.

“Người viết gì đó?” Tô Tà hỏi.

“Tự người xem đi.” Thẩm Cố mỉm cười.

“Còn bày đặt thần bí.”

Tô Tà bĩu môi, nhưng trong lòng quả thật cũng tò mò, bèn F5 bài post, rê chuột kéo xuống phía dưới cùng, quả nhiên thấy được dòng bình luận của Thẩm Cố.

Đây không phải là người qua đường Giáp gì cả, mà là chân thân ra trận, nội dung bình luận cũng phi thường gây chấn động ——

Quân Ý Như Đao: Cảm ơn mọi người, chúng tôi đang yêu nhau ^__^

32. Chương 32: Hoàn Kết

“Đại nhân, vậy... sau này ta gọi người là gì? Thẩm Cố? Tiểu Cố?”

“Lão công.”

——

Tô Tà hóa đá tròn ba phút, cuối cùng trước vẻ mặt vô tội của Thẩm Cố ngao một tiếng phốc tới cắn cổ hắn.

“A a a người chạm mạch rồi sao!”

Tô Tà đẩy Thẩm Cố xuống nền gạch, đè lên người hắn, thần sắc bi phẫn.

Thẩm Cố mặc Tô Tà nằm trên người mình, nhìn biểu tình uất hận của hắn, mỉm cười sủng nịch nói: “Tuyên bố quyền sở hữu a.”

“Tuyên bố cái đầu người! Ta sẽ bị oán niệm của các fan yêu thích cặp đôi vương đạo dim chết mất!” Tô Tà vẻ mặt bi tráng.

“Thì ra người cũng hy vọng ta và Mạc Phụ Như Lai sẽ HE.” Thẩm Cố lại mỉm cười, bắt quá trong nụ cười mơ hồ lộ ra vài tia lãnh ý.

“Không phải!” Tô Tà cuống quýt phủ nhận, sau đó phụng phịu nói, “Chỉ là, người nói như vậy, liệu có thật sự tốt cho chúng ta...”

“Vô luận có tốt hay không, nói cũng đã nói rồi, người còn muốn bảo ta xuyên trở lại xóa dòng bình luận đó sao?” Thẩm Cố nhướn mày.

“... Bỏ đi.” Tô Tà lặng lẽ bò dậy, nghĩ đến kết cuộc của mình, trong lòng bất giác một trận thương cảm.

Sau đó hắn lại nhớ tới đám yêu nữ ầm ĩ trong nhóm chat, không biết lúc họ phát hiện câu thông báo kia sẽ phản ứng thế nào...

Trái tim Tô Tà bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

Hắn, thảm rồi.

Hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt không chút tiếng tăm mà thôi, hắn không muốn bị cuốn vào cơn lốc tranh cãi XFXY gì đó.

Thẩm Cố nhìn Tô Tạ chống hai tay bên người mình, nửa thân trên nhấc lên giữa không trung, cách ngực mình không quá hai ba chục phân, thể nhưng bộ dáng như thả hồn vào cõi thần tiên, không khỏi câu khoe miệng, nói: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì... Kiếp người ngắn ngủi, nên sớm hưởng thụ.”

“... A?” Hoàn toàn đắm chìm trong tư lự, Tô Tạ còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thẩm Cố một cú lật người, vị trí trên dưới lập tức bị đảo ngược.

“... A?” Tô Tạ nhìn gương mặt Thẩm Cố ở trên cao, từ từ ý thức được hiện giờ mình đang trong trạng thái gì.

“... A!”

Đáng tiếc là, đợi hần triệt để hoàn hồn lại, đã quá muộn.

Bất quá, cho dù hần có hoàn hồn, nhưng cũng hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Hơn nữa, hần thực sự muốn phản kháng sao?

Vì vậy Tô Tạ bị Thẩm Cố áp dưới thân, cứ thế mà hôn, cứ thế mà làm.

Kiếp người ngắn ngủi, nên sớm hưởng thụ ^__^.

Hôm sau.

“Á... Mười hai giờ rồi!”

“Chính xác là, mười hai giờ hai mươi hai phút.”

“Đừng dùng vẻ mặt đứng đắn nói câu đó! Người có biết mười hai giờ trưa biểu thị cho chuyện gì không!”

“Ân? Giờ ăn trưa?”

“Ăn cái đầu người! Buổi họp mặt CV trong thành phố a! Bỏ lỡ mất rồi!”

“Thật ra ta cũng tính gọi người dậy, nhưng thấy người quá mệt mỏi, nên mới để người ngủ thêm một lát...”

“Sao tối hôm qua người không ân cần như bây giờ!”

“Tối qua bận làm...”

“A a cảm miệng! Ta không phải nói vấn đề này, ý ta là hiện tại người ân cần như vậy sao đêm qua không biết tiết chế một chút!”

“Hết cách, ai bảo người khả ái thế kia.”

“Người mới khả ái! Cả nhà người đều khả ái!”

“Người cũng là người nhà của ta.”

“Không đúng, tại sao không phải người là người nhà của ta!”

“Của người chính là của ta, của ta cũng chính là của người, có gì khác biệt?”

“Khác biệt rất lớn, đây là quan hệ chủ tớ!”

“Ân? Người muốn làm chủ nhân của ta?”

“Ha ha ha ha ha... meo một tiếng ta nghe xem!”

“Meo.”

“Phụt... Người làm thật sao? Bất quá người có thể đừng diện vô biểu tình mà phát ra tiếng kêu đáng yêu như vậy không!”

“Meo.”

“Không được cười! Giả nai phạm quy! Giả nai vô sỉ!”

Một lát sau.

“Bất quá ta nói, hình như vài ngày nữa là sinh nhật người phải không?”

“Àn?”

“VẬY... người muốn quà gì?”

“Quà sinh nhật, tự mình nghĩ thì có thành ý hơn.”

“Ta biết chứ, nhưng ta không biết nên tặng cái gì...”

“Àn?”

“ĐỪNG, ĐỪNG NHÚU MÀY A... Người thiếu thứ gì? Quần áo? Giày dép? Đồng hồ? CD? Ta chỉ có thể nghĩ ra nhiều đó thôi.”

“Ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một người vợ.”

“Đây là câu có vấn đề! Hồi tiểu học thầy ngữ văn không dạy người cái này gọi là trước sau mâu thuẫn?”

“Àn? Đây là... lảng sang chuyện khác?”

“KHÔNG PHẢI!!! ... Nhưng mà người xem, hai tiếng người vợ chỉ dành cho nữ giới, còn ta là nam nhi đang hoàng.”

“VẬY ĐỔI CÁI KHÁC, BẠN TRAI?”

“Cái này thì được... Nhưng giờ không phải người đã có rồi sao?”

“Người đổ mặt.”

“ỤY! HIỂU NGẦM LÀ ĐƯỢC RỒI! KHÔNG CẦN NÓI RA MIỆNG!”

“Àn.”

“CƯỜI CƯỜI CƯỜI CÁI GÌ A! TA... TA KHÔNG CÓ XẤU HỔ!”

“Àn.”

“NGƯỜI CÒN CƯỜI, NGƯỜI CÒN CƯỜI! ĐỪNG BÀY RA VẼ MẶT ‘TA HIỂU MÀ!’”

“Àn.”

“HỨ!”

Vì vậy, lại một lát sau...

“AI... TA HỎI THẬT ĐÓ, RỒT CUỘC NGƯỜI MUỐN QUÀ GÌ?”

“Người.”

“... ĐỪNG TRƯNG BỘ MẶT ĐỨNG ĐẮN RỒI GIỎ TRÒ LƯU MANH! TA ĐANG NGHIÊM TÚC! KHAI MAU!”

“Gì cũng được.”

“A a gì cũng được là thứ phiền phức nhất thế giới! Ta ghét nhất người nào nói ba chữ này!”

“...”

“ĐỪNG, ĐỪNG NHÚU MÀY, TA CHỈ GHÉT NGƯỜI KHÁC NÓI BA CHỮ NÀY THÔI, KHÔNG BAO GỒM NGƯỜI TRONG ĐÓ.”

“...”

“BẤT QUÁ RỒT CUỘC LÀ NGƯỜI MUỐN QUÀ GÌ T T TA THẬT SỰ NGHĨ KHÔNG RA...”

“Gì cũng được.”

“...”

Vì vậy, lần thứ n một lát sau.

“ĐẠI NHÂN, VẬY... SAU NÀY TA GỌI NGƯỜI LÀ GÌ? THẨM CỐ? TIỂU CỐ?”

“Lão công.”

“Cái rắm! Tại sao phải là ta gọi người lão công! Tại sao không phải người gọi ta lão công!”

“Do vấn đề vị trí tư thế.”

“... Sau này ta muốn ở trên!”

“Nếu người thích tư thế cưỡi ngựa, lần sau chúng ta có thể thử.”

“Thử cái đầu người! Người mới thích cưỡi ngựa!”

“Àn, ta thích, cho nên lần sau chúng ta cứ thử xem.”

“...”

“Ta nghĩ gọi đại nhân cũng không tồi, rất có tình thú.”

“Ừm, vậy cứ đại nhân đi.”

“Bất quá nếu người muốn gọi xã yêu, ta tuyệt không ngại.”

“Người không cảm thấy gọi như vậy buồn nôn lắm sao, đại nhân!”

“Nếu là người gọi, ta không cảm thấy thế.”

“... Ta không có đồ mặt! Tuyệt đối không có đồ mặt! Những gì người nhìn thấy chỉ là ảo giác!”

“Àn.”

“Dừng dừng ánh mắt ý vị thâm trường đó nhìn ta! Người tưởng ta không hiểu sao!”

“Àn.”

“... Đại nhân QAQ”

“Ngoan, chúng ta chơi trò cưỡi ngựa đi.”

“...”

Vì vậy, truyện càng đi càng xa theo chiều hướng HE...

Cuối cùng, hoàn...

Tuy rằng bộ này đã hoàn, nhưng câu chuyện của họ vẫn tiếp tục.

Thế nhưng, đó lại là một câu chuyện khác. ngữ khí thâm trầm

Hai người họ, vẫn luôn hài hòa hạnh phúc mãi mãi về sau...

Bất quá... có thật vậy chăng?

“Ta mặc kệ!!! Ta mặc kệ!!! Tại sao lúc nào ta cũng phải ở dưới!”

“Chiều cao quyết định.”

“Nói không chừng ta còn có thể cao hơn nữa!”

“Kích cỡ quyết định.”

“...”

Xem ra, đây đích xác là sự thật.

Hạnh phúc hằng cửu viễn, HE vĩnh lưu truyền!

33. Chương 33: Phiên Ngoại Thẩm Tô

Cảnh báo!

Khẩn cấp cảnh báo!

Nội dung bên dưới mang đủ loại năng lượng cầu huyết sấm sét vân vân và vũ vũ dễ gây phản ứng hại mũi (vì mất máu)!

Thận trọng khi xem!

Thận trọng khi xem!

=====

“Đại nhân... Sinh nhật vui vẻ.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm có điểm phụng phịu của Tô Tạ, Thẩm Cố tâm tình cực tốt, khoe miệng cong lên, nói: “Người định cho ta bất ngờ gì đây?”

“Có ai trực tiếp đòi quà với người khác như người không!” Đầu bên kia mơ hồ vang lên một tiếng hừ khê.

“Bởi vì người không phải người khác.” Thẩm Cố ung dung nói.

“...” Đầu bên kia trầm mặc.

Uy? Xấu hổ rồi sao?

“Thật ra món quà ta mong muốn nhất... chính là người tự gói mình lại tặng cho ta.” Thẩm Cố nhàn nhã dùng chất giọng mà Tô Tạ si mê nhất dụ dỗ hấn.

Đầu bên kia lại một hồi trầm mặc.

“Tút tut tut...”

Đã ngắt máy.

Thẩm Cố cau khóe miệng, quả nhiên là thẹn thùng a.

Trở về ký túc xá, Thẩm Cố đoán Tô Tạ vẫn chưa tan học, bèn lên giường nhắm mắt lại đánh một giấc.

Đêm qua thật sự quá mệt mỏi.

Về phần vì nguyên nhân gì...

Không nói cho các người nghe đâu (_) !

Thẩm Cố mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị một trận sột soạt đánh thức.

Hắn mở mắt ra, liền bắt gặp cảnh tượng như sau ——

Tô Tạ trên đầu cài một đôi tai thỏ lông nhung nhung, trên người mặc bộ đồ hầu gái xúng xính bằng tơ tằm màu hồng. Lúc này hắn đang dùng một sợi ruy băng màu lam thật dài nỗ lực quấn cả người lại, nỗ lực hết vài phút cuối cùng thất được một chiếc nơ bướm thật to trước ngực mình.

Đến khi Thẩm Cố ngồi dậy, hắn cũng vừa vặn chuẩn bị đầu vào đấy, ngẩng đầu, thấy Thẩm Cố đã tỉnh, khuôn mặt liền ửng hồng, vành tai cũng đỏ lên.

“Người dậy rồi sao?” Hắn phụng phịu nói.

“Àn, ta dậy rồi.” Thẩm Cố mỉm cười nói.

Tô Tạ lại cúi đầu ngượng ngùng nửa ngày, rốt cuộc lấy hết can đảm mở miệng: “Người nói món quà sinh nhật người muốn nhất chính là... ta tự đóng gói tặng người... cho nên...” Hắn một lần nữa ngẩng đầu nhìn Thẩm Cố.

Thẩm Cố mỉm cười: “Àn?”

Tô Tạ lè mề cắt bước, đi tới trước mặt Thẩm Cố.

“Cho nên ta đã tự đóng gói mình, tặng người.”

“Àn.” Thẩm Cố mỉm cười, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ ôn nhu có thể khiến người chết chìm trong đó.

Hai tai Tô Tạ đã đỏ như tôm luộc, hấn dạng đôi chân trần bên dưới lớp váy phồng xòe, ngồi lên người Thẩm Cố.

“Giờ thì... người mở quà đi.”

“Vậy ta... bắt đầu mở đó nha!” Thanh âm trầm thấp của Thẩm Cố đã khàn đi.

“Giờ ta gỡ nơ bướm trước...” Thẩm Cố một bên nói, ngón tay thon dài kéo một đầu chiếc nơ trước ngực Tô Tạ, con bướm ruy băng lập tức bung ra.

“Giờ ta mở tới bao bì...” Thẩm Cố nói xong, tháo từng vòng từng vòng ruy băng quấn trên người Tô Tạ xuống.

“Giờ ta phải kiểm hàng thôi.” Giọng Thẩm Cố đã khàn đặc nguy hiểm, hấn nhẹ nhàng trở mình, áp Tô Tạ dưới thân.

“Đợi đã!” Tô Tạ đột nhiên lên tiếng, đưa tay đẩy ngực Thẩm Cố.

“... Sao vậy?” Cho dù ánh mắt Thẩm Cố đã ẩn nhẫn cực điểm, nhưng hấn vẫn nguyên ý kiên trì thêm một lát.

“Lần trước không phải người từng nói... muốn thử cưỡi ngựa sao?” Tô Tạ ngập ngừng hỏi.

“Àn?” Thẩm Cố khước miệng thoáng cong lên.

“Àn!” Tô Tạ cắn môi, bật dậy đẩy Thẩm Cố ngã trên giường, lại ngồi lên người hấn.

Thẩm Cố liền nằm bất động, thong thả nhìn Tô Tạ thao tác thế nào.

Vành tai Tô Tạ càng đỏ đến lợi hại, thế nhưng hấn vẫn chậm rãi, kiên định, cởi từng lớp từng lớp quần áo trên người Thẩm Cố.

Thẩm Cố không hề nhúc nhích, không có một tia ý định giúp Tô Tạ, chỉ mỉm cười quan sát nhất cử nhất động của hấn.

Tô Tạ cởi luôn quần lót của Thẩm Cố xong, nhắc mông, tự mò tay tới hậu phương của mình, bắt đầu sự nghiệp khước trương vĩ đại.

Thẩm Cố khẽ thở dốc nhìn tư thái mềm mại của Tô Tạ, nỗ lực kiềm nén xung động vùng lên áp đảo hấn ngay lập tức.

Tô Tạ động tác rất chậm rất chậm, rất dày vò người khác, chờ hấn dường như xác định mình đã sẵn sàng, mới từ từ tách hai chân rộng hơn, ngồi xuống phần hông Thẩm Cố.

Hô hấp của Thẩm Cố dần dồn dập, hấn chăm chú theo dõi từng biểu tình, từng cử động của Tô Tạ.

Tô Tạ chống hai tay hai bên người Thẩm Cố, nhắm chuẩn hậu phương của mình ngay bộ vị đã sung huyết cương cứng của Thẩm Cố, sau đó từ từ, từ từ ngồi xuống.

Với Thẩm Cố mà nói, đây quả thật là một loại cực hình dài đằng đẳng, nhưng hấn vẫn cật lực áp chế mọi xung động của mình, kiên trì chờ Tô Tạ hoàn toàn ngồi xuống.

Đợi đến khi Tô Tạ đã triệt để ngồi xuống, hai người đồng loạt thở hắt một hơi.

“Giờ ta bắt đầu động nha...” Tô Tạ sắc mặt như hoa đào.

Thẩm Cố thật sâu nhìn hấn. Sau đó Tô Tạ quả nhiên bắt đầu vênh mông vẩn hồng.

Thẩm Cố nhìn biểu tình của Tô Tạ, nhìn khuôn mặt hấn, từng cử động của hấn, cảm thấy mình thật sự sắp bùng nổ.

Thật kích thích a!

...

“Đại nhân? Còn sớm mà đã ngủ rồi sao?” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng gọi của Tô Tạ.

Thẩm Cố mở mắt, phát hiện nơi mình ở vẫn là phòng trong ký túc xá, bất quá Tô Tạ... vẫn còn mặc quần áo chỉnh chỉnh tề tề bình bình thường thường đứng trước mặt mình.

Hóa ra chỉ là một giấc mộng.

“Trời còn sáng trưng đã ngủ, đêm qua chơi game cho khuya vào! Bình thường ta luôn bảo người đi ngủ sớm một chút không nghe...” Tô Tạ có điểm bất mãn cần nhắc.

Vì vậy, đồng chí nào ban nãy suy nghĩ lệch lạc tự động kiểm điểm lại mình đi nha!

Thì ra bao nhiêu cảnh đẹp vừa rồi, đều chỉ là ảo mộng mà thôi.

Thẩm Cố thập phần thất vọng ngồi dậy, lúc xốc chăn mới phát hiện mình có điểm không ổn.

Nhảy bèn cảm giác được Thẩm Cố vừa ngồi lên liền cứng đờ, Tô Tạ hiếu kỳ sấn tới.

Đầu tiên chúng ta phải biết một đại điều kiện tiền đề, đó chính là đại nhân có thói quen ngủ khỏa thân, trước kia vì lần đầu mời Tô Tạ đến phòng mình ngủ nhờ một đêm nên mới mặc đồ đảng hoàng, chứ bình thường luôn cởi sạch chỉ chừa lại chiếc quần tam giác nho nhỏ... Sau đó chúng ta lại phải biết một tiểu điều kiện tiền đề, chính là đại nhân ban nãy đã mơ về mộng xuân... Mà như chúng ta được biết, nam nhân hể nằm mộng xuân, thường sẽ để lại chút vết tích liên quan đến thanh xuân...

Cho nên...

“Ha ha ha... Đại nhân người cư nhiên mộng xuân giữa ban ngày!” Tô Tạ nháy mắt phá công, hẳn luôn cho rằng một người cao quý lãnh diễm như Thẩm Cố, sẽ không có chuyện nằm mộng xuân gì đó...

Thẩm Cố diện vô biểu tình.

“Mơ thấy gì thế? Một cô hầu gái mặc đồ LOLI? Bằng tơ tằm?”

Thẩm Cố vẫn như cũ diện vô biểu tình.

Tô Tạ đang dồn sức vào sự nghiệp vĩ đại hã hê khi người gặp họa, hoàn toàn không cảm giác được nguy hiểm cận kề ——

“... Đại nhân?! Đại nhân người muốn gì!”

“Ngô... Đang là ban ngày a! Giữa thanh thiên bạch nhật người muốn làm gì!”

“Ta sai rồi... Ta không nên nghĩ lệch đi là hầu gái LOLI gì đó... nhất định là một anh chàng rắn rỏi chân hán tử thuần đàn ông... hay là tiểu quan thanh tú khả ái động lòng người?”

“Ngô... ưm... a... Đại nhân ta biết sai thật mà... Ta biết sai thật mà...”

...

Khấp phòng thanh âm tiêu hồn thực cốt.

Hồi lâu, Thẩm Cố rút cuộc thoả mãn bò dậy, dùng di động lên weibo đăng một dòng cho ngày hôm nay ——

Hôm nay ta đã nhận được món quà sinh nhật ý nghĩa nhất, có lời khen nga bảo bối nhi.

Thẩm Cố buông điện thoại, nhìn ai đó đang nằm trên giường xoa thắt lưng không ngừng hối hận, khoan thai nói: “Ta rất hài lòng về món quà nhận được hôm nay.”

Ai kia lại nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó, đại nhân biểu thị mình không nghe thấy.

“Ta nói... ta vốn đã là của người!” Ai kia rốt cuộc cũng cất cao giọng.

Đại nhân đắc ý gật đầu, phần quà này cũng giống như trong mộng đấy chứ.

Ấn, về phần tai thỏ cười ngựa gì đó, lần sau sẽ nỗ lực hơn.

Dù sao vẫn còn sinh nhật năm sau, sinh nhật năm sau nữa, sinh nhật ba năm sau nữa, sinh nhật bốn năm sau nữa...

Hắn nhất định sẽ nhận được phần quà làm hắn thoải mái nhất.

34. Chương 34: Phiên Ngoại Bắc Nam

Bùi Nam vẫn luôn muốn biết, ban đầu hắn mù mắt thế nào mà đi thích Triệu Bắc.

Triệu Bắc chẳng những là thằng nam mê gái, đã vậy còn gốc muốn chết, dây thần kinh thô hơn cả máng xối. Loại người này ghép vào mấy bộ phim thần tượng thì đúng là vai chính gây thơ nhiệt huyết tràn đầy tiềm lực, nhưng ngoài đời thực lại là sinh vật đơn bào tiêu chuẩn cấu trúc não bộ vô cùng đơn giản.

Thế nhưng hắn vẫn thích, vẫn không khống chế được mình đi thích người ta. Có đôi khi Bùi Nam cảm thấy mình sao mà hèn mọn, thừa biết đối phương là một thằng nam không có khả năng đáp lại tình cảm của mình, thế nhưng vẫn không đủ nghị lực phản đối mình tiếp tục thăm mền đối phương... Hắn đúng là hèn thật rồi!

Ấn tượng đầu tiên của Bùi Nam với Triệu Bắc, thực ra là khinh thường. Sinh viên năm nhất vừa vào ký túc xá, gia hỏa kia đã chìa tay về phía hắn muốn bắt tay, trên mặt là nụ cười đơn thuần mà xán lạn.

Bùi Nam từ rất lâu rất lâu trước đây đã xác định giới tính của mình, tâm lý chừng chắc hơn người khác, cũng tự nhận coi lòng mình tang thương hơn người thường. Lại thêm lúc đó hắn đặc biệt lãnh diễm cao quý, luôn dùng loại tư thái cao cao tại thượng bao quát nhìn mọi vật thể gian, thấy Triệu Bắc bộ dáng ngố tàu, hắn cũng chẳng có đãi ngộ khác biệt.

Lạnh lùng bắt tay với Triệu Bắc xong, Bùi Nam xoay người tiếp tục thu dọn giường mình, trong lòng tức tốc nhận định, mình và gia hỏa này là người của hai thế giới khác nhau.

Hắn vốn tưởng rằng thái độ kháng cự với Triệu Bắc đã quá rõ ràng, không ngờ Triệu Bắc cứ mặt dày mày dạn mấy lần bám riết, khi thì bảo muốn giúp hắn giặt màn, khi thì bảo muốn giúp hắn trải chiếu. Bùi Nam có chút phản cảm với những người lạ thích lân la làm quen, cho nên hắn chỉ hờ hững cảm ơn Triệu Bắc, nói: “Không cần.” Hắn không muốn ai nợ mình, càng không muốn mình nợ ai cho dù chỉ là việc vặt.

Nhưng Triệu Bắc chỉ ngẩn ra, sau đó bẽn lẽn cười nói: “Để ta giúp người đi, mẹ ta dặn phải chiều cổ bạn cùng phòng một chút, sau này có chuyện cũng dễ thương lượng.”

Bùi Nam lại , có điểm dở khóc dở cười. Câu nói của Triệu Bắc cứ quanh quẩn trong đầu hắn, có ai đi khai toạt ra mọi tính toán trong lòng mình như thế không? Tuy rằng cũng chả to tát gì, nhưng chung quy vẫn để lại ấn tượng là một kẻ tâm cơ thủ đoạn.

... Quả nhiên là một người đơn thuần.

Bùi Nam âm thầm gắn mác cho Triệu Bắc.

Tiếp đó Triệu Bắc càng làm quá hơn, cũng không biết có phải do Bùi Nam là người đầu tiên hắn quen trong ký túc xá hay không, mà cho dù Bùi Nam luôn giữ thái độ xa cách vạm vỡ với mọi người, Triệu Bắc vẫn dính lấy Bùi Nam, bất kể là lên lớp hay tan học đều đi chung, ngay cả ra căn tin hay vào nhà xí cũng tò tò theo đuôi, thậm chí đôi lần Bùi Nam trốn học Triệu Bắc cũng không hề do dự cúp luôn một thế...

Bùi Nam rất ư đau đầu, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi liệu Triệu Bắc có phải là một gã đoạn tụ đã đem lòng thích hắn, thế nhưng mỗi lần thấy Triệu Bắc cười đến vừa đơn thuần vừa xán lạn, lại đột nhiên không tài nào hồi ra miệng.

Con người này thật thà như vậy, ắt hẳn ngay cả đoạn tụ là gì chắc cũng không biết đâu nhỉ? Hẳn đại khái mặc định trên thế giới chỉ có tình cảm nam dành cho nữ, mặc định nam nhân chỉ có thể ở bên nữ nhân?

Bất quá giản đơn cũng có chỗ tốt của đơn giản, ít nhất không cần phải sống mệt mỏi như mình... Bùi Nam nhìn trời mỉm cười, lại có trò vui để chơi rồi.

Triệu Bắc ngày qua ngày bám lấy Bùi Nam, Bùi Nam bình tĩnh nhẫn nại chịu đựng.

Tuần đầu tiên Triệu Bắc hăm hở theo sau Bùi Nam, Bùi Nam bình tĩnh nhẫn nại chịu đựng.

Tuần thứ hai Triệu Bắc hăm hở theo sau Bùi Nam, Bùi Nam bình tĩnh nhẫn nại chịu đựng.

Tuần thứ ba Triệu Bắc lại hăm hở theo sau Bùi Nam, Bùi Nam cũng bình tĩnh nhẫn nại chịu đựng...

Tuần thứ tư... thứ năm... rốt cuộc Bùi Nam hẳn...

Cũng đã quen.

Từ kháng cự ban đầu đến bình tĩnh sau đó, Bùi Nam dần quen với việc Triệu Bắc mọi lúc mọi nơi bám lấy mình, dần quen với miếng cao dán da chó cứ liều mạng dán vào mình.

Hắn dần quen với sự tồn tại của Triệu Bắc, dần quen với nụ cười xán lạn không chút mưu toan của người kia, dần quen với cách Triệu Bắc vụng về an ủi người khác, dần quen với sự có mặt của Triệu Bắc ngay bên cạnh mình.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Lúc Bùi Nam nghe Triệu Bắc mang theo nụ cười đơn thuần đặc trưng của sinh vật đơn bào khoe với mình hẳn đã có bạn gái, phản ứng đầu tiên của Bùi Nam cư nhiên không phải thở phào nhẹ nhõm may quá cái tên trước mặt này rốt cuộc không còn bám lấy mình nữa, mà là đáy lòng mơ hồ thất lại, giống như thứ vốn thuộc về mình đột nhiên bị người khác tước đoạt đi...

Bùi Nam tự nhủ, hẳn chỉ là quen bị Triệu Bắc đeo bám thôi, qua một thời gian, sẽ ổn...

Thế nhưng loại bệnh trạng này không hề lui dần theo thời gian, trái lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Mỗi lần Bùi Nam thấy Triệu Bắc và bạn gái hẳn nắm tay nhau đi vào căn tin ăn cơm, cảm giác khó chịu cứ cuộn cuộn dâng lên trước ngực... loại cảm giác như bị ai đó một phát bóp chặt trái tim đến nghẹt thở.

Hắn nghĩ, đây gọi là đổ kị.

Thói quen quả nhiên là một thứ rất đáng sợ.

Bất quá thói quen có thâm căn cố đế đến đâu, chung quy vẫn khó tránh bị thời gian xói mòn. Bùi Nam nghĩ, chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa, hẳn sẽ trở lại làm Bùi Nam của trước kia, chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa...

Thế nhưng, tại sao người đó vẫn cứ liên tục xuất hiện trước mặt hắn?

Nếu đã quen bạn gái, thì nên ở bên bạn gái, chứ không phải suốt ngày quần quýt một kẻ ôm ý đồ không an phận với bạn cùng giới như hắn... Tại sao phải xuất hiện liên tục trước mặt hắn, để hắn lại si tâm vọng tưởng?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn chỉ đành càng ngày càng quen với sự tồn tại của Triệu Bắc... như quen với sự tồn tại của không khí.

Rõ ràng bình thường không để ý, nhưng trong lúc vô tình lại từng chút từng chút một thấm vào tận xương tủy tận tâm can, nếu một ngày nào đó mất đi, sẽ ngừng thở vì không có không khí mà chết.

Thế nên, khoảnh khắc gia hỏa Triệu Bắc nói với hắn “Thật ra ta thích người đã lâu”, hắn liền không chút suy nghĩ dồn Triệu Bắc vào tường.

Cho dù hắn biết lúc đó trên mạng đang thịnh hành một trò đùa tỏ tình, nhưng hắn không hề nghĩ tới khả năng đó. Hẳn không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Nếu đối phương thật sự chỉ đùa giỡn, vậy hẳn cứ nói hắn cũng chỉ đùa giỡn thôi là xong...

Lúc đó hắn chỉ muốn, điên cuồng muốn ăn sạch gia hỏa trước mắt luôn cho hắn hy vọng như có như không như gần như xa này. Vì vậy Bùi Nam áp Triệu Bắc vào tường, cúi đầu hung hăng cắn môi Triệu Bắc, cấp tốc luồn tay vào quần áo Triệu Bắc, không chút kiêng nể vuốt ve thân thể Triệu Bắc.

Hắn không muốn nghĩ đến sau này, hắn không muốn nghĩ tiếp đó sẽ như thế nào, hắn chỉ nghe theo xung động hiện giờ của hắn.

Giống như một người sắp chết đuối, cuối cùng trôi lên mặt nước, tham lam hít thở bầu không khí quý giá...

Đã quen với sự tồn tại của một người, muốn từ bỏ sẽ rất gian nan.

Huống hồ hắn căn bản không muốn từ bỏ.

Đã như vậy, hắn cũng dần dần làm cho Triệu Bắc quen với sự tồn tại của hắn, từng chút từng chút một thấm thấu vào cuộc sống của Triệu Bắc, khiến Triệu Bắc quen được có hắn bên cạnh.

Giống như quen với không khí, quen có không khí ở mọi lúc mọi nơi, không thể nào xa rời.

Bùi Nam nhìn Triệu Bắc bị hắn hôn đến thần tình mê loạn, thỏa mãn mỉm cười..... Thói quen quả nhiên là một thứ đáng sợ a.

35. Chương 35-1: Phỏng Vấn Thẩm Tô (1)

Bên nào công, bên nào thụ?Thẩm: (nhú mồm) Câu này còn cần phải hỏi sao?

Tô: Lão tử mới không thụ (^)

Thẩm: (nhướn mày) Ân?

Tô: ... Được rồi, đại nhân ở trên, thiên thu muôn đời TATTại sao lại quyết định như vậy?Tô: (ủi khuất) Ta có thương lượng nhưng hắn không chịu

Quân: (vỗ vỗ) Tiểu bạch hổ ngoan ~ (trong lòng khoái trá) Trong từ điển của lão nương không có khái niệm phản công, cho nên người đừng hòng vọng tưởng ha ha ha haNgười có hài lòng với tình trạng hiện tại?Thẩm: Rất tốt.

Tô: Cũng được (nếu có cơ hội phản công thì càng thỏa mãn QAQ)

Thẩm: Ân?

Tô: ... Hoàn hảo.Cảm giác của hai người khi H lần đầu tiên?Thẩm: (cười xán lạn) Quá đã!

Tô: (biểu tình u oán) Đau chết lão tử!

Thẩm Cố âm thầm ghi nhớ số lần Tô Tà tự xưng lão tử, chờ về nhà tính sổ.Dáng vẻ đối phương lúc đó?Thẩm: (mơ màng hồi tưởng) Rất khả ái, hết như một con thỏ.

Quân: (ngạc nhiên) Thì ra người thích ngụy nhân thú.

Tô: Lúc đó ta đau đến trước mắt chỉ nhìn thấy một thứ duy nhất.

Quân: (hiếu kỳ) Nga? Là Quân Ý Như Dao đại nhân?

Tô: Không. Là bóng tối.

Quân: ... Ta nghĩ Dao Dao người cần cải thiện kỹ thuật.Câu đầu tiên nói sau khi H?Tô: Cười em gái người ấy!

Quân: (mờ mịt) Ta cười hồi nào?

Thẩm: Ta không có em gái.

Quân: (càng mờ mịt) Liên quan gì đến ta?

Tô: Thì người hỏi câu đầu tiên nói sau khi H.

Quân: Ân?

Thẩm: Và đó là câu trả lời của bọn ta.

Quân:Mỗi ngày H mấy lần? Tô: (đỏ mặt đỏ cả vành tai)

Thẩm: Phải xem thời khóa biểu lên lớp.

Quân: Thanh niên trai tráng các người biết tiết chế lo học hành như thế là rất hiếm có, ta thay mặt quần chúng nhân dân trao tặng huân chương lao động cho các người.

Thẩm: (tĩnh bơ) Nếu học buổi sáng thì ngày 2 lần, học buổi chiều thì 3 lần.

Quân: = = Tịch thu huân chương! Trong tình huống lý tưởng nhất, một tuần H bao nhiêu lần? Thẩm: Tùy theo số lần hấn muốn...

Tô: (hai mắt sáng lên) Thật sao?

Thẩm: (chậm rãi nói tiếp) Đem bình phương, hoặc giả lập phương, hoặc giả lũy thừa bốn.

Quân: ... Người không sợ tinh bì lực tấn?!

Tô: ... Ta muốn mỗi tuần một lần.

Thẩm: (mỉm cười “hòa ái”) Số lần phải > 1

Tô: (xù lông) Còn nói là tùy lão tử!

Thẩm: (lắm nhảm) Ba lần rồi...

Tô: Cái gì ba lần?!

Thẩm: Không có gì, câu tiếp theo. Thường thì H như thế nào? Tô: (xấu hổ) Ta không biết...

Thẩm: (đạm định) Người viết thế nào chúng ta H thế ấy.

Quân: (ghế sát bở nhỏ) Yên tâm ta sẽ tham khảo thêm các loại tài liệu, đảm bảo cho đời sống phu phu của hai đứa luôn hoạt sắc sinh hương.

Thẩm: (gật đầu) Ân. Trăm sự nhờ người.

Tô: (phấn nộ) Các người đều coi như ta vô hình sao!!! Điểm nhạy cảm của chính người? Tô: (vẫn còn tức giận, ngoảnh mặt làm ngơ)

Thẩm: Hỏi hấn đi.

Quân: ... Ta hỏi là của người chứ không phải của hấn.

Thẩm: (phi thường đương nhiên) Của ta cho nên mới hỏi hấn.

Quân:

Tô: Hứ!

Quân: Ta nhớ loại hình của Tiểu Tô người là tiểu bạch thụ, sao giờ lại thành ngạo kiều thụ thế này (_) Điểm nhạy cảm của đối phương? Thẩm: Ta nghĩ ta sờ tới đâu hấn liền nhạy cảm tới đó.

Tô:Dùng một câu để hình dung đối phương lúc H. Tô: Cầm thú!

Thẩm: Thỏ tính.

Quân: (cảm khái) Hai người quả nhiên trời sinh tuyệt phối. Người có thích H không? Thẩm: Người nghĩ ta sẽ nói không?

Tô: ... Ta có thể nói không không?

Thẩm: (ánh mắt đột nhiên thâm tình) Ái phi, ta khiến ngươi... không thoải mái?

Tô Tạ bị đại nhân nhìn đến cõi lòng mềm nhũn, thế là tiểu bạch thổ lần thứ N rơi vào bẫy của sói xám.

Tô: ... Thích.

Đại nhân gật đầu cười thỏa mãn. Bình thường hay H ở đâu? Tô: Trên giường ngủ.

Thẩm: Trong phòng tắm.

Quân: Còn đâu nữa?

Thẩm: Để dành trả lời câu sau. Ngươi đặc biệt muốn thử H ở nơi nào? Tô: (sùng bái) Woa, đại nhân sao ngươi có thể đoán trước được câu hỏi vậy?

Thẩm: (câu khoe môi, vuốt cằm) Ta nghĩ, trong lớp học sẽ đặc biệt mạo hiểm, cảm giác hân cũng sẽ rất kích thích...

Tô: ... Kích thích cái đầu ngươi!

Quân: Thì đầu hân bị kích thích nên mới nghĩ ra địa điểm oái oăm như vậy. Lúc H có ước định gì không? Tô: (chấp nhút) Ta thương lượng số lần lên trên, nhưng đều thất bại.

Thẩm: (nheo mắt) Xem ra ta chưa tận lực, nên mới để lão bà không tập trung đi suy nghĩ mấy chuyện vãn vơ...

Quân: (đánh hơi được mùi nguy hiểm) Tiểu Tô ngươi phải cẩn thận! Bên công từng có hành vi cường bạo không? Thẩm: (bất mãn) Ta không có tra tới mức đó, nâng niu hân còn không hết nữa là.

Tô: (đỏ mặt) Ân, hân đôi khi thậm chí rất ôn nhu.

Thẩm: (nhướn mày) Đôi khi? Tức là ta lắm khi hung hãn?

Tô: Ách...

Quân: Coi như ngươi tự biết thân. Phản ứng của bên thụ lúc đó? Tô: Đã nói là không có cường bạo.

Thẩm: Muốn biết thì ngươi đi tìm một người lại cường bạo ngươi rồi hỏi hân phản ứng của ngươi lúc đó.

Quân: = = Còn nói là không tra!

Thẩm: Ta chỉ không tra với Tô Tô thôi ^__^ Bên thụ có từng chủ động câu dẫn? Thẩm: (tự hào) Ngay từ lần đầu tiên hân đã câu dẫn ta.

Tô: (xù lông) Hồi nào!

Thẩm: (mỉm cười) Lúc đó không phải ngươi rõ ràng nói “chúng ta tắm uyên ương đi”?

Tô:

Quân: Chắc chắn, không ngờ tiểu bạch ngạo kiều thụ cư nhiên biến chất thành dụ thụ.

Tô: Lão tử tiểu bạch chỗ nào? Dụ chỗ nào?

Thẩm: (hôn lên má hân) Tiểu bạch chỗ này... (hôn lên môi hân) Dụ chỗ này...

Quân: (vật vã) Oa oa oa oa oa

~~Phản ứng bên công lúc đó? Tô: (trùng mắt) Không buông tha cho ta!

Thẩm: (gật gù) Ta mà buông tha thì đâu xứng làm đại nhân của ngươi.

Quân: (đỉnh chính) Là không xứng với cái mác phúc hắc công mới đúng.

36. Chương 35-2: Phỏng Vấn Thẩm Tô (2)

21. Lần đầu tiên của người là khi nào?

Thẩm: Ở trong phòng tắm ký túc xá của hấn.

Tô: (đỏ mặt) Ân.

Quân: = = Các người ... lão nương rõ ràng hỏi thời gian chứ không phải địa điểm!

22. Đối tượng lúc đó là người yêu hiện tại?

Thẩm: (đạm đạm liếc người chủ trì) Chẳng lẽ ở trong phòng tắm của hấn ta lại làm với người khác?

Tô: (nhỏ giọng) Nhưng mà ta cũng có bạn cùng phòng...

Thẩm: Ân? Người mong muốn ta làm với bạn cùng phòng của người?

Tô: (sắc mặt giấm) Người để ý Bùi Nam? Hay là Triệu Bắc? (tự biên tự diễn) Không được, bọn họ là một đôi, người làm hồ ly tinh sẽ bị trời đánh!

Thẩm: ... Câu tiếp theo.

23. Người có xấu hổ trước hoặc sau khi H không?

Quân: (giành cảm khái) Phúc hắc công mà biết xấu hổ thì Tiểu Tô nhà ta đã không làm thụ.

Thẩm: (gật đầu) Hấn hay xấu hổ, cả trước lẫn sau.

Tô: (nguyên khuôn mặt đã như tôm luộc, vẫn gân cổ chống chế) Lão tử mới không thụ! Lão tử mới không xấu hổ!

Thẩm Cố lại 'chặt' một cái lên gò má nóng hổi của Tô Tạ, thần tình bảy phần sủng nịch ba phần đắc ý.

Quân: (bi thống bóp trán) Tiểu Tô người có biết người như vậy càng dễ làm mồi cho sói không?! Có biết không?!

24. Trong lúc H người hy vọng đối phương nói gì?

Tô: (nhanh nhẩu) Lần này nhường người.

Thẩm: (mặt không đổi sắc) Lão tử thoải mái quá.

Quân: (vỗ đùi) Đại nhân người thật âm hiểm a âm hiểm. Thoải mái tức là khen kỹ thuật của người, còn lão tử thì người được dịp lấy cớ tiếp tục chà đạp Tiểu Tô của chúng ta.

Thẩm: (diện vô biểu tình) Không cần người diễn giải.

Tô: Các người cắt hết cho lão tử (^)

25. Trong lúc H chuyện gì tương đối thống khổ?

Thẩm: Sợ hấn đau.

Tô: Lần đầu rất đau, nhưng sau đó... (hai vành tai đỏ lên)

26. Trong lúc H điều gì khiến người hưng phấn hoặc là hồi hộp nhất?

Tô: (mơ màng) Người đang ở trên ta là đại nhân...

Thẩm: (cười ôn nhu) Chỉ cần nghĩ đến hấn ta liền hưng phấn.

27. Trong lúc H người làm gì khiến đối phương vui sướng nhất?

Thẩm: Ta nghĩ ta tận lực ôn nhu hấn sẽ vui sướng.

Tô: ... Ta nghĩ ta tận lực phối hợp hấn sẽ vui sướng.

Quân: (gật gù) Cho nên nói bản thân hai người vốn đã là điều khiến đối phương vui sướng.

Thẩm Cố và Tô Tạ đồng loạt nhìn người chủ trì bằng ánh mắt khác xưa.

Quân: (bị nhìn đến nổi da gà) Ta... ta nói gì sai sao?

Tô: (thành thật lắc đầu) Không, lần đầu tiên nghe người nói một câu xuôi tai nhất kể từ khi bắt đầu phỏng vấn.

Quân: ... = =

28. Người thích loại biểu tình nào của đối phương lúc H?

Thẩm: Ban đầu ả nhả, rồi xù lông óan giận, rồi hai mắt lại mơ màng ngấn nước, biểu tình nào cũng khả ái.

Tô: (áy náy) Thật ra lúc đó tầm mắt ta luôn mơ hồ, nên không để ý quan sát...

Thẩm: (mỉm cười 'không sao cả') Chúng tớ người rất thoải mái, rất chuyên tâm.

Quân: Đây là lý luận kiểu quái gì!

29. Người thích được hôn ở đâu nhất?

Tô: ... Môi đi.

Thẩm: (trêu ghẹo) Chứ không lẽ là hoa cúc? Ân?

Quân: (45° ngửa mặt nhìn trời) Rõ ràng hình tượng ta xây dựng cho hấn là tao nhã, là tao nhã a! Sao giờ lại lưu manh thế này?! Ô ô ô... ta thật thất bại, công thụ của ta đều bị biến chất ô ô ô...

Thẩm: Tự kỷ đủ chưa? Câu tiếp theo.

30. Người thích hôn chỗ nào của đối phương nhất?

Tô: ... Môi đi.

Quân: Tiểu Tô người quả là hiền thê truyền thống.

Thẩm: Nơi nào mềm ta hôn nơi đó.

Quân: Ách... Tiểu Tô nhìn thế nào cũng là một khối đậu hủ non, không chỗ nào không mềm.

Thẩm: (nồng nặc khói súng) Người từng nhìn thấy thân thể hấn?

Quân: (cười gượng) A ha ha, câu tiếp theo...

31. Đối tượng H lý tưởng là?

Thẩm: Tô Tô.

Tô: Đại nhân.

32. Đối tượng hiện tại có phù hợp với lý tưởng không?

Thẩm Cố và Tô Tạ đều dùng ánh mắt “Quả nhiên ngốc đến mức không biết suy ra từ câu trên” để dim chết người chủ trì.

33. Ngoài đối phương ra người từng có thân mật (về thể xác) với ai khác?

Thẩm: Chưa từng và không bao giờ.

Tô: Ở trên đã nói đại nhân là người đầu tiên của ta... (bị Thẩm Cố nhìn chăm chú, phụng phịu bổ sung) Ân, cũng là người duy nhất.

Thẩm: (đột nhiên ôm Tô Tạ, thở dài) Làm sao bây giờ? Lão bà của ta khả ái chết đi được...

34. Nếu đối phương bị kẻ xấu cường gian người sẽ làm gì?

Thẩm: (lạnh lùng) Ta tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

Quân: Ta nói là nếu a.

Thẩm: (ngữ khí uy hiếp) Không có nếu, tác giả dì ghẻ, không có nếu, người hiểu chưa?

Quân: ... (lệ rơi đầy ruột)

Tô: (rưng rưng cảm động) Đại nhân...

Thẩm: (mỉm cười xoa đầu) Ân, ngoan.

35. Nếu có người bạn nói rằng “Ta cô đơn quá, cho nên đêm nay...”, đại khái là muốn H, người sẽ thế nào?

Tô: Tiểu học đệ tuy hay ngả nón với ta, nhưng người hấn thích là Mạc Phụ Như Lai đại nhân.

Thẩm: (nhíu mày) Tại sao hỏi câu này người liền nghĩ ngay tới Chè đậu đỏ gì đó?

Bầu không khí lại phẳng phát mùi giấm...

Quân: (chừa giấm) Khụ, phiền đương sự quay lại với trọng điểm.

Tô: (tự động trấn an đại nhân) Ta sẽ liều chết cự tuyệt.

Thẩm Cố cảm thấy càng lúc càng yêu thẩm tiểu bạch thổ nhà mình, vì vậy hung hăng véo má hấn hai phát.

Tô: (ôm mặt oán giận) Đại nhân càng ngày càng thích động tay động chân!

36. Người có hứng thú với SM không?

Tô: Cường liệt bài xích!

Thẩm: (lâm vào trầm tư)

Tô: (đột nhiên bất an) Người... người còn suy nghĩ cái gì? Coi chừng ta cấm túc người!

Thẩm: (vô tội) Tai thổ, váy LOLI, ruy băng vân vân hấn không tính là SM nhỉ?

Tô/Quân:

37. Nếu đối phương bỗng nhiên không khao khát thân thể của người nữa?

Tô: Hứ, ta mừng còn không kịp! (tuy mạnh miệng nhưng ngữ khí nhàn nhạt ưu thương)

Thẩm: (cười hiểu ý) Ta cầu hấn là được rồi.

Quân: (vỗ vai Thẩm) Con rể đừng lo, tới chừng đó ta sẽ cho người xuân được.

Tô: Người không phải mẹ của lão tử (^) Còn nữa, tại sao gọi hấn là con rể mà không phải con dâu?!

Thẩm: (sờ cằm) Trọng điểm không phải là xuân được sao?

Tô:

Quân: (rầu rĩ) Ai~~ Tiểu Tô, bao giờ mới chữa khỏi bệnh lệch trọng điểm cho người đây?

38. Người nghĩ sao về quan điểm “không chiếm được trái tim thì phải chiếm cho bằng được thể xác”?

Thẩm: Ta muốn cả thể xác lẫn trái tim của Tô Tô.

Quân: (nhắc nhở) Đại nhân người lạc đề rồi.

Tô: (bệnh vực chồng) Có cả từ ‘thể xác’ lẫn từ ‘trái tim’, lạc đề chỗ nào?

Quân: = = Các người giỏi lắm, phu xướng phu tùy!

39. Với người H là gì?

Thẩm: Là tinh hoa của tình yêu.

Tô: Là cam kết cho tình yêu.

Quân: Hấn~ các người đây là đang lên lớp triết lý sao?

40. Hãy nói một câu với đối phương.

Thắm: (biểu tình thập phần đứng đắn) Theo thống kê của ta thì hôm nay người đã tự xưng lão tử 8 lần, án quy định là người câu dẫn ta 8 lần, cũng tức là người muốn 8 lần. Bình phương lên thì tuần này chúng ta sẽ làm 64 lần.

Tô: (đồng đá 5 giây, rã đồng 5 giây, đơ 5 giây, hoàn hồn 5 giây, cho nên 20 giây sau...) A a a a a đại nhân người nhất định bị sắc quỷ nhập xác rồi! Ta muốn ly hôn!

Thắm: (vuốt tóc lão bà) Người đừng vội, chúng ta còn phải kết hôn trước rồi mới ly hôn được a.

Quân: ... Đại nhân quả nhiên là đại nhân

37. Chương 36-1: Phiên Ngoại Bì Mạc (1)

Lúc này Bì Lỗ (chính là tiểu học đệ nga~) đang đứng ngoài cửa quán bar Blue, vô cùng phần nộ rống vào di động.

Không rõ người ở đầu bên kia nói gì, Bì Lỗ biểu tình càng thêm phần nộ.

“... Cái gì!? Đêm qua các người nói trắng nói sao đàm nhân sinh đàm lý tưởng đàm đến khuya lơ khuya lắt cho nên sáng nay ngủ quên tỉnh dậy phát hiện đã hơn mười hai giờ rồi không kịp tới?!”

“Các người muốn viện cớ cũng phải tìm cái cớ nào nghe xuôi tai một chút chứ! Tưởng ta không biết đôi câu nam nam các người rõ ràng là vì tiến hành loại vận động mờ ám gì đó cho nên mới ngủ nướng sao!”

“Các người cố tình kích thích ta! QAQ! Không chơi với các người nữa!”

Vì vậy Bì Lỗ lại hừ một tiếng thật kêu vào điện thoại, quả quyết cúp máy.

Leo cây gì đó đáng ghét nhất!

Cầu nam nam gì đó đáng ghét nhất!

Tú ân tú ái gì đó đáng ghét nhất!

Kích thích nhân sĩ độc thân đáng ghét nhất! đây mới là trọng điểm chẳng?

Nhét điện thoại vào túi quần, Bì Lỗ xoay người vào quán bar Blue, bên trong đang tiến hành cuộc họp mặt CV đồng thành đồng hương như dự định... Mà hắn chính là người khởi xướng hoạt động lần này, về phần mục đích tổ chức cuộc họp mặt, hắn lấy danh nghĩa là để xúc tiến cảm tình giữa các CV đoàn kết xã hội hài hòa góp phần giúp GDP nước nhà tăng trưởng... Thế nhưng tình hình thực tế thế nào thì chỉ có bản thân hắn mới biết được.

Vào gian phòng đặt trước, vài cô nàng đến sớm mắt sắc phát hiện Bì Lỗ, bắt đầu xì xầm bàn tán.

Từ nhỏ kỹ năng nghe tiếng Anh đã chẳng ra sao, nhưng thính lực tiếng quốc ngữ cực tốt, Bì Lỗ hóng được vài câu phiêu phiêu lọt vào tai.

“Uy, là một tiểu thụ thanh tú nga...”

“Sinh viên sao? Nhìn non ghê...”

“Chặc chặc, xem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn chưa kìa, cứ như véo một phát liền xịt sữa...”

“Ta quyết định rồi! Để tiểu thụ này trở thành vai chính trong bộ truyện tiếp theo của ta... Ân, viết về một tiểu bạch thụ hồn nhiên ngốc nghếch ~ “

“Nga hắc hắc hắc hắc hắc...”

Bì Lỗ biểu tình vẫn duy trì ba phần mờ mịt ba phần ngố, hắn hơi nghiêng đầu, bày ra một ánh mắt mang theo chút hoang mang nhìn đám nữ nhân kia, nói: “Các vị cũng tới tham gia tụ hội?”

“Oa oa oa oa biểu tình đáng yêu quá!”

“Ngốc nghếch lại hồn nhiên...”

“Nhìn tiểu biểu tình mờ mịt chưa kìa...”

Đám yêu nữ như sói như hổ quỷ dị nhìn Bì Lỗ hắc hắc cười hai tiếng, sau đó trong nhóm có một cô gái mặc áo sơ mi đen bộ dạng già đời mỉm cười với hắn, nói: “Đúng vậy, bọn này lên diễn đàn thấy bài post tổ chức họp mặt CV trong thành phố, bắt quá bọn này toàn là tác gia tiểu thuyết.”

Bì Lỗ nga một tiếng, gật đầu.

Cô gái kia hai mắt sáng rực, nhìn Bì Lỗ nói: “Người cũng là CV? Nghe giọng quen quen...”

“A, ta là CV, bắt quá chỉ là vô danh tiểu tốt mà thôi, tuổi càng lên mà tên không ai biết.” Bì Lỗ ngượng ngừng gãi gãi đầu, cắn cắn môi.

“A a a đáng yêu quá...” Một nàng kích động ré lên.

Bì Lỗ e thẹn cười cười, sau đó nói: “Xin lỗi, ta đi toilet tí...”

Đoạn hắn gật đầu với đám nữ nhân kia, xoay người liền đi.

“Tiểu bạch thụ!”

“Ngốc manh thụ!”

Sau lưng vẫn không ngừng truyền đến những tiếng gào rú.

Nhưng Bì Lỗ ngay tại một giây xoay người đã tức tốc khôi phục biểu tình hờ hững.

Ngây thơ? Ngốc manh? Tiểu bạch?... Trong từ điển của hắn chưa bao giờ xuất hiện mấy từ này. Bắt quá, thỉnh thoảng làm diễn viên sấm vai, cũng là thú vị lắm chứ, không phải sao?

Đứng trong WC rửa tay, Bì Lỗ nhìn người trong gương có khuôn mặt coi như bảy tám phần thanh tú, thoát trông rất đối lứa tình, nhẹ răng cười. Hắn không nhớ có bao nhiêu người trên mạng mắng hắn là tiểu tiện nhân phong tao, không có tiết tháo hạ thân rất dầy dặt vân vân... Kỳ thực oan cho hắn lắm a, tuy rằng trên mạng hắn quả thật rất phong tao, nhưng ngoài đời thực hắn căn bản là thiếu niên ngoan hiền rạng rỡ...

Được rồi, nói trắng ra, hắn là nội tâm phóng đảng phong tao, bề ngoài đứng đắn buồn tao.

Một lần nữa đi vào gian phòng đó, mười mấy người kia không chịu được tịch mịch bắt đầu chơi trò khai thật lòng hay là đại mạo hiểm.

Mà lúc hắn vào, chai rượu đã trống không quay hết mấy vòng, cuối cùng từ từ ngừng lại, vừa vặn chỉ ngay hướng cửa —— cũng chính là vị trí của hắn.

“Nga ~ khai thật lòng hay là đại mạo hiểm?” Một thanh niên với mái tóc nhuộm vàng, tướng mạo rất ưa yêu nghiệt nhìn hắn, nói.

Bì Lỗ dùng ánh mắt có chút mờ mịt nhìn lại thanh niên đó, rồi cuộc mím môi nói: “Ta... ta mới vào, không tính được không?”

“Không được nga ~” Thanh niên nhìn bộ dáng của Bì Lỗ, nhướn mày, thông thả nói: “Ngay giây đầu tiên người tiến vào gian phòng này thì đã tính là nhập cuộc... Mau chọn đi, khai thật hay mạo hiểm?”

Bì Lỗ làm ra vẻ khổ não nhíu mày: “Đại mạo hiểm đi.” Lời thật tình gì đó là vận phần không nên, không khéo sẽ bị người khác nắm bắt nhược điểm.

“Nga ~” Những người còn lại bắt đầu ồn ào, lần lượt đưa ra chủ ý.

“Tùy tiện tỏ tình với một người ở đây!”

“Cái này quá con nít! Hay là... ra ngoài đường lăn một vòng?”

“Múa thoát y đi!”

“Giả nai cầu mọi người bao dưỡng...”

“Uy uy, ta nhớ quy tắc trò chơi là do người quay chai quyết định hỏi vấn đề gì hay là trừng phạt cái gì mà?” Thanh niên tóc vàng bon chen nói.

“Vậy người mau nói đi!”

“Nhanh lên nhanh lên!”

“Được rồi được rồi,” Thanh niên tóc vàng nhìn Bì Lỗ, lộ ra một nụ cười đúng chất yêu nghiệt, nói: “Hình phạt là... tùy tiện hôn một người nào đó ở đây.”

Bì Lỗ trong ngực thịch một tiếng, đã hiểu tóc vàng rõ ràng có ý đồ.

Tên tóc vàng này... cũng là người đồng tính, hẳn đang khiêu khích mình.

Bì Lỗ khẽ nhú mày, bối rối không biết làm sao.

Đối mặt một đồng loại đang ám chỉ hắn có ý với mình, thông thường phản ứng đầu tiên đều là vui vẻ... Được rồi, như vậy chứng tỏ ít ra mình cũng có điểm mị lực. Vấn đề là, hắn không có thiện cảm với những người nhuộm tóc vàng, càng không có thiện cảm với hạng thanh niên thoát nhìn già dặn tình trường hoa cúc bao mùa nở như vậy... Hơn nữa, quan trọng nhất, hắn là số 0, thuần 0!

Đối phương xem ra cũng là số 0... Nếu như đây là thế giới mạng, hắn thật muốn thấm thía dạy tóc vàng một câu: “Hai tiểu thụ ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc.”

Bất quá không có nếu như, mà đây cũng không phải internet.

Bì Lỗ còn chưa kịp có phản ứng gì, đã bị một người ở sau lưng xen ngang.

“Xin lỗi, ta đến muộn.”

Một thanh âm ôn nhuận như ngọc.

Bì Lỗ trong lòng chấn động, hắn quay đầu, quả nhiên ——

Một thanh niên tướng mạo ôn hòa, nhã nhặn thanh tú, đẩy cửa chậm rãi bước vào.

Người tới nhìn toàn cảnh trong phòng, mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền không sâu, nói: “Ta muộn lắm sao?”

“Không có, chúng ta cũng vừa mới bắt đầu thôi.” Một người đáp lại.

“Thanh âm này... nghe thật quen tai a!”

“Có điểm giống Mạc Phụ Như Lai đại nhân...”

“Không thể nào?! Đại thần?!...”

Bì Lỗ thấy thanh niên tóc vàng nghe đến bốn chữ Mạc Phụ Như Lai liền ngẩn ra, tựa hồ muốn nói gì đó, hắn liền tiên hạ thủ vi cường vài bước tiến lên, ôm thắt lưng người mới tới.

“Tùy tiện hôn một người ở đây chứ gì? Vậy chọn đại người này đi...”

Nói xong, hắn nắm cầm thanh niên, đưa lưng về phía mọi người, nhắm mắt hôn tới.

Hiện trường nhất thời một mảnh trầm mặc.

Hồi lâu mới có người huyền não ——

“Oa oa oa ôn nhu công chủ động thụ mạnh quá đi!”

“Chụp hình! Chụp hình!”

“... Bị mạnh vật vã lăn lộn dưới đất!!”

Bì Lỗ chậm rãi buông tay, nhìn người trước mặt hơi ngạc nhiên, hắn lộ ra một nụ cười lười biếng.

Sau đó vươn đầu lưỡi, liếm liếm khoe miệng mình.

Tác giả phát biểu:

Khó khăn lắm mới thai nghén ra... Xin đừng ghét bỏ (^)

Ôn du công x chủ động thụ

Câu dẫn và bị câu dẫn...

38. Chương 36-2: Phiên Ngoại Bì Lỗ (2)

Bì Lỗ buông hai tay đang ôm thanh niên, từ từ đứng thẳng trở lại.

Người trước mặt không có phản ứng gì quá lớn, chỉ lấy ngón tay lau lau khóe miệng bị Bì Lỗ hôn, biểu tình đạm định, nhìn không ra hỉ nộ ái ố.

Bì Lỗ cũng không biết đối phương rốt cuộc là chán ghét, hay là vô cảm.

Từ trong đôi mắt ôn nhuận của thanh niên không thấy một tia gợn sóng, Bì Lỗ có chút nhụt chí, nhưng hẳn cũng hiểu đạo lý không thể nóng vội, mặc dù vừa rồi hắn đích thực có điểm cấp bách. Nụ hôn ban nãy, tuy trên danh nghĩa là mượn cớ trừng phạt, nhưng mục đích chân chính của hắn là muốn thăm dò thanh niên này...

Nếu thanh niên đẩy hắn ra tại chỗ, có lẽ hắn sẽ quả quyết từ bỏ, hoặc giả cũng có khả năng sẽ chơi trò bẻ cong thẳng nam... Dù sao gặp được một người có thanh âm tương mạo vóc dáng đều phi thường phù hợp với khẩu vị của hắn xác thực rất khó. Kỳ thực ngay từ đầu Bì Lỗ có hứng thú với cái ‘nghệ danh’ Mạc Phụ Như Lai này, là bởi vì tình cờ thấy được một tấm ảnh đời thường của Mạc Phụ Như Lai đăng trên weibo, khoảnh khắc nhìn đến khuôn mặt của Mạc Phụ Như Lai trong ảnh, hắn liền như bị sét đánh phải lòng người ta, sau đó hắn mới tìm những bộ kịch, những bài hát của Mạc Phụ Như Lai, cuối cùng si mê thanh âm đại thần.

Đầu tiên là thích diện mạo của Mạc Phụ Như Lai, sau đó dần dần thích thanh âm hắn, mãi đến giờ đã hoàn toàn thích cả con người hắn...

Kỳ thực Bì Lỗ cũng từng rất thấp thỏm, hắn nhìn không ra Mạc Phụ Như Lai có phải là đồng loại với mình hay không. Trước khi thích Mạc Phụ Như Lai, hắn từng qua lại với không ít bạn trai, cũng từng chủ động theo đuổi người khác, thế nhưng đó đều nằm trong phạm vi đã xác định đối phương là gay, còn lần này, hắn thậm chí ngay cả tên thật của đối phương cũng không biết, cứ thế phải lòng người ta.

Tổ chức cuộc họp mặt Bì Lỗ cũng rất hồi hộp, hắn không biết nếu mình vô duyên tùy tiện xông vào cuộc sống của Mạc Phụ Như Lai sẽ thế nào, không biết liệu mình có trở thành khách không mời hay là khách qua đường gì đó, bất quá hắn biết rõ, ngay cả một cơ hội cũng không tự tạo cho mình, có thể hắn sẽ không hối hận cả đời, nhưng ít nhất cũng phải hối hận suốt một thời gian không ngắn.

Vì vậy, hắn tới.

Đối với phản ứng của Mạc Phụ Như Lai, Bì Lỗ không biết nên vui mừng hay chán nản, bởi lẽ Mạc Phụ Như Lai phản ứng quá mức đạm nhiên, giống như người vừa bị hôn không phải là hắn, giống như ban nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

... Ai, Bì Lỗ trong lòng ủ dột thở dài, bị đẩy ra với bị phớt lờ, cũng không biết cái nào quê hơn

~~“Xin lỗi, vừa rồi chúng ta đang chơi trò khai thật lòng hay là đại mạo hiểm, ta chọn đại mạo hiểm, án phạt là tùy tiện hôn một người ở đây...” Tuy trong đầu cuộn cuộn ngàn ngôn vạn ngữ, nhưng bề ngoài Bì Lỗ vẫn làm ra vẻ ấy nấy mang theo chút ngượng ngùng.

“Không sao.” Thanh niên y như cũ duy trì biểu tình đạm nhiên.

“... Thật xin lỗi, hay là...” Bì Lỗ nhú mày bày bộ dáng khổ tâm suy nghĩ, sau đó như thể bừng tỉnh đại ngộ nói: “Hay là cho người hôn lại... Như vậy chúng ta liền huề nhau!”

“Oa oa! Diễn hình thiên nhiên ngốc manh a!” Sau lưng có một cô nàng kích động rú lên.

“Hôn lại đi hôn lại đi!” Cả đám yêu nữ bắt đầu ồn ào.

Thanh niên tóc vàng kia sắc mặt trở nên khó coi, nhưng không mở miệng nói gì.

“... Không cần.” Thanh niên ôn hòa hơi ngẩn ra, nói.

“Không cần thật sao?” Bì Lỗ dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn thanh niên nọ.

“Thực sự không cần.” Thanh niên trầm mặc một lúc, nhoẻn miệng cười, còn để lộ hai lúm đồng tiền không sâu.

“Công có đồng tiền! ... Bất quá một khi đã tiếp nhận loại thiết định này, hình như cũng trở nên gọi cảm hơn.” Một nữ nhân quỳ dật cười rộ lên.

“Đồng cảm!”

“Đồng cảm! +1”

Bì Lỗ biểu thị rất ư bất đắc dĩ, tuy rằng hắn thích nam nhân, thế nhưng hắn vẫn luôn nghĩ nữ giới là loài sinh vật khả ái... Bất quá loài sinh vật đó tựa hồ không xuất hiện trong này...

“A, đúng rồi, còn chưa biết xưng hô thế nào với mọi người! Tên trên mạng và tên thật của các vị là gì? Đương nhiên tên thật không muốn nói có thể không nói...” Bì Lỗ giả vờ sức nhớ tới điều gì đó nhắc mọi người quay lại trọng tâm câu chuyện, hắn lộ ra một nụ cười e thẹn, nói: “Sau này có gặp lại ít nhất cũng phải biết mọi người gọi nhau thế nào mới hợp lẽ chứ, ta tự giới thiệu trước, ta là một CV vô danh, ID là Chè đậu đỏ nước cốt, tên thật là Bì Lỗ, Bì trong Bì Nhật Hư, Lỗ trong Lỗ Tấn, ngoài đời thực bạn ta thường gọi ta là Bì Bì...” Kỳ thực chân tướng là tất cả mọi người đều thích gọi hắn Lỗ Lỗ =!

“Ta cũng tự giới thiệu một chút, ta là tác giả trên mạng, bút danh ‘Hoàng thượng người bị vỡ nước ối kìa’, tên thật thì... hơi khó nghe, mọi người có thể gọi ta là Hoàng Thượng... Ha ha như vậy có vẻ chiếm tiện nghi các người quá, thôi cứ gọi Ồi Ồi đi.” Cô gái mặc áo sơ mi đen ban nãy trở thành người xung phong thứ hai.

“Ta cũng là tác giả trên mạng, bút danh là ‘Vẽ cặp mông tròn trịa của người lên’...”

“Bút danh của ta là ‘Wow! Hoa cúc này quá đã’...”

Uy uy đây là đồng bút danh loạn thất bát tao gì a! Bì Lỗ nội tâm phỉ nhổ, ngoài mặt mỉm cười.

Dạo một vòng, cả thanh niên tóc vàng cũng giới thiệu xong, chỉ còn Mạc Phụ Như Lai vẫn chưa tự giới thiệu, vì vậy Bì Lỗ quay đầu dùng ánh mắt đặc biệt chờ mong đặc biệt thuần khiết đặc biệt vô tội nhìn hắn.

Mạc Phụ Như Lai nhàn nhạt cười nói: “Ta cũng là CV, ID là Mạc Phụ Như Lai, tên thật là Mạc Nho.”

“Mạc Phụ Như Lai!!!”

“Oa oa đại thần a đại thần!” Bối cảnh vẫn là đám nữ nhân kia quỳ gào ma rống.

“Mạc Nho... là Nho trong nho nhã?” Bì Lỗ a một tiếng, hỏi.

“Ân.” Mạc Nho khẽ gật đầu.

“... Tên này rất xứng với người.” Bì Lỗ nheo mắt, dùng dư quang quan sát khuôn mặt của Mạc Nho, bắt tri bắt giác câu khóe miệng.

... Hắn thề là lời này không có bất cứ thành phần khiêu khích gì, hắn thật lòng cảm thấy cái tên đó và người trước mắt rất xứng, thế nhưng hắn không ngờ, vốn luôn giữ biểu tình đạm định, Mạc Nho sau khi nghe vậy, vành tai cứ nhiên hơi đỏ lên...

Thế này là thế nào?! Cái người này trước đó bị hắn cưỡng hôn thì không chút phản ứng, bây giờ chỉ một câu không tính là khen tặng kia lại có thể nhuộm cho cả khuôn mặt đỏ bừng? Người trước mắt này rốt cuộc là thích được khen?

... Hay là?

Bì Lỗ thốt nhiên sực nhớ, ban nãy lúc hân hân xong buồng Mạc Nho ra, người thanh niên ôn nhuận này tựa hồ cũng đo đỏ vành tai...

Lẽ nào?

Bì Lỗ bỗng đứng như có bóng đèn soi sáng đại não, hân híp mắt nhìn Mạc Nho, không vết tích vờn lười liếm liếm môi trên, làm bộ lơ đãng nói: “Ta hơi khát, muốn uống gì đó...”

Quả nhiên, Mạc Nho ánh mắt thoáng trầm xuống, hầu kết tựa hồ không tự chủ được trượt tới trượt lui.

Bì Lỗ mỉm cười, lần này là nụ cười thật sự.

Thì ra Mạc Phụ Như Lai thích không phải ngây thơ tiểu bạch thủ, mà là phong tao nữ vương thụ a...

Àn, nói thế nào nhỉ? Hân phải nói: quả nhiên không hổ là người mà ‘Bì buồn tao’ hân thích!

... Mạc buồn tao o((o)

A, hai ngày nay bận rộn, cung giao hết cho Lưu Thủy huynh, nên chỉ post Thiên lý khởi giải, hôm nay người ta trở lại rồi oahahahaha

~ *né dép*

39. Chương 36-3: Phiên Ngoại Bì Mạc (3)

Bì Lỗ: Được rồi, người là thê quân nghiêm...

Học trưởng: Không sai ~ ta chính là thê quân nghiêm

~Bì Lỗ: ... Lần đầu tiên phát hiện có người lại sung sướng tích cực thừa nhận loại chuyện một điểm cũng không đáng để kiêu ngạo này.

Trong phần kế tiếp của trò chơi khai thật lòng hay đại mạo hiểm, Bì Lỗ vòng vo tam quốc chuyển trọng tâm câu chuyện đến nghề nghiệp tình hình hiện tại của mọi người, sau khi Mạc Nho nói mình là sinh viên trước mắt đang làm ca sĩ ở quán bar hân giả vờ bình tĩnh đại ngộ reo lên thật trùng hợp hai ta cứ nhiên làm thêm trong cùng một quán bar, sau đó Bì Lỗ vòng vo tam quốc thuyết phục mọi người trao đổi số điện thoại đồng thời thành công lưu số của Mạc Nho vào di động của mình, tà mị cười dài bấm dòng chữ ‘Đối tượng tấn công chinh phục’.

Trò chơi chấm dứt có người đề nghị đi hát karaoke, Bì Lỗ vòng vo tam quốc chiếm được một cơ hội song ca với Mạc Nho đồng thời thành công giành được một mảnh sỏi tru từ bốn phía, hát xong Bì Lỗ nói khát nước vòng vo tam quốc lấy ly đồ uống Mạc Nho đã uống hết phân nửa, làm bộ vô ý hớp vài ngụm, để rồi vòng vo tam quốc phát hiện sắc mặt Mạc Nho có điểm ửng hồng...

Tóm lại, sau đủ màn vòng vo tam quốc, Bì Lỗ đã thành công để lại ấn tượng sâu thẳm trong lòng ‘đối tượng tấn công chinh phục’, về phần ấn tượng sâu thẳm đó là ấn tượng chính diện hay ấn tượng phản diện thì không rõ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuộc họp mặt mới đó đã kết thúc.

Chào tạm biệt mọi người và Mạc Nho (đây mới là trọng điểm), Bì Lỗ quay lại ký túc xá, mở máy vi tính lên mạng.

Đăng nhập QQ, mở khung chat.

Bì Lỗ: Học trưởng ~ đoán xem hôm nay ta đã làm gì

Nơi hần click mở khung chat chính là phần phân loại ghi là học trưởng trong danh sách bạn bè trên QQ của hần, mà phần đó chỉ có một người. Avatar của người kia là một chén chè đậu xanh đường phèn thoát nhìn rất mê hoặc, đáng tiếc chén chè đậu xanh đường phèn này đã có chủ.

Học trưởng: Ta làm sao biết, ta cũng không phải Baidu!

Bì Lỗ: Ấy du học trưởng đừng nóng nảy như thế ~ Chẳng lẽ tại... hoa cúc tàn nên tâm tình bất ổn?

Học trưởng: Đồ bệnh! Người mới hoa cúc tàn! Một dặm vuông xung quanh người đều là hoa cúc tàn! Hứ! (^)

Bì Lỗ: Học trưởng ta nhớ hình như người cũng nằm trong vòng một dặm vuông xung quanh ta a ~ cho nên người đây là biển tướng thừa nhận?

Học trưởng: Thừa nhận cái đầu người! Người làm gì đầu liên quan tới ta!... Lẽ nào người mua vé số trúng được một triệu? Hay là người câu được Mạc Phụ Như Lai?

Bì Lỗ: Ấy du hiếm khi học trưởng nhảy bển với chân tướng như vậy...

Học trưởng:

Học trưởng: Cái gì? Σ(° °;) Người cư nhiên thực sự câu được Mạc Phụ Như Lai đại nhân?!!

Bì Lỗ: Cái biểu tình khiếp sợ này là sao, bộ lạ lắm sao? Người câu được đại thần còn ta thì không được? Hay là... học trưởng người đang ghen? Ai nha người ghen thì phải nói sớm chứ, người không nói ta làm sao biết người yêu ta yêu đến sâu xa như vậy...

Học trưởng: Ghen cái đầu người!... Bất quá ta rất hiếu kỳ Mạc Phụ Như Lai phản ứng thế nào với hạng tiểu tao hóa mặt dày như người...

Bì Lỗ: ... Tiểu tao hóa? Người cư nhiên gọi ta là tiểu tao hóa?!!

Bì Lỗ: Bất quá, ta cảm thấy thật sáng khoái ~ nữa đi ~ tiếp tục gọi a dâm hùng

~Học trưởng: Đồ bệnh, cực hạn của người rốt cuộc là ở đâu...

Bì Lỗ: Di? Cực hạn gì cơ?... Bất quá nghe đồn chúng ta lạc đề quá xa rồi, hôm nay người không đến buổi họp mặt thật đáng tiếc...

Học trưởng: (^) Còn bày đặt ra vẻ huyền diệu, đi chết đi! Người tưởng ta không muốn tới sao!

Bì Lỗ: Sorry, ta quên mất người là phu quân nghiêm...

Học trưởng: Phu quân nghiêm cái đầu người!!!! Là thê quân nghiêm!!!! Thê quân nghiêm mới đúng!!!

Bì Lỗ: Được rồi, người là thê quân nghiêm...

Học trưởng: Không sai ~ ta chính là thê quân nghiêm

~Bì Lỗ: ... Lần đầu tiên phát hiện có người lại sung sướng tích cực thừa nhận loại chuyện một điểm cũng không đáng để kiêu ngạo này.

Học trưởng: Không ai quân thì không có tư cách nói ta!!! Ha ha ha ha!

Bì Lỗ: ... Trái tim thủy tinh của ta tan nát cả rồi, đáng ghét quá đi ~! Ôm mặt giàn giụa bỏ chạy...

Tắt khung chat với học trưởng, Bì Lỗ thở dài, chăm chú tự hỏi đã tới lúc thực sự phải tìm một người về quân mình sao...

Hần cầm di động lên, tìm đến số điện thoại của 'đối tượng tấn công chinh phục', yên lặng nhìn suốt ba giây, ngay khi hần chuẩn bị tùy tiện tìm cái cớ nào đó để gửi tin nhắn, chim cánh cụt ở góc dưới bên phải màn hình máy vi tính lại vang lên vài tiếng ho khan.

Những người trường kỳ đóng đinh trước bàn máy và trong QQ luôn có một loại phản xạ thần kinh, chính là dễ nghe thấy tiếng ho khan liền nghĩ là hệ thống nhắc nhở... Bì Lỗ click mở cái loa vàng nho nhỏ, là một người bạn xin add nick.

Tên của người xin Bì Lỗ nhìn có điểm quen mắt —— Hoàng thượng người võ nước ối kia.

Bì Lỗ nhớ đây hình như là cô gái từng xuất hiện trong cuộc họp mặt, liền không nghĩ ngợi nhiều trực tiếp click đồng ý.

Ngay lúc xác định add nick đối phương, avatar của Hoàng thượng người võ nước ối kia lập tức lóe lên bên góc phải màn hình.

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Nước Cốt đại nhân ~(3)

Một cô nàng rất nhiệt tình, bất quá nguyên tắc của Bì Lỗ luôn là đối với những cô nàng nhiệt tình càng phải nhiệt tình hơn nữa.

Chè đậu đỏ nước cốt: Nước ối muối muối

~(333)

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Đại nhân người thật nhiệt tình

~Chè đậu đỏ nước cốt: Đây là nên làm ~ đối đãi với nữ giới phải ấm áp như gió xuân

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Người ta cảm động nha ~ bất quá người ta tìm đại nhân là có việc

~Chè đậu đỏ nước cốt: Có việc khởi tấu

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Không việc bãi triều

ách, là thế này, chúng ta có bộ kịch muốn tìm đại nhân phối giọng thụ, đại nhân người nghĩ sao?

Chè đậu đỏ nước cốt: Phụ thụ ~?

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Chủ thụ

~Chè đậu đỏ nước cốt: Người ta trước giờ chưa từng phối vai chính ~ áp lực lớn nha

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Vậy đại nhân có ý kiến gì không ~?

Chè đậu đỏ nước cốt: Kịch bản vân vân có chưa

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Kịch bản soạn xong rồi ~ phương diện khác cũng chuẩn bị được bảy tám phần ~ hiện giờ mọi thứ đã sẵn sàng

~Chè đậu đỏ nước cốt: Người nói nội dung đại khái của kịch cho ta nghe xem

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Nội dung đại khái là như vậy ~ Ngày nầy ngày nay có một trạch nam ~ hắn là sát thủ của thiết bị điện ~ hầu như hôm nào cũng làm hỏng một ổ điện ~ ngay lúc hắn làm hỏng cái ổ điện thứ một ngàn một trăm mười một ~ đại thần ổ điện bỗng nhiên hiện thân ~ là trạch nam lại luôn làm hư ổ điện, hình phạt của tội ác cầm hư ổ điện là gì ~ đại thần ổ điện quyết định hóa phép cho trạch nam xuyên đến dị thứ nguyên đại lục ~ chấp nhận số phận mỗi ngày bị các loại công nào là khí phách hoàng đế nào là tà mị giáo chủ nào là lãnh khốc vương gia thao a thao, bạo cúc a bạo cúc

~Chè đậu đỏ nước cốt: Chấn động-ing ~ nghe ra rất lôi rất bạo rất lạ rất nặng khẩu vị

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Lôi đến cực điểm tự nhiên mạnh ~ lôi tới cực điểm lôi chuyển mạnh

~Chè đậu đỏ nước cốt: Được rồi ~ một khi đã tiếp nhận loại thiết định này ~ kỳ thực cũng vô cùng có cảm giác

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Cho nên đại nhân ý của người là ~?

Chè đậu đỏ nước cốt: Để ta nghĩ lại đã ~ người cũng biết ta là một CV tử tế nghiêm túc có tinh thần trách nhiệm mà

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Giọng công trong bộ kịch này là Mạc Phụ Như Lai đại nhân...

Chè đậu đỏ nước cốt: Ok, ta nhận! Vì nhân dân phục vụ!

Chè đậu đỏ nước cốt: ... Đợi đã, bộ kịch này không phải là np sao? Thế nào chỉ có một giọng công?

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Không sai ~ bất quá kỳ thực... ta xì poi một chút! Kỳ thực những anh công này toàn bộ chỉ là một người phân thân ra! Hửn yêu thụ say đắm nên mới tâm thần phân liệt! Bởi vậy bộ kịch này từ đầu tới cuối chỉ có một giọng công mà thôi!

Chè đậu đỏ nước cốt: Ra là thế... Nhưng sao Mạc Phụ Như Lai đại nhân lại chịu nhận loại kịch này?

Hoàng thượng người võ nước ối kia: ... Đại nhân ý người là sao... Loại kịch này...

Chè đậu đỏ nước cốt: ... Xét cảm giác, Mạc Phụ Như Lai đại nhân là một người lãnh diễm cao quý, xét khí chất, Mạc Phụ Như Lai đại nhân là một người thanh cao cô ngạo...

Hoàng thượng người võ nước ối kia: ... Cho nên Mạc Phụ Như Lai đại nhân lãnh diễm cao quý sẽ không đời nào chịu tiếp loại kịch thiên lôi này?

Chè đậu đỏ nước cốt: Cảm giác này giống như... ngồi trong nhà hàng Âu cao cấp mà đi mở máy kéo...

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Hử! Kẻ nào cười nhạo kịch thiên lôi một ngày nào đó sẽ phải khóc vì kịch thiên lôi!

Chè đậu đỏ nước cốt: Hiu hiu hiu hiu hiu...

Chè đậu đỏ nước cốt: Ta nói... cô nương khẳng định Mạc Phụ Như Lai đại nhân thực sự nhận phối kịch này?

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Ta lấy hoa cúc của Mạc Phụ Như Lai đại nhân ra đảm bảo!

Chè đậu đỏ nước cốt: Được rồi ~ người ghi danh ta vào tổ kịch này đi

~Hoàng thượng người võ nước ối kia: Ok, đợi tí

Một phút sau, góc phải bên dưới màn hình của Bì Lỗ lại lóe lên một cái loa nhỏ.

Bạn thân của bạn là Hoàng thượng người võ nước ối kia mời bạn gia nhập nhóm Ôn nhu công phong tao thụ mới không phải vương đạo ~

Thông tin đi kèm: Tên nhóm không thể xem là thật nha

40. Chương 36-4: Phiên Ngoại Bì Mạc (4)

Một phút sau, góc phải bên dưới màn hình của Bì Lỗ lại lóe lên một cái loa nhỏ.

Bạn thân của bạn là Hoàng thượng người võ nước ối kia mời bạn gia nhập nhóm Ôn nhu công phong tao thụ mới không phải vương đạo ~

Bì Lỗ nhìn tên nhóm, một trận trầm mặc.

Bì Lỗ: Cô nương, tên nhóm này...

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Ấy du, tên nhóm gì đó hoàn toàn đừng tin là thật! Được rồi, kỳ thực đây là thuộc tính của cp trong kịch nghiêm mật

Bì Lỗ: Cho nên đây là phong tao thâm đẳng thụ x ôn nhu vũ phu công? Có gì đó mâu thuẫn a

~Bì Lỗ: Bỏ đi, thật ra một khi đã tiếp thu loại thiết định này, hình như cũng bắt đầu bán nó...

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Kết luận hay lắm! Đại nhân cố lên!

Hoàng thượng người võ nước ối kia: Quên nữa ~ đại nhân mau chào hỏi nhóm đi

~Bì Lỗ mỉm cười, mở khung chat nhóm, quả nhiên trong danh sách thành viên thấy được tên của Mạc Phụ Như Lai, mà lúc này quần chúng cũng từ từ sục sôi...

Sách hoạch Hoàng thượng người võ nước ối kia: Các cô nương đâu, ra tiếp khách!

Sách hoạch Hoàng thượng người võ nước ối kia: Hoan nghênh Đậu đỏ đại nhân (3)

Biên kịch Wow! Hoa cúc này quá đã: Hoan nghênh Đậu đỏ đại nhân (3)

Mỹ thuật Vẽh cặp mông tròn trịa của người lên: Hoan nghênh Đậu đỏ đại nhân (3)

Hậu kỳ Nỗi buồn của trứng: Hoan nghênh Đậu đỏ đại nhân (3)

CV Mạc Phụ Như Lai: Hoan nghênh

Bì Lỗ tỉ mỉ nhìn câu mà Mạc Phụ Như Lai phát ra, tuy rằng nó chỉ có hai chữ... Quả nhiên vẫn thấy không đủ a! Bì Lỗ mặc dù không dám mong Mạc Phụ Như Lai sẽ phóng túng nhiệt tình như các cô nương trong nhóm, thế nhưng chỉ có hai chữ vẫn rất tổn thương hần a

~ CV Chè đậu đỏ nước cốt: Đại nhân người thật lãnh đạm ~ chỉ có hai chữ thôi sao ~ đau lòng quá đi...

Sách hoạch Hoàng thượng người võ nước ối kia: Ấy du ~ loại cảm giác này sao mà giống tiểu thụ đang làm nũng với tiểu công thể nhỉ

~ Biên kịch Wow! Hoa cúc này quá đã: Làm nũng +1

Mỹ thuật Vẽh cặp mông tròn trịa của người lên: Làm nũng +2

Hậu kỳ Nỗi buồn của trứng: Làm nũng +10086

CV Mạc Phụ Như Lai: ...

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Giờ ngay cả một chữ cũng không có! Càng thêm lãnh đạm! QAQ

CV Mạc Phụ Như Lai: ... Không phải, người hiểu lầm rồi.

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Ta hiểu lầm cái gì? Lẽ nào ta nói sai? Lẽ nào người không phải càng lúc càng lạnh nhạt với ta?

Sách hoạch Hoàng thượng người võ nước ối kia: Cảm giác này... Sao mà giống hiện trường tiểu thụ nguyên phối đang cãi vã với tiểu công ngoại tình thể nhỉ? Uy! Bầu không khí hài hòa thân ái ban nãy đâu mất tiêu rồi! Ai bật lại kênh YY cho ta xem!

CV Mạc Phụ Như Lai: Người hiểu lầm rồi... Ta không có lãnh đạm với người

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Vậy người biểu đạt sự nhiệt tình của người cho ta xem đi

~ Biên kịch Wow! Hoa cúc này quá đã: Uy uy sao bỗng dưng biến thành tràng cảnh giữa đêm khuya rồi...

CV Mạc Phụ Như Lai: ... Thôi được

CV Mạc Phụ Như Lai: Hoan nghênh Đậu đỏ đại nhân (3)

CV Chè đậu đỏ nước cốt: Quá đáng!!! Thật quá đáng!!! Người rõ ràng chỉ rồi paste!!!

Mỹ thuật Vẽh cặp mông tròn trịa của người lên: Không hiểu sao ta đột nhiên cảm thấy dễ thương ghê nơi...

Hậu kỳ Nỗi buồn của trứng: Mông tròn à, không phải chỉ có một mình người thấy thế!

Sách hoạch Hoàng thượng người võ nước ối kia: Rõ ràng là dễ thương bà cố luôn!

Biên kịch Wow! Hoa cúc này quá đã: Dễ thương đến ta phải ôm ngực ngã xuống!

Bì Lỗ nhìn đám cô nương trong nhóm bắt đầu cuồng loạn, vì vậy cũng không nói gì nữa, mà pm riêng cho Mạc Phụ Như Lai.

Bì Lỗ: Đại nhân

~Mạc Phụ Như Lai:?

Bì Lỗ: Đại nhân ta muốn tỏ tình với người ~ ta là fan trung thành của người a ~()/~ oa oa oa

Mạc Phụ Như Lai: Cảm ơn

Bì Lỗ: Đại nhân người quả nhiên rất lạnh đậm! QAA

Mạc Phụ Như Lai: ... Không có

Bì Lỗ: Vậy người dám nói nhiều hơn hai chữ không!

Mạc Phụ Như Lai: ... Thực sự không có

Bì Lỗ: Quả nhiên chỉ nhiều hơn hai chữ, hức hức... đại nhân ta quỳ trước người...

Bì Lỗ: À phải rồi, đại nhân sao lại nhận kịch này?

Mạc Phụ Như Lai: Xem thử kịch bản, thấy cũng được

Bì Lỗ: Được rồi, lời đến cực điểm tự nhiên mạnh chứ gì, ta hiểu mà... Bất quá đại nhân người không phải luôn phối giọng thụ sao? Thế nào tự đứng chuyển sang giọng công?

Mạc Phụ Như Lai: Định thử thay đổi hình tượng, khiêu chiến bản thân một chút

Bì Lỗ: Ấy du ~ lời suy nghĩ thật táo bạo a ~ bất quá...

Bì Lỗ: Đại nhân người xác định người công được sao

~Trước màn hình, Bì Lỗ vuốt cằm nhớ tới mỗi lần vào ngày nghỉ đi làm thêm ở quán bar lại thấy Mạc Nho... luôn luôn là chiếc áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ đến không dính một hạt bụi, lúc khom lưng lại ôm sát vòng eo nhỏ, cộng thêm khuôn mặt ôn nhu thanh tú, nhìn thế nào cũng giống một số 0 cực phẩm... Ngoại hình như vậy, không làm số 0 thì thật đáng tiếc.

Cơ mà mình có hơn gì người ta, nếu hẳn thực sự làm số 0, lẽ nào sau này hai đứa đều chỉ dùng tay cho xong việc? ... Ế, khoan đã, hình như nghĩ quá xa rồi, mình còn chưa xác định được Mạc Nho có phải là đồng đạo hay không, tuy rằng hiện giờ đối với màn thăm dò hữu ý vô ý của mình, thái độ của Mạc Nho mang đến chút cảm giác đồng loại, nhưng điều này cũng không chứng minh được gì...

Phản ứng cứng nhắc của Mạc Nho, đã nói lên hẳn ít nhất cũng là một thẳng nam trước khi gặp mình, có lẽ còn từng thích nữ sinh... Tuy rằng có thể Mạc Nho cũng từng thích nam nhân, nhưng khả năng hẳn là song tính luyện càng lớn hơn nữa, mà không may là, Bì Lỗ tuyệt không ưa song tính luyện, tựa hồ trong cảm nhận của hẳn, người vừa có thể thích nam nhân vừa có thể thích nữ nhân tất nhiên mang gien lãng nhăng phong lưu.

Bì Lỗ thất thần một hồi, đợi hoàn hồn lại đã thấy câu trả lời của Mạc Phụ Như Lai ——

Mạc Phụ Như Lai: Gặp thụ ắt công

Bì Lỗ: Phụt, đại nhân người...

Mạc Phụ Như Lai: Đây là sách hoạch cô nương nói, ta chỉ paste mà thôi

Bì Lỗ: Phụt, nàng ta còn nói gì nữa?

Mạc Phụ Như Lai: Hai thụ gặp nhau, tất có một công, không phải người thụ, thì là ta công

Bì Lỗ: Cho nên nhìn thế nào ta cũng thụ hơn đúng không?

Mạc Phụ Như Lai: Vấn đề do khí thế

Bì Lỗ: ... Đây cũng là sách hoạch cô nương nói?

Mạc Phụ Như Lai: Không, là ta nói

Bì Lỗ: Mèn ơi ~ cho nên đại nhân người đây là đang trêu chọc ta sao?

Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ: Cấp tốc nằm xuống kéo áo hở rốn mặc người đùa giỡn...

Bì Lỗ: Đến đi ~ đại nhân ~ mau đến đi

~Mạc Phụ Như Lai: ...

Bì Lỗ: Đại nhân người nói gì đi chứ ~ người không nói lời nào ta làm sao biết người có muốn hay không ~ người rất cuộc có muốn hay không ~ muốn thì người cứ nói a ~ người không nói ta làm sao biết người rất cuộc có muốn hay không

~Mạc Phụ Như Lai: ... Không muốn

Bì Lỗ: Đại nhân người... Rõ ràng vừa rồi còn gọi người ta là Tiểu Điềm Điềm, dùng xong người ta thì không cần người ta nữa...

Mạc Phụ Như Lai: ...

Bì Lỗ: Lại im lặng! Đồ bội bạc! (^)

Mạc Phụ Như Lai: ...

Mạc Phụ Như Lai: Người xem kịch bản chưa? Chưa thì mau xem đi!

Bì Lỗ: Đại nhân người đây là đánh trống lảng!

Mạc Phụ Như Lai: Sau đó chúng ta lên YY diễn thử tìm cảm giác...

Bì Lỗ: Ta đi xem liền! Đại nhân người phải chờ ta nga

~Bì Lỗ: Tắm rửa sạch sẽ lên YY đợi ta nga

~Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ vào hộp thư chung của nhóm tải kịch bản về, quả thật bắt đầu chăm chú nghiên ngẫm.

Nhìn lướt một lần, Bì Lỗ phát hiện truyện này tuy thiết định nghe ra rất lòi, thế nhưng lời thoại viết rất có ý vị, còn có cảm giác hài hước đặc sắc.

Mà một vài lời thoại, tựa hồ cũng mang phương diện để người tinh tế thưởng thức.

Bì Lỗ: Đại nhân, xem xong rồi ~()/

~Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ: Tuy rằng chi tiết hơi bị lòi, nhưng tổng thể cực mạnh, đặc biệt một ít lời thoại, viết rất có cảm xúc

Bì Lỗ: Tỷ như tiểu thụ có một câu —— “Trên thế giới này có bao nhiêu người nói lời thật lòng nhưng lại rơi nước mắt giả dối, và có bao nhiêu người nói lời giả dối nhưng lại rơi nước mắt thật sự?”

Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ: Kỳ thực trên thế giới này có rất nhiều người đều như vậy, luôn mang lớp mặt nạ giả tạo, có người rõ ràng đang nói lời thật lòng nhưng nước mắt là dối trá, mà có người tuy rằng nói dối nhưng trong lòng thật sự rơi lệ...

Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ: Tiểu thụ kỳ thực đang nói chính hắn, tuy bề ngoài luôn cười nói vô độ vô tâm một phẩy, nhưng trong thâm tâm không phải thế, một tiểu thụ như vậy thật khiến người yêu thương...

Mạc Phụ Như Lai: Ân

Bì Lỗ: ... Được rồi, ta hiểu rồi, đây là hệ thống tự động trả lời chứ gì!

Bì Lỗ bỗng nhiên có chút xiu bi thương, hắn hiềm khi muốn văn nghệ một hồi, nhưng hóa ra nãy giờ chỉ là hệ thống QQ trả lời hắn.

Ai, hắn quả nhiên không thích hợp với hình tượng ưu sầu.

Thanh niên buồn tao vốn không nên văn nghệ.

Mạc Phụ Như Lai: Không phải

Bì Lỗ: ... Gì cơ?

Mạc Phụ Như Lai: Người nói này giờ, là đang nói mình đúng không?

Bì Lỗ: Sao lại thế ~ một người đơn thuần như ta nào phức tạp đến vậy

Mạc Phụ Như Lai: Nga

Bì Lỗ: Bất quá làm người đơn thuần một chút cũng đâu có gì không tốt ~ người xem những người phức tạp đi, sống thật mệt mỏi...

Qua chừng năm phút đồng hồ, ngay lúc Bì Lỗ cho rằng Mạc Phụ Như Lai sẽ không đáp lại, bên kia rốt cuộc cũng quăng lên một chữ.

Mạc Phụ Như Lai: Ân

41. Chương 36-5: Phiên Ngoại Bì Mạc (5)

Sau khi tập diễn cùng Mạc Phụ Như Lai trên YY, Bì Lỗ mới hiểu được cái gì gọi là khả công khả thụ.

Hắn vẫn luôn mặc định một chất giọng êm ái như của Mạc Phụ Như Lai, chỉ có thể phối loại hình ôn nhu thụ, cho dù tận lực hơn nữa, cũng chỉ có thể là nữ vương thụ...

Không ngờ nghe Mạc Phụ Như Lai đọc ra một đoạn lời thoại khí phách, cũng cực kỳ có khí thế.

Nghe Mạc Phụ Như Lai chăm chú đọc lời thoại, Bì Lỗ cũng bị nghiêm túc lây, cứ người một câu ta một câu thường xuyên qua lại, thời gian ào ào trôi đi như nước trong vôi.

Dần dà, đêm khuya, Mạc Phụ Như Lai biểu thị hắn buồn ngủ.

Bì Lỗ lưu luyến nói một câu: “Ngủ ngon.”

Trên YY Mạc Phụ Như Lai trầm mặc giây lát, cũng đáp lại một câu ngủ ngon.

Sau đó hắn out.

Chỉ còn lại Bì Lỗ đang vô hạn hồi tưởng thanh âm Mạc Phụ Như Lai, nhớ đến truyền thuyết không biết nghe được ở nơi nào, ngồi trước máy vi tính cười như đang nhắm nháp mỗi nhậu.

“Người nha, xem cái gì mà cười dâm như vậy?” Bạn cùng phòng ở giường đối diện đúng lúc bắt gặp nụ cười bên môi Bì Lỗ, vuốt vuốt da gà trên tay, tò mò hỏi.

“Ân... một thứ rất thú vị...” Bì Lỗ tiếp tục ‘cười dâm’.

“Cười dâm đáng như vậy, đừng nói là đang xem phim giáo dục giới tính nhá?” Bạn học cười tà mị ghé sát lại.

“Cấp thấp.” Bì Lỗ hừ một tiếng, thoải mái khoe màn hình máy vi tính cho anh bạn kia xem... Màn hình của hắn hiển nhiên thanh thanh bạch bạch phi thường sạch sẽ.

“... Người cứ giả nai đi, làm như ta không biết, trừ thái giám ra, có gã đàn ông nào không xem!” Bạn học nhìn Bì Lỗ bày vẻ mặt lãnh diễm cao quý, trợn trắng mắt.

“Có người không xem thật đấy...” Bì Lỗ lại hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nói: lão tử chỉ xem GV!

“Người chắc không phải thái giám há?” Anh bạn kia liếc nhìn Bì Lỗ.

“... Người muốn đích thân thử không?” Bì Lỗ nhìn bạn học, cười đến tà mị.

“... Bì Lỗ người đúng là càng ngày càng yêu nghiệt.” Anh bạn kia nhìn nụ cười quỷ dị của Bì Lỗ, chỉ có thể lặng lẽ vuốt da gà trên cánh tay thoái lui mấy bước... Yêu nghiệt gì đó luôn tự động thăng cấp phiên bản a.

“Cảm ơn đã ca ngợi.” Bì Lỗ vẻ mặt khiêm tốn.

“...” Anh bạn kia triệt để bại trận.

“A, đúng rồi, người biết không...” Bì Lỗ tắt máy vi tính, rúc vào ổ chăn, trước khi ngủ bỗng nhiên nói một câu với bạn học giường đối diện.

“Biết cái gì?” Bạn học giường đối diện cũng trở mình một cái.

“Lưu truyền trên mạng nha... Nói gì mà trước khi ngủ chúc ngủ ngon, ý tứ chính là I love you...”

“Tâm tư tiểu nữ sinh, đúng là ấu trĩ, thích ai cứ thoải mái nói ra là xong rồi, tỏ tình kiểu đó thật màu mè lại mất tự nhiên.” Bạn học khinh thường rầm rì vài tiếng.

“Tôi lúc chân chính thích một người... thì sẽ thích đến ngay cả dungs khí để tỏ tình cũng không có.” Bì Lỗ nhắm mắt lại nói.

“Đó rõ ràng là tư duy đàn bà, ẻo lả!” Bạn học hừ hai tiếng, xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn Bì Lỗ, “A, chẳng lẽ... người có người trong mộng rồi?”

“Người đoán xem?” Bì Lỗ không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

“Đoán cái đầu người, nói ca nghe coi, cô nàng đó thế nào? Dáng vẻ ra sao? Có chị em bạn bè gì không giới thiệu cho ta với?” Bạn học phì cười kiên nhẫn.

“... Hừ, câu cuối mới là trọng điểm đúng không?”

“Ày da, bị vạch trần rồi, thôi bỏ đi... Người nói ta nghe một chút, người đó là dạng con gái nào?”

Quả nhiên, bất quá trước mặt, nam nữ bình đẳng.

“Con gái cái đầu người, ngủ đi.” Bì Lỗ trở mình, quay mặt vào trong.

Kháo... Người ta căn bản không phải con gái.

Nghĩ nghĩ, ước chừng lúc này Mạc Nho có lẽ vẫn chưa ngủ, Bì Lỗ trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một xung động.

Hắn từ bên gối mò lấy di động, tìm đến số của Mạc Nho, nhấn một câu ——

Đại nhân, ngủ ngon.

Nhìn màn hình điện thoại hiển thị đã gửi đi, Bì Lỗ cong khóe miệng, buông máy, ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày thứ hai trước khi ngủ, Bì Lỗ ôm di động nhấn một câu ngủ ngon cho Mạc Nho.

Ngày thứ ba trước khi ngủ, Bì Lỗ ôm di động nhấn một câu ngủ ngon cho Mạc Nho.

Ngày thứ tư trước khi ngủ, Bì Lỗ ôm di động nhấn một câu ngủ ngon cho Mạc Nho.

Ngày thứ năm trước khi ngủ, Bì Lỗ ôm di động nhấn một câu ngủ ngon cho Mạc Nho.

Chớp mắt, một tuần trôi qua.

Lại chớp mắt, một tháng trôi qua.

Bì Lỗ vẫn như cũ kiên trì mỗi đêm trước khi ngủ nhấn một câu ngủ ngon cho Mạc Nho, ngày qua ngày, không biết mệt.

Đôi khi Mạc Nho ngủ trước hắn, còn nếu chưa ngủ, Mạc Nho cũng sẽ nhấn lại một câu ngủ ngon, mà mỗi lần như vậy, Bì Lỗ đều nhìn chăm chăm hai chữ kia, nụ cười mang theo chút suy ngẫm.

Cười đến bạn học giường đối diện lại phải vuốt xuôi da gà trên tay, hỏi Bì Lỗ: “Người đang đọc dâm thư trên di động đúng không? Cười dâm đang quá!”

“... Ngủ ngon.” Tâm tình cực tốt, Bì Lỗ không hơn thua với mấy lời châm chọc, trái lại rất có tinh thần hòa ái với bạn học quay sang chúc ngủ ngon.

Anh bạn kia cũng sốt, sau đó giống như con gà trống xù lông nhảy dựng lên: “Ta mới không phải đồng tính luyến ái! Cho dù người là người đầu tiên tỏ tình với ta trong suốt hai mươi hai năm cuộc đời ta... ta cũng không thể tiếp thu người!”

Bì Lỗ nhướn mày, không thèm đếm xỉa hần, xoay người ngủ.

“Người nghĩ thông một chút đi! Ta biết ta ngọc thụ lâm phong anh tuần tiêu sái, thế nhưng ta cũng chính nghĩa lắm nên bề bề không cong... Người buông tha ta đi. Cóc hai đùi không dễ tìm, nhưng đàn ông ba chân thì nhiều lắm!” Giường đối diện vẫn lải nhải không ngừng.

“Người yên tâm, ta có nam nhân ta thích rồi.” Bì Lỗ nhắm mắt thản nhiên nói.

Anh bạn kia càng sốt, như thể bỗng nhiên bị ai đó bóp cổ, tắt thở.

Khắp phòng trầm mặc.

“Ta khát! Người thật sự là... là...” Anh bạn kia vẽ mặt chần chừ.

“Đồng tính...” Bì Lỗ giúp hần tiếp lời.

Anh bạn kia tựa hồ triệt để tắt thở.

Bì Lỗ lúc này mới xoay người nhìn anh chàng đáng thương nọ, lưỡi biếng cong khóe miệng: “Ồ ngọc, ta gạt người thôi...”

Anh bạn kia chỉ duy trì vẻ mặt khiếp sợ nhìn hần.

“Nếu ta thực sự là đồng tính, sao có thể thẳng thắn thành khẩn khai thật với người? Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mau tắm rửa ngủ đi.”

Bạn học vẽ mặt bán tín bán nghi.

“Thật mà, nếu ta thực sự là đồng tính, cả ngày thấy các người khỏa thân lỏa thể, nhất định đã sớm lòi đuôi rồi, có đúng không?”

Bạn học lúc này mới tin tưởng nằm trở lại.

Bì Lỗ trở mình cười thầm... Cho dù là đồng tính, cũng không phải gặp nam nhân nào cũng có thể cứng...

Chí ít... Chí ít phải có tướng mạo như Mạc Nho... mới lọt được vào mắt hần.

Hôm sau Bì Lỗ thức dậy, theo thói quen mò mẫm di động bên gối, nhưng chỉ mò thấy khoảng không.

Lẽ nào đêm khuya có người lên vào cướp tiền cướp sắc? Bì Lỗ hoảng sợ đến lập tức tỉnh ngủ hoàn toàn, xoát đứng lên, liền thấy tên ở giường đối diện đang cầm di động của mình miệt mài nghiên cứu gì đó.

“Uy uy, người đây là xâm phạm đời tư của người khác.” Bì Lỗ tức giận xuống giường định đoạt lại điện thoại.

“Có sao đâu, chúng ta quen quá mà.” Anh bạn kia rất không khách khí.

“Chị em ruột thiếu nợ cũng phải trả tiền... Người đã làm gì di động của ta?!” Bì Lỗ vừa giật điện thoại về, liền thấy màn hình hiển thị tin nhắn đã gửi đi, không khỏi sốt.

“Chắc, mấy ngày nay thấy người nhắn tin tỏ tình yêu thầm gì đó khổ sở quá, ca đây còn không phải giúp người sao... Ta nói người cứ y như tiểu nữ sinh, yêu thầm ai còn dây dưa không nói nên lời, đừng dùng mấy lời mơ hồ như ngủ ngon ngủ yên gì đó để biểu lộ, ta chẳng phải đã giúp người mở toang khung cửa rồi sao?” Anh bạn kia vẽ mặt ngang ngang lải nhải nói.

Bì Lỗ triệt để cứng đờ, hần vừa mở thư mục tin nhắn đã gửi ra nhìn, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt ——

Thật ra ta thầm thích người đã lâu. Ta yêu người.

Bì Lỗ sục sùi, tuy rằng hắn đích thực có tâm tư đó với Mạc Nho, nhưng hắn còn chưa hoàn toàn xác định Mạc Nho có phải gay hay không, nếu lộng xảo thành chuyên, Mạc Nho là thắng, bây giờ mình trắng trợn tỏ tình, nói không chừng sẽ làm hắn phản cảm... Vốn chiến lược của Bì Lỗ là mưa dầm thấm lâu, hiện tại mưa dầm rõ ràng còn chưa đủ thấm a chết tiệt!

“Chỉ có tiểu nữ sinh yêu thầm ai mới nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, người nói người đường đường đàn ông, đương nhiên phải hào sảng một chút, ẻo lả như vậy làm được trò trống gì...” Bận giường đối diện hãy còn đang cần nhẩn liên miên.

Bì Lỗ bật dậy trừng mắt: “Sau này đừng hòng ta đi mua cơm về cho người!”

“Đừng tàn nhẫn với ta như thế!” Anh bạn kia tru lên như sói.

Bì Lỗ hừ một tiếng xoay người ra ngoài. Giờ nếu đã gửi tin nhắn mà đi nói là chỉ đùa thôi thì thực sự có điểm giấu đầu lòi đuôi, bất quá hôm nay là ngày nghỉ, hắn vốn phải tới quán bar làm thêm, đến chừng đó gặp Mạc Nho giải thích một chút vậy...

Cơ mà hôm nay cũng không phải ngày cá tháng tư, không biết nên mượn cớ gì đây, ai~ thật hại não.

42. Chương 36-6: Phiên Ngoại Bì Mạc (6)

“Cho nên người thao thao bất tuyệt nửa tiếng đồng hồ là do người và tiểu công nhà người bởi vì vấn đề ộp la chín ba phần hay chín hoàn toàn mà cãi nhau một trận Sau đó người tức giận bỏ nhà ra đi chạy đến chỗ ta kể khổ?”

Bì Lỗ mặc đồng phục của phục vụ quán bar nhìn vị học trưởng trước mắt tướng mạo thanh tú nhưng biểu tình ủy ủy khuất khuất, bất đắc dĩ bóp trán.

Tuy rằng hiện tại vẫn chưa tới giờ làm chính thức, hành vi kể khổ của học trưởng cũng không ảnh hưởng gì đến công việc của hắn, thế nhưng tại sao hắn phải lãng phí thời gian nghỉ ngơi của mình đi quản chuyện nhà người ta? Hắn không nhớ bắt đầu từ lúc nào mình còn kiêm cả chức vụ trong hội các bác gái chuyên gỡ rối tơ lòng này...

“Ta van người, học trưởng, đến bao giờ người mới có thể trưởng thành một chút? Bất quá chuyện nhỏ như vậy cũng cãi nhau cho được... Phu quân người cũng quá ấu trĩ.”

Bì Lỗ nhìn vẻ mặt tràn ngập ủy khuất của học trưởng, đột nhiên nhớ tới một câu không biết là ai nói... Những người đang yêu chỉ số thông minh thường rơi xuống mức 0. Nghĩ nghĩ, hắn bỗng dưng cảm thấy mình già rồi... Bất quá, trạng thái trước mắt của hắn hình như cũng là đang yêu, mặc dù chỉ là đơn phương tương tư mà thôi, ài, đúng là khổ não a...

Rõ ràng người vừa được mình tỏ tình mấy hôm trước nói là sẽ từ từ suy nghĩ, thế nhưng vài ngày nay cũng không biết có phải đối phương vô tình hay cố ý, hai người họ căn bản không hề gặp mặt nhau.

Mạc Nho chẳng lẽ đang lẩn tránh hắn?

Nghĩ như vậy, Bì Lỗ nhìn vẻ mặt ủy khuất nhưng rõ ràng vẫn mang theo thần sắc ngọt ngào khi sa vào luyến ái của học trưởng họ Tô nào đó, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu khôn tả...

Thực sự đáng... ghen tị a!

“Ta và hắn cãi nhau đương nhiên không phải chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt đó, ta đâu phải mấy nhóc còn đi nhà trẻ,” Học trưởng không hề có ý thức tự hiểu lấy nhìn Bì Lỗ, lại lộ ra biểu tình thương cảm, “... Kỳ thực gần đây có một học muội hay lán la thân cận hắn... Học muội đó rõ ràng rất thích hắn! Thế mà hắn vẫn không chịu thẳng thắn từ chối người ta... Một điểm tự giác cũng không có!”

Càng nói càng ức chế, học trưởng họ Tô mím môi, đập bàn đứng phắt dậy, đỏ mắt nhìn Bì Lỗ, “Người nói có tức không? Rõ ràng đã có đối tượng còn muốn dây dưa không rõ với mấy cô gái khác... Đúng là tra công a!!!”

Bì Lỗ như đi vào cõi thần tiên, đợi hoàn hồn lại thấy học trưởng đang mong mỏi nhìn hắn, chỉ có thể ồm ồm lên tiếng: “Ừm...”

“Thì đó! Ý đồ bắt cá hai tay như vậy là rất không phúc hậu! Cả tháng nay ta luôn ghen trong lòng, nghĩ rằng nếu chỉ có thể đã trút giận lên hắn thì hình như có vẻ cổ tình gây sự, bắt quá hôm qua học muội đó cư nhiên nhấn tin tỏ tình với hắn! Lời tỏ tình vừa nồng nhiệt vừa táo bạo vừa trắng trợn! Tên kia ngoài mặt diện vô biểu tình nhưng thực chất trong lòng đang khoái trá muốn chết! Đúng là tra công tra công tra công!!!”

Học trưởng càng nói càng kích động đến lợi hại, khuôn mặt trắng nõn cũng trướng đến đỏ bừng, hắn nhìn chằm chằm Bì Lỗ, nỗ lực lôi kéo lòng đồng tình của học đệ.

Thế nhưng Bì Lỗ chỉ nhìn ra ngoài cửa thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: “Tra công tới rồi kìa...”

Vừa rồi còn y như con chim non xù lông nhưng lúc này học trưởng liền ỉu xiu, hai vai cứng đờ.

Bì Lỗ nhìn học trưởng thoáng chốc đã như hoa cúc héo rũ, trong lòng buồn cười.

Bởi vì rất thích đối phương nên mới có thể để tâm đối phương như vậy...

Hơn nữa nhìn phản ứng nóng vội, vẻ mặt lo lắng của người kia, trong lòng hắn cũng vô cùng quan tâm học trưởng.

... Rốt cuộc ai mới là người không biết tự hiểu đây?

Bất quá, tú ân ái trước mặt nhân sĩ độc thân là đáng ghét nhất!

Bì Lỗ nhìn học trưởng đang lúng ta lúng túng trước mắt, cố ý nghiêng người ghé bên tai hắn ái muội phà một hơi: “Nếu hắn dám bắt cá hai tay, người cũng nên trả đũa lại...”

“... Hả?” Học trưởng nhất thời lộ ra thần sắc mờ mịt.

Nhìn học trưởng ngơ ngơ ngác ngác, Bì Lỗ vươn tay nắm chiếc cằm nhọn nhỏ xinh của học trưởng, cúi mặt hôn xuống.

Người trước mắt từ biểu tình ngơ ngác, trong tích tắc đã chuyển sang đại ra.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“A a a a a a a a!”

Rốt cuộc cũng có phản ứng, học trưởng một phát đẩy Bì Lỗ ra, che miệng mình, hai mắt trừng thật to nhìn Bì Lỗ.

“Người... Ta...”

Bì Lỗ chỉ cười đến vô tội, dùng ngón tay vừa nắm cằm học trưởng xoa xoa môi mình.

“Người...”

Học trưởng vẫn tròn tròn hai mắt, hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Bì Lỗ mỉm cười nhìn học trưởng ngốc ngốc bị người nào đó diện vô biểu tình kiên mật than tha ra cửa quán bar.

... Cuối cùng cũng giải quyết xong một tai họa.

Quả nhiên cầu nam nam tú ân ái trước mặt nhân sĩ độc thân là đáng ghét nhất.

Bì Lỗ lười biếng vươn vai, vừa xoay người liền phát hiện Mạc Nho không biết tự bao giờ đã đứng gần đó, trên mặt không rõ là biểu tình gì.

... Thánh thần thiên địa ơi, Mạc đại nhân rốt cuộc đã đứng đó bao lâu rồi, có nhìn thấy mọi chuyện ban này?

Trong lòng bất giác có một tia chột dạ, Bì Lỗ vẫn nhướn mày muốn xem Mạc Nho sẽ có phản ứng gì.

Thế nhưng Mạc Nho chỉ cấp tốc thu hồi tầm mắt, thẳng tiến vào trong.

Sau đó, thoáng đi ngang qua bên Bì Lỗ.

Bì Lỗ chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn Mạc Nho từ bên người mình đi qua, không hề phát một câu chào hỏi.

Bì Lỗ nheo mắt nhìn ngã rẽ nơi Mạc Nho biến mất ba giây, đoạn gơ tay cởi hai nút trên cùng của áo đồng phục màu trắng, cất bước đi theo phương hướng đó.

Rẽ vào góc kia đi thêm ba thước, chính là toilet dành cho nhân viên ở quán bar.

Tới toilet, Bì Lỗ đứng lúc nhìn thấy Mạc Nho đang mở vòi nước rửa tay.

Không biết có phải do trong toilet hơi nước dày đặc, sương mù che khuất biểu tình trên mặt Mạc Nho, khiến Bì Lỗ nhất thời vô pháp thấy rõ tình tự của hắn.

Bì Lỗ đi vào toilet.

Mạc Nho vừa vặn khóa vòi nước, ngẩng đầu nhìn gương.

Hắn thấy được Bì Lỗ ở sau lưng, nhưng trong mắt vẫn không có ánh sáng cũng chẳng gợn sóng.

“... Thơm quá.”

Bì Lỗ chậm rãi tới gần Mạc Nho, khẽ nhắm mắt lại, như đang ngửi gì đó.

“...”

Bất quá Mạc Nho chỉ là xuyên qua gương, biểu tình bình thản nhìn hắn.

“Thơm thật đó... Người vừa tắm sao?” Bì Lỗ cúi đầu, chớp mũi kề sát vai Mạc Nho.

Bờ vai Mạc Nho không giống đám lực sĩ cơ bắp dày rộng đến khoa trương, nhưng cũng tuyệt không gầy gò, được bao phủ dưới lớp áo sơ mi trắng, thêm một phân tất dư, giảm một phân tất thiếu, là vừa đúng hoàn mỹ.

“Mới bảy giờ hơn thôi, sáng sớm vừa rời giường đã tắm? Lẽ nào... đêm qua gặp mộng đẹp?” Bì Lỗ ngẩng đầu, thông qua gương nhìn Mạc Nho.

Tắm gương trong vắt sạch sẽ rõ ràng phản ánh từng chi tiết trên khuôn mặt Mạc Nho, vì vậy Bì Lỗ thành công bắt gặp một tia mắt tự nhiên thoáng hiện lên trong mắt hắn.

“... Ta nói đúng rồi sao?” Không hề bỏ lỡ ánh mắt của Mạc Nho, Bì Lỗ cố ý cười khê bên tai hắn, hơi thở ẩm áp phả lên vành tai hơi mỏng của Mạc Nho. Bì Lỗ tinh tường nhận ra được thân thể Mạc Nho run lên với biên độ cực nhỏ.

Bì Lỗ cúi đầu mỉm cười.

“Mơ thấy... ai thế?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, gần như nỉ non.

Mạc Nho chỉ cụp mắt, không trả lời.

Bì Lỗ chống hai tay lên bồn rửa tay, tư thế này vừa vặn giam Mạc Nho trong lòng.

Có điều Bì Lỗ thấp hơn Mạc Nho một chút, thành thử tư thế kia trông càng giống Mạc Nho bị hắn bám lấy.

Mạc Nho nhắm mắt, hồi lâu, mở miệng nói: “Ta phải làm việc.”

“... Còn tới nửa tiếng nữa.” Bì Lỗ gác cầm lên vai Mạc Nho, vẫn thông qua gương nhìn hấn.

“Lỡ có người vào...” Mạc Nho ôn hòa nói.

“Không đâu... Ban nãy ta đã gắn lên cửa tấm biển nhà vệ sinh đang lau dọn.” Bì Lỗ tà mị cười bên tai Mạc Nho, “Ta tới là muốn hỏi người... Người suy nghĩ sao rồi?” Bì Lỗ đứng thẳng người, ngữ khí hiếm khi nghiêm túc như thế.

“... Đáp án của ta, thú vị lắm sao?” Mạc Nho rút cuộc ngẩng đầu, biểu tình vẫn thật nhu hòa, khóe miệng còn mang ý cười nhàn nhạt.

“Ân?” Bì Lỗ nghiêng đầu.

“Người... luôn như vậy với bất kỳ ai, đúng không? Lúc muốn theo đuổi người ta, có thể hao hết tâm tư... để rồi khi đã lay động được họ, thì bỗng nhiên có mục tiêu khác, sau đó lại bắt đầu một vòng theo đuổi mới?” Mạc Nho vừa mỉm cười vừa nói, như thể đang bàn chuyện vui của người ngoài chứ không phải mình.

“...” Bì Lỗ nheo mắt lại.

“... Được rồi, ta thừa nhận, ta từng có... một khắc bị cảm động, bất quá giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa, không phải sao?” Mạc Nho cười lắc đầu, trong nụ cười lộ ra một cổ tiếc hận đậm nhiên, dường như đang thở dài vì sai lầm của mình trong nhất thời vô ý.

Bì Lỗ híp mắt nhìn biểu tình của Mạc Nho trong gương.

“... Trò chơi, dừng ở đây đi.”

Nụ cười của Mạc Nho nhạt dần, thế nhưng ngữ khí vẫn nhu hòa đến say lòng người.

Hắn từ trong gương chăm chú nhìn Bì Lỗ, khiến Bì Lỗ phát hiện đây tựa hồ là lần đầu tiên, Mạc Nho lần đầu tiên dùng biểu tình nghiêm nghị như thế đối diện mình.

Bất quá tình huống này...

“Thật muốn học máu...” Bì Lỗ ngữ khí rất khổ não, “Tại sao các người ai cũng như vậy...”

Không hề tự mình hiểu lấy.

“Ta rõ ràng thích người đến thế, trong lòng làm sao còn chỗ trống đi thích người khác?” Bì Lỗ thở dài thườn thượt.

Trong gương biểu tình của Mạc Nho vẫn thản nhiên.

“Tên gốc hời nãy... là học trưởng của ta, hấn vô duyên vô cớ ăn bậy dấm chua tiểu công nhà hấn, sau đó ta giúp hấn một phen, để tiểu công nhà hấn ăn dấm ngược lại mà thôi... Ta nói tình nhân ghen qua ghen lại, loại chuyện này đúng là vừa kỳ diệu vừa hại người ngoài phiền não...”

Bì Lỗ cười đến vui vẻ, nhìn Mạc Nho nói: “Bất quá... Ghen kỳ thực cũng rất có ích...”

“Người vừa rồi... là ghen có đúng không?” Hấn thì thầm bên tai Mạc Nho.

Mạc Nho lại cup mắt, nhưng Bì Lỗ vẫn nhạy bén phát hiện vành tai Mạc Nho đang từ từ nhuộm một lớp hồng nhạt, cực nhạt, trông rất khả ái.

“... Thừa nhận đi, Mạc Nho,” Bì Lỗ nhìn Mạc Nho cười khê, “Người thích ta rồi.”

Mạc Nho rũ mày, hàng mày nhẹ run.

“Thật không hiểu sao quần chúng lại nghĩ thuộc tính của người là ôn nhu...” Bì Lỗ xoay người, nhìn thẳng ngay chính diện Mạc Nho, ánh mắt là chuyên chú trước nay chưa từng có, “Đáng lẽ phải là thẹn thùng mới đúng...”

Mạc Nho ngẩng đầu, ngữ quan dưới nắng mai nhu hòa đến vô pháp hình dung.

“Bất quá... cho dù là ôn nhu hay thẹn thùng... người ta thích chỉ có người thôi...”

Bì Lỗ cong khóe miệng từ tốn nói xong, chớp nhoáng in một nụ hôn lên môi Mạc Nho.

Trong cửa sổ, ôn nhu lưu luyến.
Ngoài cửa sổ, dương quang chói lọi.

43. Chương 36-7: Phiên Ngoại Bì Mạc(7)

Chúng ta, làm đi.”

Bì Lỗ ngẩng đầu, nhướn mày khiêu khích nhìn Mạc Nho.

Mạc Nho hơi sững sốt, đôi môi mím chặt, nhưng bên tai lại không khống chế được, một lần nữa đỏ lên.

Bì Lỗ phì cười, rướn người liếm vành tai Mạc Nho nhẹ giọng nói: “Kỳ thực thuộc tính của người... càng giống buồn tao hơn.”

“Nơi này là... toilet.” Mạc Nho thấp giọng nhắc nhở, định đẩy Bì Lỗ đang dán sát vào người hắn ra.

Bì Lỗ không chút suy suyển, trái lại càng quấn lấy Mạc Nho.

“Có sao đâu, dù gì lúc này cũng không ai vào...”

Bì Lỗ ngả ngón nói, dứt lời hắn còn thổi nhẹ một hơi bên tai Mạc Nho, nhìn vành tai Mạc Nho lại một lần nữa không phụ lòng mong đợi của mọi người càng đỏ thêm, Bì Lỗ nhin không được há miệng ngoạm lấy.

Mạc Nho khẽ run lên.

Cách hai lớp áo mỏng manh, tư thế gắt gao ôm nhau, Bì Lỗ cảm giác được nơi nửa thân dưới của hai người tiếp xúc, bắt đầu có phản ứng rõ rệt.

Bì Lỗ cọ tới cọ lui, càng hình dung được hình trạng của khí quan đang chống dưới bụng hắn.

“Đừng...” Mạc Nho trong mắt dần phủ sương mù mê ly, nhưng hắn vẫn cố chấp giữ lại một tia lý trí.

“Ngoài miệng nói đừng, mà ở đây lại có phản ứng...” Bì Lỗ khuôn mặt như bừng sáng, cấp tốc vươn tay cầm lấy khí quan đã ra hình ra dạng kia, làm Mạc Nho một trận cứng đờ.

Bì Lỗ câu môi mỉm cười, trong tay cũng bắt đầu hoạt động.

Mạc Nho ôm ý định giãy dụa, nhưng cuối cùng đầu hàng trước khoái cảm.

Hắn khép hờ hai mắt, thân thể vô lực dựa vào bồn rửa tay.

Bì Lỗ trong tay động tác càng lúc càng nhanh, nửa ngày, Mạc Nho hừ nhẹ một tiếng, bạo phát mà ra.

“... Quả là mê người.” Bì Lỗ nghịch niêm dịch trong tay, nhìn Mạc Nho mềm mại dựa vào bồn rửa tay hồng hễn thở dốc, đột nhiên nghĩ... nếu là Mạc Nho, mình làm số 1 cũng không phải không có khả năng?

Mà thôi... Như vậy sẽ nghịch cp a.

Bì Lỗ mỉm cười chấp nhận số phận, tự tay kéo khóa quần mình.

Lúc này Mạc Nho đã dần dần phục hồi lại, mơ màng nhìn động tác của Bì Lỗ.

Bì Lỗ tụt quần đến đầu gối, không cởi hoàn toàn... Sau đó, vươn ngón tay thon dài, thấm đầy dịch thể Mạc Nho vừa phóng ra, đưa vào hậu phương của mình.

Mạc Nho quan sát từng động tĩnh của Bì Lỗ, cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm.

Tựa hồ có chút khó chịu, Bì Lỗ hơi nhíu mày, thế nhưng ngón tay vẫn thông thả mà kiên định khuấy động.

Mạc Nho gần như phát điên nhìn khoeo mắt hoe đỏ của Bì Lỗ, hô hấp nặng dần nặng dần.

“Sắp... sắp được rồi...” Bì Lỗ khẽ nhắm mắt, bình ổn lại hơi thở, “Người ngồi lên bồn rửa tay đi.”

Mạc Nho ánh mắt có chút mê muội nhìn Bì Lỗ, thân thể nhưng vô thức nghe theo lời Bì Lỗ, ngồi lên bồn rửa tay.

Quần của hắn vốn đã bị Bì Lỗ kéo xuống, khí quan nguyên bản mềm nhũn lúc này lại bồng bồng phần chắn.

Bì Lỗ hít một hơi thật sâu, đi tới trước mặt Mạc Nho, mở cặp đùi trắng nõn, vươn tay cầm khí quan đã dựng thẳng tắp của hắn, kiên định ngồi xuống.

Bởi vì lần đầu không quá thích ứng, Bì Lỗ động tác thập phần chạp chạp, biểu tình cũng có chút thống khổ.

Mạc Nho chỉ thật sâu nhìn Bì Lỗ, hô hấp dồn dập không thể ức chế.

Bì Lỗ nhú chặt mày từ từ ngồi xuống, động tác cứ được một quãng thì phải dừng lại để thở dốc, thở dốc xong mới bắt đầu tiếp tục hành trình.

Mạc Nho mê ly nhìn hai bên thái dương của Bì Lỗ đã toát mồ hôi, cuối cùng nén không được nội tâm quay cuồng, cũng chịu không nổi sự dày vò ngọt ngào chết người này, đưa tay ôm ngang eo Bì Lỗ, ấn hắn xuống tận gốc.

“A...” Bì Lỗ nhin không được kêu lên một tiếng.

Nơi bí ẩn bởi vì bị dị vật nhồi đầy mà trường trường... cảm giác rất kỳ quái.

Nhưng không đáng ghét, trái lại...

... Rất thỏa mãn.

Bởi vì người kia là... Mạc Nho.

“... Có đau lắm không?” Mạc Nho nhìn thần sắc của Bì Lỗ, không dám manh động.

Bì Lỗ cắn cắn môi dưới, lắc đầu.

“Động đi.” Hắn cổ vũ.

“Nhưng... người có vẻ rất... đau.” Cho dù chịu đựng đến khổ sở, Mạc Nho vẫn nhẫn nại hỏi.

... Đây là phần ôn nhu chỉ riêng Mạc Nho mới có sao?

Bì Lỗ nhìn ánh mắt ẩn nhẫn của Mạc Nho, chỉ cảm thấy cõi lòng cũng tan chảy.

“Không sao, chỉ cần là người... cho dù đau đớn, ta cũng có thể chấp nhận.” Bì Lỗ khẽ nhích người, áp sát vào thân thể Mạc Nho.

Rõ ràng phía dưới đã xích lõa tiếp xúc, nhưng phía trên vẫn ăn mặc chỉnh tề, ngay cả cổ áo cũng không xộc xệch.

Cách hai lớp áo sơ mi mỏng, Bì Lỗ cảm giác được thân nhiệt nóng bỏng của đối phương.

Điều này khiến hắn có loại mãn nguyện kỳ lạ.

Tuy rằng rất nhiều người đều nói đàn ông là sinh vật có linh hồn và thể xác phân ly, cho dù không có tình yêu, thân thể vẫn có thể trầm mê trong nhục dục, nhưng Bì Lỗ lại nghĩ, cho dù hiện tại chỉ đơn giản ôm Mạc Nho, cũng vẫn mang đến hắn một loại mỹ mãn như đang làm tình.

Huống chi, lúc này bọn họ đích thực đang làm tình.

... Nghĩ đến đây, cho dù chỉ là tưởng tượng, cũng có thể khiến Bì Lỗ triệt để bạo phát.

Người trước mắt, không ai khác, chính là người hắn yêu.

Mạc Nho chỉ lẳng lặng để Bì Lỗ dựa vào mình, không hề luật động, cho dù hô hấp mất trật tự, hắn vẫn an tĩnh chờ Bì Lỗ thích ứng.

Bì Lỗ trong lòng càng mềm mại, hắn chủ động ôm Mạc Nho, phần eo bắt đầu cựa quậy.

Bì Lỗ vừa động, Mạc Nho liền nặng nề thở dốc một hồi.

Hai người tương đối ít nói, nhưng Bì Lỗ lại cảm thấy bầu không khí lúc này còn mê hoặc hơn cả vô số lần kịch liệt trong mộng, chỉ cần nghĩ đến không khí mình đang hô hấp cũng chứa đựng khí tức của người đối diện, hần liền phát hiện phía dưới trường đến sắp lên cao trào.

Bì Lỗ cắn môi, càng thêm kiên định vận thất lưng.

Một lần.

Hai lần.

Hô hấp hai người càng thêm mất trật tự trầm trọng.

Mạc Nho hai mắt khép hờ, tùy ý Bì Lỗ trượt lên trượt xuống, thần thái mông lung.

Bì Lỗ yêu muốn chết bộ dáng hần lúc này, hận không thể móc di động ra chụp lại để mỗi ngày ngắm nghía... Nhưng ý niệm đó bất quá chỉ chợt lóe rồi qua.

...

Bì Lỗ dần dần cảm thấy kiệt sức, hần vốn giang rộng hai chân cưỡi trên người Mạc Nho, loại tư thế này cần bản rất tiêu hao thể lực, đã vậy hần còn hoạt động trên diện rộng, càng khiến thể lực rút đi đến chẳng còn bao nhiêu...

Chỉ là vật thể trong người vẫn chậm chạp không có dấu hiệu bạo phát.

Hần thoáng dừng lại động tác, thở dốc một hơi, định đưa tay an ủi tiểu huynh đệ đáng thương của mình này giờ bị ghê lạnh.

Thế nhưng lúc này Mạc Nho bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt mê man tựa hồ đã khôi phục vài phần thanh minh.

Bì Lỗ sửng sốt, thầm nghĩ không phải chứ, mới đó đã xong rồi sao... Nhưng một giây sau hần liền cảm giác được một cỗ lực mạnh đến từ phía dưới, chớp nhoáng đánh lên trên, Bì Lỗ trước mắt tối sầm.

Động tác của hần vẫn luôn chậm rãi nhẹ nhàng, Mạc Nho một phen tập kích như vậy, hần nhất thời cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm.

Nhưng không chỉ có một lần đó, Mạc Nho vươn tay ôm thất lưng Bì Lỗ, bắt đầu tự mình ra sức, thật mạnh tổng lên trên.

Bì Lỗ hô hấp lại đứt quãng, cường độ của Mạc Nho... quả thực khiến hần hơi khó tiêu.

Bất quá, nội tâm hần lại xuất hiện loại mỹ mãn kỳ lạ kia...

Tuy rằng Mạc Nho động tác càng lúc càng dồn dập, Bì Lỗ thậm chí cảm thấy thần trí cũng sắp bay đi luôn.

Khoái cảm... Đau đớn... Thỏa mãn...

Những tình tự này hòa vào nhau, đan thành một tấm lưới dày đặc, chặt chẽ trói buộc Bì Lỗ trong đó, tìm không ra lối thoát...

Bất quá, từ thật lâu trước kia, từ lần đầu tiên Bì Lỗ chính thức nuôi ý định phải quen biết Mạc Nho...

Hần đã rơi vào lưới tình mang tên Mạc Nho này.

... Ai, quả là cạm bẫy thật sự.

Trong khoái cảm cường liệt, Bì Lỗ mơ mơ màng màng nghĩ lần này có lẽ phải trả giá bằng cả cuộc đời...

44. Chương 36-8: Phiên Ngoại Bì Mạc(8)

Tới quán bar, Bì Lỗ cố tìm Mạc Nho, thế nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy.

Mà di động của hắn, cũng không hề nhận được tin nhắn nào.

Bì Lỗ có chút ủ rũ, Mạc Nho tốt xấu gì cũng nên trả lời một tin chứ... cho dù chỉ là dấu chấm hỏi biểu thị hỏi mình có chuyện gì, mình cũng sẽ thấy khá hơn, nhưng Mạc Nho lại hờ hững, cũng không biết là căn bản không để tâm, hay là... vì chán ghét mình nên nói sao cũng không muốn hồi đáp.

Nghĩ đến khả năng thứ hai, Bì Lỗ bất giác cảm thấy tâm tình thật lạt lợ.

Tuy ban đầu tiếp cận Mạc Nho, biểu hiện của đối phương đích thực làm hắn có điểm mừng thầm, nhưng hắn cũng không thể biết thêm điều gì từ thái độ của Mạc Nho, ít nhất... suy đoán trước đó rằng Mạc Nho không chừng là song tính luyến có lẽ là sai lầm, bằng không Mạc Nho vì sao ngay cả trả lời tin nhắn hắn cũng không nguyện ý?

Tuy rằng tin nhắn đó không phải do chính tay hắn gửi, nhưng nội dung tin nhắn, lại là tiếng lòng của hắn.

Mà phản ứng của Mạc Nho, khiến hắn rất thất vọng, cũng rất hoang mang.

Thần thờ suốt nửa ngày, Bì Lỗ vẫn không đợi được Mạc Nho.

Hắn nhớ tới những gì đã làm trong thời gian qua, có vài động thái thăm dò mang tính chất như trò đùa trên mạng, nhưng đều không khiến Mạc Nho phản cảm... hoặc chỉ ít đối phương không có biểu hiện ra ngoài. Mà thông thường nếu là thẳng nam ghét cay ghét đắng đồng tính luyến ái đến lúc gặp phải loại khiêu khích ái muội như vậy không phải luôn gọn gàng dứt khoát cự tuyệt sao? Ngay từ đầu Mạc Nho rõ ràng không hề tỏ ra phản cảm, điều này làm hắn nghĩ hắn có cơ hội... Bất quá, liệu có phải ngay từ đầu, hắn đã nghĩ sai rồi chăng? Không chừng Mạc Nho cũng không phải không ghét mấy trò thăm dò của hắn, chỉ là bởi vì Mạc Nho quá ôn nhu, không đành lòng nói thẳng, sợ xúc phạm tới hắn?

... Nghĩ đến đây, chính Bì Lỗ cũng phải tự cười nhạo. Không muốn tổn thương đối phương tiền đề là quan tâm đối phương, còn hắn? Hình như vẫn chưa leo tới vị trí đó trong lòng Mạc Nho.

Bì Lỗ cả ngày tâm tình hỗn loạn, mãi đến khi tan ca, hắn vẫn không gặp được Mạc Nho.

Hắn ngập ngừng hỏi những người khác, được đáp là Mạc Nho xin nghỉ, nghe nói vì... bị bệnh.

“Bất quá hôm qua cậu ấy không phải vẫn còn khỏe lắm sao, thế nào bỗng dưng bị bệnh?” Người kia như tự lẩm bẩm.

“...” Bì Lỗ cười cười, nhún vai.

Hắn không phải bị bệnh, hắn chỉ là sợ gặp mình thôi...

Người chân chính bị bệnh rõ ràng là người đó, Bì Lỗ.

Người mắc chứng vọng tưởng!

“Người là bạn hắn phải không? Hắn mới gọi điện nhờ ta mua dùm thuốc cảm mạo, nhưng giờ ta không thể ra ngoài, phiền người giúp hắn được không?”

... Thì ra là bị bệnh thật.

“... Ân.” Chân chờ một lát, Bì Lỗ gật đầu.

Nhân cơ hội này, hắn có thể giải thích với Mạc Nho...

Tuy rằng nói qua điện thoại sẽ gọn hơn, nhưng nói ngay mặt lại càng có thành ý.

Như vậy... ít ra, hai người vẫn có thể là bạn.

Đến hiệu thuốc gần đó, dưới lời tư vấn của dược sĩ, Bì Lỗ mua vài liều, dựa theo địa chỉ người kia đưa tìm tới nhà Mạc Nho.

Nhà Mạc Nho ở một vị trí khá hẻo lánh, trong một con ngõ nhỏ yên tĩnh.

Nhà Mạc Nho là một khu chung cư, bất quá nhìn bề ngoài xem ra đã có một đoạn lịch sử.

Nhưng Bì Lỗ rất thích loại cảm giác này, phẳng phất như một phong thư ố vàng, tựa hồ còn lưu lại dư hương của lịch sử.

Bì Lỗ bước lên dãy thang lầu, tìm đến số nhà người kia ghi trên giấy, do dự một hồi, vươn tay gõ cửa.

Gõ vài cái, hần mới nghe thấy trong nhà có người nói vọng ra: "... Tới ngay."

Thanh âm hơi khàn, nhưng chất giọng vẫn khiến người si mê trước sau như một.

Trầm ấm như một khúc violon ban chiều, lại thanh thuần như một ly hồng trà Anh quốc.

Là Mạc Nho...

Bì Lỗ thoáng thất thần, liền thấy cánh cửa đằng sau lớp cửa sắt đối diện mình từ từ mở ra.

Sắc mặt có chút tái nhợt, Mạc Nho xuất hiện trước mắt hần.

Cũng không biết có phải do bị bệnh hay không, Bì Lỗ cảm thấy khuôn mặt Mạc Nho gầy gò hơn trước, đôi mắt có lẽ vì giấc ngủ hỗn loạn mà mông lung hơi nước, miễn cưỡng mở to. Dưới lớp áo ngủ màu xanh biển, bởi vì tư thế hơi ngã ra phía trước mà rõ ràng để lộ thắt lưng mảnh khảnh.

Khoảnh khắc này trong lòng Bì Lỗ bỗng có chút ngứa ngáy khó nhin.

Còn Mạc Nho nhìn thấy bên ngoài là Bì Lỗ, hiển nhiên sững sốt.

Bì Lỗ giơ túi nylon đựng thuốc trong tay, nói: "Đồng nghiệp của người bạn không thể phân thân, nhờ ta mua thuốc giúp người."

Mạc Nho không nói gì, cũng không biết có phải do tư thế, phần tóc mái của hần hơi rũ xuống, khiến Bì Lỗ nhìn không rõ biểu tình trên mặt hần.

"... Cảm ơn." Nửa ngày, Mạc Nho mới mở miệng.

Cánh tay giơ lên của Bì Lỗ đông cứng giữa không trung.

Đằng sau cánh cửa sắt này, là người mà hần thăm mến, từ rất lâu.

Nhưng hiện tại người đó đứng sau cửa sắt, diện vô biểu tình.

Người đó nói, cảm ơn.

Người đó thậm chí ngay cả một tia biểu tình cũng keo kiệt không ban cho hần.

Người đó đang nghĩ gì trong đầu...

Nhìn gã đồng tính ghê tởm này xem, rõ ràng mình đã lảng tránh lời tỏ tình của hần, rõ ràng mình đã lưu lại cho hần một điểm tôn nghiêm cuối cùng, thế mà cái người này còn không biết xấu hổ tìm đến cửa!

Gã đồng tính ghê tởm...

Đối phương nghĩ như vậy thật sao?

Mạc Nho thậm chí không mở cửa sắt, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Không nhìn Bì Lỗ, cũng không nói gì.

Hần chỉ hơi cúi đầu, ánh nắng rọi lên mặt hần in lại những cái bóng loang lổ, biểu tình cũng trở nên mơ hồ.

Thời gian an tĩnh trôi đi, phẳng phất đọng lại ở một giây đó.

Bì Lỗ thấu qua cửa sắt nhìn Mạc Nho, nhưng thủy chung không tài nào thấy rõ thần tình của hần.

"Két ——"

Mạc Nho nhẹ nhàng đẩy cửa, thấp giọng nói: "Vào trong uống nước đi."

... Có lẽ hần ý thức được thái độ của hần quá không nể mặt, cho nên mới mời khách vào uống nước?

Thế nhưng, tại sao hắn phải làm như vậy, đối với một người hắn căn bản vô pháp tiếp thu, cho người ta hy vọng, cho người ta ôn nhu, nhưng không thể cho thứ mà người ta thực sự muốn có...

Bì Lỗ nhắm mắt nghĩ.

... Loại ôn nhu này, có ích gì cho mình?

Có lẽ Mạc Nho không phải chỉ ôn nhu với một mình mình, hắn chỉ là đã quen ôn nhu với mọi người.

... Loại ôn nhu này, đúng là rẻ mạt.

“Cảm ơn.” Bì Lỗ mím môi, nói.

Nhưng trở trêu thay, hắn... lại mê luyến một người ôn nhu như vậy. Cho dù ôn nhu đó, chẳng qua chỉ là tùy ý bố thí cho kẻ khác.

Giống như một người trường kỳ sống trong bóng tối, có một ngày được nhìn thấy chút dương quang, liền không khỏi mong mỏi nhiều hơn thế nữa, song hắn đã quên, ánh dương quang kia không chỉ soi sáng mỗi hắn, mà hắn, thật nực cười, mù quáng hy vọng ánh dương quang chỉ thuộc về mình.

“Không cần khách sáo, là ta phải cảm ơn người mới đúng, tại đang bị cảm nên đầu óc hơi chậm chạp, cũng may người mua thuốc giúp ta.” Mạc Nho mỉm cười nhìn Bì Lỗ, nụ cười của hắn ấm áp như ánh nắng ngoài cửa sổ.

Trong đầu Bì Lỗ nhất thời có một sợi dây căng thẳng.

... Tại sao?

Tại sao lại mỉm cười với hắn? Tại sao lại ôn nhu với hắn như vậy? Thừa biết phần ôn nhu này sẽ làm hắn đắm chìm không lối thoát, nhưng vẫn cứ ôn nhu như vậy...

Mạc Nho không phải đã cự tuyệt hắn rồi sao? Cớ gì còn đối đãi hắn như thế?

“... Tại sao?” Bì Lỗ nhìn nụ cười trên mặt Mạc Nho, nhin không được hỏi ra miệng.

“... Tại sao cái gì?” Mạc Nho ngẩn ngơ chốc lát, trên mặt nhưng vẫn mang ý cười ấm áp.

“...” Bì Lỗ nhìn biểu tình của Mạc Nho, có chút vô lực.

Hắn thực sự không biết, hay là giả vờ không biết?

“Người không phải đã nhận được tin nhắn của ta sao?” Cẩn rằng, Bì Lỗ quyết định đập bình phải đập cho nát.

Mạc Nho lại ngẩn ra một chút, sau đó trầm mặc vài giây, hắn nói: “Tin nhắn gì?”

Bì Lỗ câu khéo miệng, cười nhạt: “Kỳ thực ta thầm thích người đã lâu... Ta yêu người. Là tin nhắn đó a...”

Mạc Nho ngốc lảng.

... Biểu hiện lúc này của hắn lại là ý gì đây?

“Nếu người không dứt khoát cự tuyệt ta, ta sẽ hiểu lầm đây.” Bì Lỗ thông thả nói.

Mạc Nho khẽ chớp mắt đôi môi.

“Thế này là sao... Chẳng lẽ trong lòng người thật ra cũng có hơi thích ta?” Bì Lỗ cố ý nhìn xoáy vào Mạc Nho.

Mạc Nho đôi môi lại nhấp nháy, rốt cuộc nói được một câu: “Tin nhắn đó... không phải là trò đùa?”

“... Trò đùa?” Bì Lỗ phá lên cười, như thể Mạc Nho vừa giỡn chơi với hắn, “Biểu hiện của ta mấy tháng qua, lẽ nào đều là trò đùa? Người nghĩ ta mỗi tối nhắn tin cho người là có dụng ý gì, ngủ ngon còn không phải là viết tắt cho ta thích người thích người muốn chết luôn sao?”

“Bây giờ ta chính thức nói rõ với người, ta, Bì Lỗ, ta là đồng tính, ta thích người, ta yêu người.” Bì Lỗ một mạch nói đến rành rọt, hần chăm chú nhìn Mạc Nho, không muốn bỏ qua bất cứ tình tự nào dù là rất nhỏ trên mặt đối phương.

Mạc Nho ngoại trừ lúc đầu có chút ngạc nhiên, sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

Nhìn Mạc Nho một hồi, Bì Lỗ rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi.

Đây là người hần thích bấy lâu, tuy rằng ban đầu chỉ là vì tướng mạo, thế nhưng sau đó hần dần dần thích cả thanh âm, cả con người, cả sự ôn nhu ấy...

“... Người cảm thấy ta đáng ghét?” Bì Lỗ nhìn vào mắt Mạc Nho, hỏi: “Người nghĩ... ta thích người, là ghê tởm?”

Hần quyết định cược một ván.

Nếu thua, hần cũng triệt để buông tay.

“Nếu như người cảm thấy ta đáng ghét... Ta có thể biến ngay lập tức.”

... Bất quá, thích đã trót thích rồi, tình cảm có thể dễ dàng thu hồi lại sao?

Trái tim tuy là của hần, thế nhưng hình như hần không khống chế được trái tim mình.

Bằng không từ rất lâu trước đó, hần đã hết hy vọng với Mạc Nho.

Bằng không ngay từ đầu, hần đã không nên thích Mạc Nho.

“... Ta không cảm thấy người đáng ghét.” Mạc Nho rốt cục mở miệng, hần do dự một chút, chậm rãi nói.

Bì Lỗ chỉ im lặng nhìn hần.

“Thế nhưng... ta cũng chưa chuẩn bị tâm lý cùng một nam nhân trải qua cả đời.” Mạc Nho nói rất từ tốn, biểu tình rất nghiêm túc, mà vẫn mang theo chút ôn nhu thường thấy.

Cả đời?!

Bì Lỗ nghe xong hai chữ kia, sững sờ... Cả đời... có thể sao? Trong giới đồng tính, hai chữ này là một thứ xa xỉ. Hần trước giờ chưa từng nghĩ tới hai chữ này, tuy rằng hần không phải một người cả thèm chóng chán, nhưng điều này không có nghĩa đối phương không phải, lại thêm đủ loại áp lực trong hiện thực, đủ loại biến cố trong cuộc sống, cho tới bây giờ hần vẫn không nghĩ tới hai chữ này.

Cả đời...

Nghe ra, kỳ thực rất tốt đẹp, không phải sao?

Thế nhưng thứ tình yêu thủy chung chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết đó, có thực sự tồn tại?

Hần chưa từng nghĩ tới cả đời, nhưng Mạc Nho lại nói về cả đời.

Hóa ra không phải tại hần nghĩ quá ít, mà là Mạc Nho nghĩ quá xa.

“Kỳ thực... Trước giờ ta chưa từng thích nữ giới, càng chưa từng thích nam giới...” Mạc Nho biểu tình cực kỳ ôn nhu, ngũ quan vốn đã thanh tú càng thêm nhu hòa, “Cho nên chính ta cũng không rõ lắm mình rốt cuộc thích nam hay nữ... Bất quá, ta thực sự, cho tới bây giờ, chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ, ở bên một nam nhân...”

Bì Lỗ tham lam nhìn vẻ ôn nhu của Mạc Nho... Người này, sao có thể ôn nhu đến thế?

Nếu được ở bên một nam nhân ôn nhu như vậy, nói không chừng thực sự có thể cùng nhau trải qua cả đời...

Khi thời gian bào mòn mọi góc cạnh giữa hai người, khi năm tháng làm phai pha ái ý giữa hai người, cho dù thuở nào còn yêu nhau đến oanh oanh liệt liệt, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mảnh hồi ức. Mà ôn nhu, chính là sợi dây lưu luyến kéo hai người trở lại.

“Bất quá nếu là người... Ta nghĩ, biết đâu thực sự có thể vui vẻ bên nhau...” Trên khuôn mặt Mạc Nho lại sáng lên một nụ cười ôn nhu, ôn nhu còn hơn ánh nắng chiều.

“Có điều ta vẫn chưa chuẩn bị kỹ tâm lý, cho ta thêm chút thời gian, có được không?”

... Ngay cả khi hỏi, ngữ khí cũng ôn nhu như vậy. Bì Lỗ trong lòng ngọt ngào thở dài một hơi, làm sao đây? Đường như mình càng ngày càng đắm đuối trong biển ôn nhu của hắn.

“Được... ta cũng muốn suy nghĩ lại...” Chẳng lẽ chỉ vì một nụ cười, hắn lại đi trả giá bằng cả cuộc đời? Hắn rõ ràng xưa nay luôn không tin vào tình yêu cả đời a.

... Bất quá nếu có được ôn nhu cả đời như vậy... tựa hồ cũng rất tuyệt. TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-phap-chinh-xac-de-cua-do-cv-ky-cuu>